

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

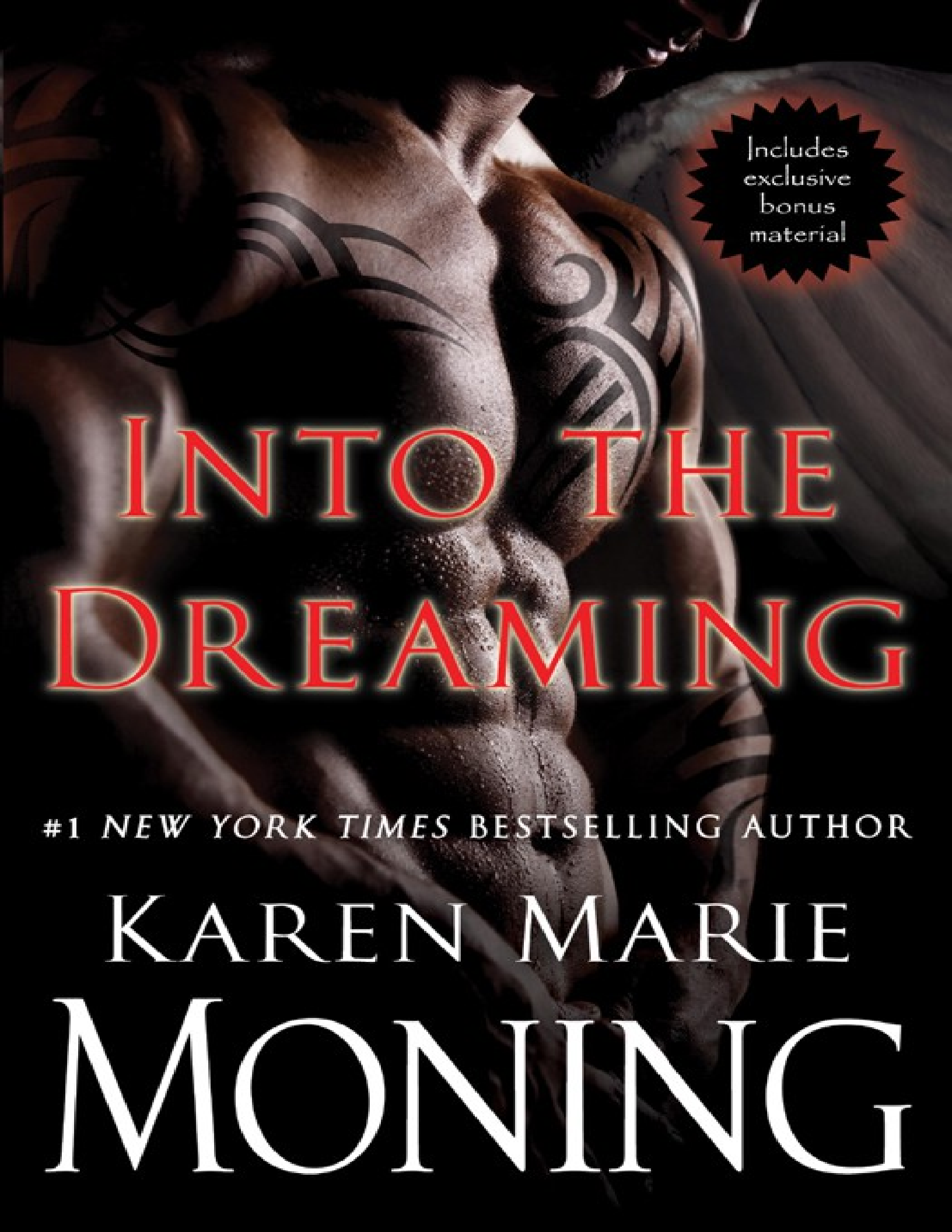
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up, black and white photograph of a man's torso and arms. He has extensive, dark, tribal-style tattoos on his shoulders, chest, and arms. His skin is glistening, possibly with sweat or oil. The lighting is dramatic, highlighting the contours of his muscles and the details of the tattoos. In the upper right corner, there is a black starburst shape containing white text.

Includes
exclusive
bonus
material

INTO THE DREAMING

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

KAREN MARIE
MONING

Into the Dreaming bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Into the Dreaming by Karen Marie Moning copyright © 2002, 2006 by

Karen Marie Moning

Karen Marie Moning'in yazdığı *Fever Moon*'dan alıntı, Kalem Al Rio, Mürekkepler Julia Pinto,

Colors by Mae Hao copyright © 2012 by Karen Marie Moning, LLC *A Ghost of a Chance* by

Karen Marie Moning için Öneri copyright © 2012

Karen Marie Moning tarafından

Karen Marie Moning'in *Kiss of the Highlander* kitabından silinmiş sahneler Telif hakkı

© 2012 Karen Marie Moning'e aittir

The Dark Highlander Lite by Karen Marie Moning copyright ©

2012 by Karen Marie Moning

Karen Marie Moning'in *Darkfever* adlı kitabından alıntıdır Telif

hakkı © 2006 Karen Marie Moning'e aittir

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Delacorte Press tarafından yayımlanmıştır.

DELACORTE PRESS, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır ve kolofon

Random House, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Into the Dreaming ilk olarak *Tapestry* (New York: Jove Publications, 2002) kitabının bir parçası olarak farklı biçimlerde ve ayrı olarak ciltsiz kitap olarak (New York)

yayımlanmıştır: Jove

Yayımları, 2006).

Bu çalışma Karen Marie Moning'in yakında çıkacak olan *Fever Moon* adlı grafik romanından bir alıntı içermektedir, kalemler Al Rio, mürekkepler Julia Pinto, renkler Mae Hao'ya aittir. Bu alıntı sadece bu baskı için hazırlanmıştır ve yakında çıkacak olan kitabın nihai içeriğini yansıtmayabilir.

baskı.

eISBN: 978-0-345-53523-8

www.bantamdell.com

Ceket tasarımı: © Eileen Carey

Ceket görseli: © Aleksandr Doodko/Shutterstock

v3.1_r2

ÖNSÖZ

BU KİTABI ALDIYSANIZ DÖRT ŞEYDEN BİRİSİNİZ DEMEKTİR: Benim hayranım Highlander serisi, Fever kitaplarımın hayranı, ikisi de değil ya da ikisi birden.

Eğer Highlander hayranlarımdan biriyseniz, bu kitap tam size göre. *Kiss of the Highlander* ve *The Dark Highlander* arasında yazılan *Into the Dreaming*, daha karanlık bir müziğin ilk, zayıf tınılarıyla birlikte saf romantizmdir: sonunda Fever serime dönüştürdüğüm buzlu, insanlık dışı Seelie ve Unseelie saraylarının dünyasına bir bakış.

Eğer bir Fever hayranıysanız ve Highlander kitaplarımı okumadıysanız, her şeyin başladığı yer burası, anlatılmayı bekleyen çok daha karanlık bir hikaye olduğunu ilk anladığım yer. Birçoğunuz bana *Into the Dreaming*'deki Faery World'ün kronolojik olarak Fever serisine nasıl uyduğunu sormak için yazdınız ve cevabım: hiç de değil. *Into the Dreaming*'de olanlar Fever dünyasında olmadı. Fae karakterlerinin/mahkemesinin ana hatları ve temalar aynı olsa da tamamen ayrıdır. Bu novellayı henüz yazamadığım bir fikrin tohumları olarak düşünün, bu yüzden kabataslak notlar aldım ve sonra günlük işime geri döndüm, doğru zaman gelene kadar aşk romanları yazdım. Daha doğrusu bir sabah uzun ve çok detaylı bir rüyadan uyandığımda hikayeyi karanlık bir tünelde tek şeritli bir yolda yoğun siste on arabalık bir yığılma gibi kaçınılmaz bulana kadar.

Eğer her iki serinin de hayranıysanız, sizi tekrar görmek güzel! Bu derlemede her iki dünyadan da ekstralar var. Yazılmamış bir hikâye olan *Ghost of a Chance* için bir kitap teklifi, *Kiss of the Highlander*'dan silinmiş sahneler ve *The Dark Highlander Lite*'ın yayınlanmayan versiyonunun büyük bir bölümünün yanı sıra o sırada dünyamda neler olup bittiğine dair bir parça bulacaksınız.

Ayrıca yeni grafik romanım *Fever Moon*'a da bir ön bakış bulacaksınız: *Fear Dorcha*, 150'den fazla sayfalık, tam renkli ciltli

bir kitap.

Mac & Barrons'ın *Gölge Ateşi* sırasında geçen yepyeni ve orijinal bir macerasını içeriyor. Fever serisine yeni başlayanlar için bu kitapların bir önizlemesini de ekledik.

Her iki seriyi de hiç okumadıysanız ve bu kitabı sadece kapağına ve tanıtımına bakarak aldıysanız, hoş geldiniz! Bu koleksiyon size hakkında yazdığım dünyalara bir göz atmanızı sağlayacak ve ayak parmağınızı daldırıp suyu sevip sevmediğinizi görmek için harika bir yol.

Random House'a *Into the Dreaming*'i harika bir paketle tekrar piyasaya sürdüğü için özel teşekkürler. Kitabın baskısı tükenmişti ve pek çok okur ya kitabı bulamamış ya da yıpranmış ciltsiz bir kopyası için gülünç miktarlar ödediklerini söylemişti.

Bir dil-yanağı, seksi bir boğuşma olan *Rüyanın İçine*, kız kardeşlerimden ilham aldı: Muhteşem yemekleriyle Laura ve meşhur Aptal Jane şakalarıyla Elizabeth. Jane Sillee (daha açık olabilir miyim?) bu karışıma mükemmel seksi de eklerseniz, harika bir hayat için ihtiyacınız olan her şeye sahip olacağınızı düşünüyor. Ben de aynı fikirdeyim.

Bitirdikten sonra Facebook sayfama veya web sitesi mesaj panoma uğrayın. Okuyuculardan haber almayı seviyorum!

Işıklarda kal,

Karen

İÇİNDEKİLER

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Önsöz

Rüyanın İçine

Epigraf Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On

Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

On Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

Sonsöz

Yazarın Notu

Sonsöz

Ghost of a Chance için Teklif

Kiss of the Highlander'dan Silinmiş Sahneler

The Dark Highlander Lite

Önsöz Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Darkfever İthafından Alıntı

Bu Yazarın Diğer Kitapları

Yazar Hakkında

Fever Moon'dan fotoğraf alıntısı

INTO
THE *Dreaming*

Okyanustan çıkarken sert, ıslak vücudu ay ışığında parlıyordu. Fırtınalı akuamarinin parlak gözleri onunkilerle buluştu ve kalbi hızla çarptı.

Karşısında çırılçıplak duruyordu, gözlerindeki bakış her şeyi okşuyor, sonsuzluk vaat ediyordu.

Güçlü bir elini ensesinde kavrayıp öpücüğünü almak için onu daha da yaklaştırdığında, dudakları rüya gibi bir beklentiyle iç çekerek ayrıldı.

Öpücüğü önce nazikti, sonra adamın kendisi kadar fırtınalıydı, çünkü o derin sırları olan bir adamdı, daha derin bir tutkunun adamıydı, onun İskoçyalı'sıydı.

Bir eli saçlarına gömülü iki el oldu, bir öpücük şiddetli ve ateşli bir arzunun saniyesi oldu, sonra onu kollarına aldı, şatonun merdivenlerini hızla ç ı k t ı ve onu yatak odasına taşıdı...

-Yayımlanmamış el yazmasından

Highland Fire, Jane Sillee

Bir

928

TAM OLARAK İSKOÇYA DEĞİL

GÖLGELER VE BUZLAR ÜLKESİYDİ.

Griden. Ve daha griden. Ve siyah.

Gölgelerin derinliklerinde, uzuvları bükülmüş ve yüzleri iğrenç, insanlık dışı yaratıklar gizleniyordu. İnsanın görmekten kaçınması gereken şeyler.

Yaratıklar bu korkunç yerde ışık olarak geçen şeyin soluk parmaklıklarına girerlerse, acı içinde ve yavaşça öleceklerdi. Kendisi de -hastalıklı ışık sütunlarına hapsedilmiş ölümlü İskoçyalı-kendisini tutan zincirleri kırmayı başarır ve bu korkunç gölgelerin arasından kaçmayı başarırsa ölecekti.

Üzerinde pürüzlü buz kayalıkları yükseliyordu. Soğuk bir rüzgâr, karanlık labirentimsi kanyonlardan feryat ederek geçiyor, ıssız sesler ve cehennem çığlıklarından oluşan bir susurru taşıyordu. Ne güneş, ne İskoçya'nın güzel esintisi, ne de funda kokusu onun donmuş, kasvetli cehennemine nüfuz ediyordu.

Oradan nefret ediyordu. Ruhu buranın dehşeti karşısında ürperiyordu.

Yüzüne vuran güneşin sıcaklığını ve çizmelerinin altındaki çimenlerin tatlı ezilmesini özlemle bekliyordu. Uyluklarının arasındaki aygırının emniyeti ve avucundaki claymore'un katı ağırlığı için hayatının yıllarını verebilirdi.

Zihninin derinliklerine çekilerek çevresinin ıstırabından kaçmayı başardığında, funda demetleriyle dağılmış bir turba ateşinin alevini hayal etti. Bir kadının sıcak, sevgi dolu okşamalarını. Ocaktan sıcak sıcak gelen tereyağlı, altın kabuklu ekmek. Basit şeyler. İmkansız şeyler.

Göz kamaştırıcı dağlarda ve vadilerde bir on yıl geçirmiş bir İskoç reisinin oğlu için beş yıl dayanılmaz bir cezaydı; sadece irade gücüyle, kalbindeki umut ışığını özenle besleyerek dayanılabilecek bir hapislik.

Ama o güçlü bir adamdı, İskoç krallarının asil kanı damarlarında sıcak ve gerçek bir şekilde akıyordu. Hayatta kalacaktı. Geri dönüp hak ettiği yeri geri alacak, annesi gibi yumuşak kalpli ve fırtınalı bir ruha sahip güzel bir kıza kur yapıp onu kazanacak ve Dun Haakon'un salonlarını küçüklerin müziğiyle dolduracaktı.

Bu hayallerle cehennem gibi çorak topraklarda beş yıl dayanabildi. Sadece karanlık kralın onu kandırdığını keşfetmek için.

Czası hiçbir zaman beş yıl olmamıştı ama beş *peri yılıydı*: gölge ve buz diyarında beş yüz yıl.

Kalbinin göğsünde buza dönüştüğü o gün, tek bir gözyaşının yanağında donduğu o gün, hayal kurmanın basit tesellisinden bile mahrum bırakıldığı o gün, hapishanesini bir güzellik yeri olarak bulmaya geldi.

"Kraliçem, Unseelie kralı bir ölümlüyü esir tutuyor."

Seelie kraliçesinin yüzü, habercinin haberini ne kadar rahatsız edici bulduğunu sarayının görmemesi için kıpırtısız kaldı. Seelie Aydınlık Sarayı ile Unseelie Karanlık Sarayı uzun zamandır savaşıyordu. Unseelie kralı uzun zamandır onu kışkırtıyordu. "Kim bu ölümlü?" diye sordu soğukkanlılıkla.

"Aedan MacKinnon, İskandinav prensesi Saucy Mary ve Findanus MacKinnon'un oğlu ve varisi, Skye Adası'ndaki Dun Haakon'dan."

Kraliçe yüksek sesle, "İskoç kralı Kenneth McAlpin'in soyundan geliyor," diye düşündü. "Unseelie kralı, McAlpin'in soyunu kendi karanlık yollarına döndürmek istediğinde açgözlü ve yüce bir hedefe sahip olur. Bu ölümlüyle nasıl bir pazarlık yaptı?"

"Ölümlünün klan üyelerine ölüm getirmek için mevcut İntikam Eli'ni dünyaya gönderdi, ancak ölümlünün krallığında beş yıl geçirmeye razı olması halinde akrabalarını bağışlayacağına dair pazarlık yaptı."

"Peki MacKinnon kabul etti mi?"

"Kral, Faery'de beş yılın beş asır olduğunu ondan gizledi. Yine de McAlpin'in ulu önderi olarak MacKinnon'un klanını korumak için tam süreyi kabul edeceğinden şüpheleniyorum."

Kraliçe kurnazca, "Kral ne taviz veriyor?" diye sordu. Periler ve ölümlüler arasındaki her pazarlık, insanın özgürlüğünü yeniden kazanma ihtimalini de içinde barındırmalıydı. Yine de hiçbir ölümlü böyle bir pazarlıkta bir periyi alt edememişti.

"Cezasının sonunda, ölümlüler dünyasında, Dun Haakon'daki evinde, ayın bir tam döngüsünü geçirmesine izin verilecek. Bu sürenin sonunda sevilirse ve karşılığında sevilirse özgür olacak. Aksi takdirde, kral onun yerine geçecek kişiyi seçene kadar kralın yeni İntikam Eli olarak hizmet eder ve bu süre sonunda ölür."

Kraliçe tuhaf bir şekilde iç çekmeye benzer bir ses çıkardı. Unseelie kralı, ölümcül, değerli suikastçısını - sevgili İntikam'ını - bir ölümlüyü yakalayarak, onu insani sınırların ötesine deliliğe sürükleyerek, onu tüm duygulara karşı aşılayarak ve sonra ona özel güçler ve sanatlar bahşederek böyle acımasız yöntemlerle uzun zamandır şekillendirmişti.

Unseelie Kralı'nın insan dünyasına girişi yasaklandığından beri, İntikam'ını emirlerini yerine getirmesi ve hiçbir eylemi çok iğrenç bulmaması için eğitti. Ölümlüler, istemeden de olsa onun acımasız dikkatini çekmemek için buz gibi suikastçının adını fısıldamaya bile cesaret edemezlerdi. Eğer bir adam Unseelie kralını kızdırırsa, İntikam hiçbir masumu ayırmadan ölümlünün klanını cezalandırırdı. Eğer periler hakkında homurdanmalar duyulursa, İntikam onları acımasızca yaratıcı yollarla sustururdu. Kraliyet hanedanı peri dünyasına boyun eğmezse, İntikam kralları bir satranç tahtasını süpürür gibi dikkatsizce devirirdi.

Şimdiye kadar, İntikamı olarak eğitmek için önemsiz bir ölümlüyü, klanı olmayan ve özlenmeyecek birini kaçırmak Unseelie kralının âdetiydi. Seelie kraliçesi bu sefer çok ileri gitti, diye düşündü, adil Scotia'nın en büyük krallarından birinin kanından torununu kaçırdı; büyük onurlu, asil ve dürüst bir adamı.

Bu ölümlüyü geri kazanacaktı.

Kraliçe bir süre sessiz kaldı. Sonra ürpertici bir sesle, "Ah, orada geçireceği beş yüz yıl ona neler yapacak," dedi. Unseelie kralı pazarlığının şartlarını iyi belirlemişti. Aedan

MacKinnon tutsaklığının sonunda hâlâ ölümlü olacaktı ama serbest bırakıldığında artık uzaktan yakından insan olmayacaktı. Bir zamanlar, uzun zaman önce ve asla unutmadığı gibi, o yasak topraklarda kendisi de dolaşmış, kara buzdan bir zirvede dans etmiş, karanlık kralın kadife kucağında uyumuştı...

"Belki de büyülmüş bir duvar halısı," diye düşündü, "MacKinnon'a kalbinin tek gerçek eşini getirmek için." Unseelie kralıyla doğrudan savaşmazdı, büyülerinin çarpışması topraklara çok ciddi zarar vermezdi. Ama Aedan MacKinnon'ın tutsaklığının sonunda aşkı bulmasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapabiliirdi ve yapacaktı da.

"Kraliçem," dedi haberci tereddütle, "gökyüzünde ayın sadece bir köprüsü olacak. Belki de Rüya'da buluşmalılar."

Kraliçe bir an düşündü. Rüya: ölümlülerin zaman zaman peri ile soluk omuzlarını yanardöner kanatlara sürttüğü o zor, çok aranan, hiç unutulmayan diyar. Ölümlülerin Kleopatra ve Mark Antony'den Abelard ve Heloise'e kadar savaşların kazanıldığını ve kaybedildiğini, evrenlerin doğduğunu ve gerçek aşkın önceden belirlendiğini öğrendiklerinde hayrete düşecekleri yer. Aşıklar Rüya'da buluşabilir ve ölümlüler aleminde tanışmadan önce bir ömür boyu aşklarını paylaşabilirlerdi. Bu, planının başarısı için büyük bir temel oluşturunacaktı.

"Akıllıca konuştun," diye onayladı kraliçe. Çiçeksi çardaktan akıcı bir zarafetle yükselerek kollarını kaldırdı ve şarkı söylemeye başladı.

Melodisinden bir duvar halısı örüldü; peri ilminden, kan ve kemik parçalarından, McAlpin'in büyük büyük torununun ipek saçlarından, sadece Gerçek Irk'ın bildiği kadim ayinlerden. O şarkı söylerken, maiyeti de ilahi söylüyordu:

Rüyanın içine çek onları

Uyurken sevecekleri yerde, uyandıklarında

ikisi de yaşayacaklar.

Ta ki aşkın ateşi onun buzdan cehennemini eritene kadar.

Ve duvar halısı tamamlandığında, kraliçe hayretler içinde kaldı.

"Bu gerçekten de Aedan MacKinnon'a mı benziyor?" diye sordu, goblenin üzerine açık bir erotik ilgiyle bakarak.

"Onu gördüm ve öyle," diye cevap verdi haberci, dudaklarını ıslatarak, bakışları goblenin üzerinde sabitlenmişti.

"Şanslı kadın," dedi kraliçe ipek gibi.

Peri kraliçesi Rüya'da ona gitti, cezasının sonlarına doğru, tamamen delirmişken. Buz gibi çenesine kıvrık tırnaklarını geçirerek kulağına fısıldadı: "Sıkı dur MacKinnon, çünkü sana ruhunun eşini buldum. O seni ısıtacak. Seni herkesten çok sevecek."

Buza zincirlenmiş canavar kara başını geriye attı ve güldü.

Hiç de insan sesi değildi.

İki

GÜNÜMÜZ OLDENBURG, INDIANA

JANE SILLEE 'NİN POSTACISIYLA YOĞUN BİR TUTKU İLİŞKİSİ VARDI.

Klasik aşk-nefret ilişkisiydi.

Onun ıslık çalarak yürüyüş yoluna çıktığını duyduğu anda kalbi fazla mesaiye başladı, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi ve nefes alış veriş hızlandı.

Ama el yazmasının harikalarını öven kabul mektubunu teslim edemediği ya da daha kötüsü ona bir ret mektubu verdiği an, ondan nefret etti. *Nefret etti*. Bir şekilde onun hatası olduğunu biliyordu. Belki de, sadece belki de, bir yayıncı onun hakkında övgü dolu şeyler yazmıştı, dikkatsiz olduğu için mektubu düşürmüştü, rüzgar onu alıp götürmüştü ve şimdi bile parlak ve ışıltılı geleceği bir yerlerde bir çamur birikintisinde çürüyordu.

Bir federal çalışana ne kadar güvenilebilirdi ki? diye kuşkuyla düşündü. Bu adam, işkence gören bir yazarın kendini kaybedip kalem kullanan bir suçluya dönüşmeden önce ne kadar dayanabileceğini belirlemek için tasarlanmış gizli bir çalışmanın parçası olabilirdi.

"Mor nesirmiş, hadi oradan," diye mırıldandı son ret mektubunu toplarken. "Sadece siyah mürekkep kullandım. Renkli mürekkep kartuşu *bulamıyorum*." Küçük dairesinin kapısını tekmeleyerek kapattı ve ikinci el Naugahyde koltuğuna yığıldı.

Şakaklarına masaj yaparak kaşlarını çattı. Bu hikâyeyi yayınlamak zorundaydı. Onu aklından çıkarabilmesinin tek yolunun bu olduğuna ikna olmuştu.

Onu. Onun seksi, siyah saçlı İskoçyalı'sı. Ona rüyalarında gelen kişi.

Ona umutsuzca ve tamamen aşıktı.

Ve yirmi dört yaşında, kendisi için gerçekten endişelenmeye başlamıştı.

İç geçirerek ret mektubunu açtı ve düzeltti. Bu seferki en kötüsüydü ve oldukça kişiseldi; çalışmasının neden yetersiz, kabul edilemez ve düpedüz aptalca olduğuna dair sayısız neden sıralıyordu. "Ama o beni öptüğünde göksel bir müzik duyuyorum," diye itiraz etti Jane. "En azından rüyalarımda duyuyorum," diye mırıldandı.

Tekrar buruşturarak odanın diğer ucuna fırlattı ve gözlerini kapattı.

Dün gece onunla dans etmişti, mükemmel aşığıyla.

Ormanlık bir açıklıkta, güzel kokulu bir orman esintisinin okşadığı, parıldayan yıldızlardan oluşan siyah kadife bir gölgelik altında vals yapmışlardı. Kadın parıldayan limon rengi ipekten bir elbise giymişti. Adam ise yumuşak, dantelli, keten bir gömleğin üzerine koyu kırmızı ve siyah bir ekose giymişti. Bakışları çok şefkatli, çok tutkulu, elleri çok güçlü ve ustaca, dili çok sıcak ve aç ve-

Jane iç çekerek gözlerini açtı. Rüya gördüğünü hatırlayacak yaşa geldiğinden beri bu adamı rüyasında görürken nasıl normal bir hayatı olabilirdi ki? Çocukken onun koruyucu meleği olduğunu düşünmüştü. Ama genç bir kadın olarak olgunlaştıkça, o çok daha fazlası olmuştu.

Rüyalarında, Beltane'de görkemli bir dağın tepesindeki ikiz ateşler arasında kılıçların dansını atlamışlar ve kalaylı tankerlerden ballı bal likörünü yudumlamışlardı. Plastik bardaklarda Hawaiian Punch eşliğinde tavandan sarkan gümüş disko topuyla dolu sevimsiz bir lise balosu bununla nasıl kıyaslanabilirdi ki?

Rüyalarında, ustalıkla ve acı veren bir nezaketle bekâretini almıştı. Kim pazartesi gecesi futbol maçı izleyen, bira içen, sigorta eksper / hüsrana uğramış bir profesyonel golfçü özentisi isterdi ki?

Rüyalarında onunla tekrar tekrar sevişmiş, sıcak dokunuşları masumiyetini paramparça etmiş ve onu her türlü şehvetli zevke uyandırmıştı. Ve her ne kadar uyanık olduğu saatlerde

Normal bir hayat sürmeye, etten kemikten bir adama aşık olmaya çabaladı, basitçe, hiçbir erkek onun hayallerini karşılayamazdı.

"Sen umutsuz vakasın. Aş artık onu," diye mırıldandı Jane kendi kendine. Kendine bunu söylediği her sefer için bir doları olsaydı, Trump Tower'ın sahibi olurdu. Ve üzerindeki hava haklarına da.

Saate bakarak kendini sandalyeden kaldırdı. Yirmi dakika içinde Gülen Kobra Kafe'deki işine gitmesi gerekiyordu ve eğer yine geç kalırsa Laura onu kovma tehdidini gerçekleştirebilirdi. Jane yazmaya, araştırmaya ya da sadece hayal kurmaya daldığında zamanı unutmaya meyilliydi.

Sen başka bir döneme aitsin Jane, demişti Laura bir düzine kez.

Ve gerçekten de Jane her zaman yanlış yüzyılda doğduğunu hissetmişti. Arabası yoktu ve araba da istemiyordu. Gürültüden, apartman dairelerinden ve gökdelenlerden nefret ediyor, bozulmamış kırları ve şirin kulübeleri seviyordu. Bir apartman dairesinde yaşamının acısını çekiyordu çünkü bir eve parası yetmiyordu. Yine de.

Kendi sebze bahçesini ve meyve bahçesini istiyordu. Belki tereyağı, peynir ve taze çırpılmış krema yapmak için sağlam bir inek. Bebek sahibi olmayı arzuluyordu - üç erkek ve üç kız çocuk iyi olurdu.

Evet, bugün ve bu çağda, o kesinlikle bir geri dönüştü. Muhtemelen mağara adamı günlerine, diye düşündü kederle. Kız arkadaşları üniversiteden mezun olup işletme diplomaları ve evrak çantalarıyla çelik ve camdan yüksek binalarda çalışmaya koşarken, kariyer, çocuk ve evliliği dengelemeye kararlıyken, Jane İngilizce lisansını almış ve daha basit özelemler besleyerek bir kafede çalışmaya gitmişti. Tek istediği, yazma hevesini engellemeyecek, düşük stresli bir işti. Jane, hızla artan boşanma oranının, insanların çok fazla şeyle başa çıkmaya çalışmasıyla ilgili olduğunu düşündü. Bir eş, sevgili, en iyi arkadaş ve anne olmak ona oldukça dolu bir tabak gibi görünüyordu. Ve eğer -hayır, kesin bir dille düzeltti- sonunda yayınlandığında, romantizm yazmak mükemmel bir ev kariyeri olacaktı. Her iki dünyanın da en iyisine sahip olacaktı.

Doğru, bir gün prensim gelecek.

Çok tanıdık bir depresyon anından sıyrılıp bisikletini mutfak ve yatak odası arasındaki küçük koridordan dışarı çıkardı ve bir ceket ile sırt çantasını aldı. Kapıyı açtığında bilgisayarını kapattığından emin olmak için omzunun üzerinden geriye baktı ve kapısının önüne bırakılmış olan büyük pakete çarptı.

Yarım saat önce postacının terli, güvenilir ellerinden mektubunu aldığı anda orada değildi. Belki *de* onunla geri dönmüştür, diye düşündü; büyüktü. İnternetteki kullanılmış kitapçıdan yaptığı son sipariş olmalı, diye karar verdi. Beklediğinden daha erken gelmişti ama bundan şikâyetçi değildi.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca hayattan daha büyük kahramanlara, ateşli romantizme ve alternatif evrenlere dalmış olmanın mutluluğunu yaşayacaktı. Saatine tekrar baktı, içini çekti, bisikletini kapı pervazına dayadı, kutuyu dairesine sürükledi, bisikletini salona geri götürdü, sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Artık kutuyu açmaması gerektiğini biliyordu. Kapaklara hızlıca bir göz atmadan, bir kitabı açmaya ve hayal dünyasında tamamen kaybolmaya doğru hızla ilerledi.

Ve sonra Laura onu kesinlikle kovacaktı.

Jane nihayet eve vardığında saat neredeyse sabahın biri olmuştu. Bir tane daha seçici, anoreksik bimbo için ekstra shot, bir buçuk kafeinsiz, Venti, çift fincan, iki-Sweet'n-Low, hafif köpüklü yağsız latte yapmak zorunda kalsaydı, bir müşteriye bedensel zarar verebilirdi. Neden artık kimse eski usul kahve içemiyor? Bol *şekerli*, bol kremalı. Hayat kalori saymak için çok kısaydı. En azından tartı her seferinde onu 1.80 boyuna göre tıbbi gösterdiğinde kendine böyle söylüyordu.

Zihinsel bir omuz silkmeye işle ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Her şey bitmişti. Cezasını çekmişti ve artık sadece Jane olmakta özgürdü. Ve okumak için can attığı yeni vampir romantizmine başlamak için sabırsızlanıyordu!

Dişlerini fırçaladıktan sonra kot pantolonunu ve kazağını çıkarıp en sevdiği geceliğini giydi; fırfırlı, romantik, minik

papatyalar ve peygamber çiçekleri işlenmişti. Kutuyu yatağının yanına çekti ve eski moda tüy kenelerin üzerine bağdaş kurarak uzandı. Metal bir tırnak törpüsüyle ambalaj bandını kesip açtıktan sonra, kutudan karşı konulmaz baharatlı bir koku yayılırken durup kokladı. Yasemin, sandal ağacı ve başka bir şey... onu hülyalı bir romantizmden olumlu bir tahrike sürükleyen anlaşılması zor bir şey. *Aşk romanı okumak için harika bir zaman, diye düşündü hayıflanarak, aşk sahneleri kızıştığında saldıracak bir erkek olmadığı için.* Rüyaları dışında dokunulmadığı için hormonları sürekli hafifçe kaynama eğilimindeydi.

Alaycı bir gülümsemeyle mor strafor fıstıkları eşeledi ve elleri sert bir kumaşa takılınca tekrar durakladı. Kaşlarını çatarak kumaşı çekip çıkardı ve fıstıklar parke zemine sıçradı. Egzotik koku odayı doldurdu ve kapalı kanatlı pencereye baktı, kıvırcık kızıl saçlarının tellerini kaldıran ve geceliğini vücuduna yaklaştıran ani boğucu esinti karşısında şaşkındı.

Şaşkınlıkla katlanmış kumaşı yatağının üzerine koydu, sonra kutuyu kontrol etti. Posta damgası yoktu, iade adresi yoktu, ama adı büyük blok harflerle üstte, daire numarasının yanında yazılıydı.

"Bunu ben ödemeyeceğim," diye açıkladı, kısa süre sonra yüklü bir faturanın geleceğinden emindi. "Ben sipariş etmedim." İstemediği bir şeyin parasını ödüyorsa lanet olsun. İsteddiği şeylerin para s ı n ı ö d e m e k t e yeterince zorlanıyordu.

Okuyacak yeni kitabı olmadığı için sinirlenerek kumaşı boş boş karıştırdı, sonra açıp yatağın üzerine serdi.

Ve ağzı açık, hareketsiz bir şekilde oturdu.

"Bu hiç komik *değil*," diye nefes aldı, şok olmuştu. "Hayır," diye düzeltti titrek bir fısıltıyla, "bu *mümkün değil*."

Parlak renklerle zarifçe dokunmuş bir goblende, bir ortaçağ kalesinin önünde duran, bacaklarını kibirli bir duruşla açarak kendisini kalenin efendisi ilan eden muhteşem bir İskoç savaşçısı yer alıyordu. Kıpkırmızı ve siyah bir tartan giymiş, klan kıyafetleriyle süslenmiş olan savaşçının iki eli de ona uzanır gibi uzatılmıştı.

Ve o adamdı. Hayalindeki adam.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı, sonra yavaşça açtı.

Hâlâ oydu. Güçlü ön kolları ve çok yetenekli ellerinden parlak su rengi gözlerine, ipeksi siyah saçlarına ve şehvetli ağzına kadar her ayrıntı tam olarak hayal ettiği gibiydi.

Ortaçağda onun gibi bir adamla yaşamayı ne kadar çok isterdi!

Dikkatlice dikilmiş resminin altında adı yazıyordu. "Aedan MacKinnon," diye fısıldadı.

Ölümlüler Faery'de esareti iyi karşılayamazlardı -yaşlanmazlardı ve zaman sonsuzluğa uzanırdı- ve Aedan MacKinnon da bir istisna değildi. İskoçyalı'nın bir zamanlar kim olduğunu unutmaması, kralın yaratıcı işkenceleriyle birlikte buzda hapsedildiği sadece iki yüz yıl sürdü. Kral sonraki iki yüzyılı onu acımasızca eğitmeye ve şartlandırmaya adanmıştı.

İskoçyalı'yı konuşulan her dilde eğitti ve ona her yüzyılın becerilerini, geleneklerini ve göreneklerini öğretti, böylece herhangi bir çağda şüphe uyandırmadan insanlar arasında hareket edebilecekti. Onu akla gelebilecek her türlü silah ve savaş tarzında eğitti ve ona özel yetenekler bahşetti.

Beşinci ve son yüzyıl boyunca kral onu sık sık ölümlüler diyarına bir ya da başka bir ceza vermek üzere gönderdi. Ölümlünün karışık onur duygusunu ortadan kaldırmanın imkansız olduğu kanıtlanmıştı, bu yüzden kral bu tür görevler sırasında itaatini zorlamak için karanlık büyüler kullandı ve çatışma ölümlüye ölçülemez bir acıya neden olsa da kralın umurunda değildi. Unseelie kralı sadece nihai sonuçla ilgilenirdi.

Beş asır sonra, bir zamanlar Aedan MacKinnon olarak bilinen adam, uzun zaman önce ölümlüler diyarında geçirdiği otuz yıllık kısa süreyi hatırlamıyordu. Artık kendisinin de ölümlü olduğunu bilmiyordu ve kralının onu neden şimdi oraya sürgün ettiğini anlamıyordu.

Ancak kral, İntikam'a ancak ilk anlaşmanın tüm şartlarını yerine getirdikten sonra sahip olabileceğini biliyordu - İskoçyalı'nın uzun zaman önce unuttuğu anlaşma. Buna uygun olarak

Anlaşmaya göre kralın onu büyü ya da herhangi bir talimatla zorlaması yasaktı: İntikam, Dun Haakon'da kralın müdahalesinden uzak bir ay geçirecekti.

Yine de kral birkaç öneride bulunabilirdi... iyi eğitilmiş Vengeance'ın doğrudan emir olarak yorumlayacağını bildiği öneriler. Zamanın pek bir anlam ifade etmediği Vengeance'a yılın 1428 olduğunu bildirdikten, yüzyılın uygun gelenekleri hakkındaki bilgisini tazeledikten ve ona ağır bir kese altın para verdikten sonra, Unseelie kralı kelimelerini dikkatle seçerek "öneride" bulundu:

"Bedeninizin ölümlüler âleminde de ihtiyaçları olacaktır. Yemek yemelisin ama sadece yumuşak yiyecekler yemeni tavsiye ederim."

"Nasıl isterseniz, efendim," diye yanıtladı Vengeance.

"Kyleakin köyü ikamet edeceğiniz kalenin yakınında. Oraya sadece erzak tedarik etmek için gitmeniz ve orada oyalanmamanız en iyisi olabilir."

"Nasıl isterseniz, efendim."

"Her şeyden önce, dişi insanlarla arkadaşlık etmek ya da onların size dokunmasına izin vermek akıllıca olmaz."

"Nasıl isterseniz, efendim." Ağır bir duraklama, sonra, "Sizi terk mi etmeliyim?"

"Sadece kısa bir süreliğine, İntikamım."

Vengeance çok güzel bulduğu topraklara son bir kez baktı. "Nasıl isterseniz, efendim," dedi.

Jane gobleni inceledi, parmaklarını üzerinde gezdirdi, yüzüne dokundu ve neden daha önce onun bir benzerini yaratmayı hiç düşünmediğini merak etti. Uyanık olduğu saatlerde ona bakmak ne büyük bir keyifti! Bunun nereden geldiğini, neden kendisine teslim edildiğini, onun *gerçekten* orada bir yerlerde var olduğu anlamına gelip gelmediğini merak etti. Belki de, diye düşündü, uzun zaman önce yaşamıştı ve bu duvar halısı onun portresiydi, nesilden nesile aktarılmıştı. Sanki yüzyıllar boyunca sevgiyle bakılmış gibi görünüyordu.

Yine de bu *ona* nasıl ve neden gönderildiğini açıklamıyordu. İskoçyalı'sının tekrarlayan garip rüyalarından kimseye bahsetmemişti. Goblenin nasıl ve neden

varış. Yüzü kızararak başını salladı, aklındaki rahatsız edici soruları dağıttı ve özlemle onun suretine baktı.

Tuhaf, diye düşündü, uzun zamandır onu hayal ediyordu ama şimdiye kadar soyadını hiç bilmiyordu. O sadece Aedan'dı ve o da sadece Jane.

Rüya geceleri çene çalmadan geçiyordu. Onlarıki sözsüz bir aşkı - bir bütünün iki yarısının sessizce neşeyle birleşmesi. Sorulara gerek yoktu, sadece dans etmek, sevmek ve çok uzak olmayan bir gün bebekler. Onların aşkı dile olan ihtiyacı aşıyordu. Kalbin dili apaçık ortadaydı.

Aedan MacKinnon. Bu ismi zihninde tekrar tekrar yuvarladı.

Merak etti, diledi ve onun için acı çekti, sonunda yanağını onun yüzüne yasladı, kıvrıldı ve şefkatle onun suretini öptü. As o

sürüklendi içine rüyalar içinde o tuhaf

Jane'e her zaman düşüyormuş gibi gelen derin uykudan önceki an - gümüşü bir sesin usulca şarkı söylediğini duyduğunu sandı. Kelimeler çınılıyordu

net bir şekilde, zihninde yankılanıyordu:

Onu buzdan cehenneminden kurtarın

Ve onun yüzyılında ikiniz de

yaşayabilirsiniz. Rüyanda onu sevdin

Şimdi, Uyanış'ta onu kurtarmalısın.

Ve sonra başka bir şey düşünmedi, bir hayal dalgasına kapıldı.

Üç

1428 GÖKYÜZÜ ADASI

JANE UYANDIĞINDA, BOYNUNA SARILMIŞ, UYUKLAYAN BİR KEDİ VARDI. Patiler Kıvırcık saçlarına gömülmüş, çılgınca yoğuruyor ve mırıldanıyor, minik vücudu zevkle gümbürdüyordu.

Uyanmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. *Kutuda bir de kedi yavrusu var mıydı?* diye merak etti, ipeksi karnını okşadı, onu daha önce fark edemediği için kendini çok suçlu hissetti. Kutunun içinde nasıl nefes almıştı? Zavallı şey açlıktan ölmüş olmalıydı! Kilerde küçük yavruya vermek için biraz ton balığı olabileceğini düşündü. Hafifçe gerinerek minik yarattığı boynundan kaldırdı ve yan tarafına doğru yuvarlandı.

Ve çığlık attı.

"Göl!" diye mırıldandı. "Yatak odamda bir göl var!" Ondan bir metre ötede. Masmavi ve hafifçe kıyıya vuruyordu. Üzerinde uyuduğu kıyıya.

Sersemlemiş bir halde ayağa kalktı ve çılgınca bir zihin kontrolü yaptı. Yatak odası, yok. Daire, yok. Goblen, gitmiş. Yavru kedi, burada. Nightie-

Gitti.

"Yetersizlik rüyası görecektir havada değilim," diye tısladı Jane.

Mor çiçekli şeyler. Burası. Şato. Burası.

Kale mi?

Avuçlarının topuklarıyla gözlerini ovuşturdu. Yavru kedi miyavladı ve daha fazla karın ovma talebiyle ona ısrarlı bir kafa attı. Kaplan çizgili yavru kediye kucakladı ve kaleye bakakaldı. Rüyalarında ziyaret ettiği şatoya çok benziyordu,

Ancak bu kale neredeyse harabeye dönmüştü; sadece dörtte biri hasar görmemişti.

"Hâlâ uyuyorum," diye fısıldadı. "Sadece rüyamda uyandığımı görüyorum, değil mi?" Yavru kedi inci gibi dişlerini gösterip küstahça cevap verseydi sadece biraz şaşıracaktı.

Ama öyle olmadı, o yüzden minik bedenini kucaklayarak ayağa kalktı ve kaleye doğru yürümeye başladı, çıplak ayakları taşların üzerinden geçerken irkildi. Kendine hayallerindeki kıyafetleri ve ayakkabıları hayal etmeye çalıştı ama işe yaramadı. *İnsanın bilinçaltını kontrol etmesi buraya kadarmış*, diye düşündü. Kalenin hâlâ sağlam olan kısmına -daha küçük yuvarlak bir kuleye sahip bir kanatla bitişik kare bir orta kule- bakarken, bakışları duvarların tepesindeki karanlık bir çırpınışa takıldı. O izledikçe, çırpıntı bir gömleğe, gömlek bir omuza, omuz da bir adama dönüştü.

Onun adamı.

Hareketsiz durmuş, yukarı bakıyordu.

Vengeance onu kulenin tepesine tırmanmaya iten şeyin ne olduğunu anlayamıyordu. Bu garip şatonun salonunda oturup sadece hayatta kalmasına yetecek kadar yemek yemeyi, hiçbir şeye bakmamayı ve kralına dönmeyi beklemeyi planlamıştı ama birkaç dakika önce dışarı çıkmak için karşı konulmaz bir dürtü hissetmişti. Ancak dışarıda olmak endişe vericiydi - serin gölgeler ve buz yoktu ama renk ve sıcaklık cümbüşü vardı

-Bunun yerine, yabancı manzara tarafından daha az kuşatılmış hissettiği kulenin tepesindeki yürüyüşe tırmanmıştı.

Ve işte orada duruyordu, genç kız. Şekillendirildiği gibi çıplaktı.

Bağırsaklarında bir şeyler düğümlendi. Belki de yediği soğuk, sert ekmektir, diye karar verdi.

Uzaktan onun güzelliğini fark etti. Kıvırcık kızıl saçları narin porselen yüzünü çevreliyor, sırtından aşağıya dökülüyor ve halkalar halinde göğüslerinin üzerine düşüyordu... dolgun, yüksek ve pembe uçlu göğüsler.

Bacakları kaymaktaşı ve gül rengindeydi; bilekleri ince, kalçaları cömertti. Birleştikleri yerde daha da parıldayan kırmızı bukleler. Bir an için bakışlarını daha yukarı çekememek gibi açıklanamaz bir acizlik yaşadı.

Ama sadece bir an için.

Minik bir kedi yavrusunu göğsüne bastırmıştı ve adam, belli belirsiz ve uzak bir hatıranın saldırısına uğrayan minik hayvancığın yemyeşil tüneğini düşünerek garip bir an daha yaşadı.

Ondan kaçtı.

Unseelie dişileri ince uzuvları ve soğuk bedenleriyle buz gibi yaratıklardı.

Yine de bu kadın buz gibi görünmüyordu. Ne de zayıf. Ama dolgun ve cömertçe yuvarlak, yumuşak ve... sıcaktı.

Kralının emrettiği gibi, *dişi insanlarla arkadaşlık etmek ya da onların sana dokunmasına izin vermek akıllıca olmazdı.*

İntikam arkasını döndü ve kule yürüyüşünü terk etti.

Adam kulenin tepesinde durmuş ona bakarken Jane'in ağzı bir düzine kez açılıp kapandı. Tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu. Sanki onu tanımıyormuş gibi! Sanki neredeyse sonsuza kadar rüya aşıkları olmamışlar gibi!

Sanki tüm ihtişamıyla orada durmuyormuş gibi, ki eğer rüyalarında fısıldadığı aşk sözcüklerine inanırsa, bu hatırı sayılır bir şeydi.

Jane Sillee sinirli *bir şekilde, eğer bunun rüya gibi bir ayrılık olduğunu düşünüyorsa, başka bir düşüncesi daha var, diye* düşündü.

Dört

Rüyada bile olsa, bir şatoya çıplak olarak girmek biraz zordu.

Selülit gibi şeylerden ve çıplak ayağın neye basabileceğinden endişe ediliyordu.

Böylece Jane, haklı öfkesine rağmen, oldukça kararsız ve eğer meme uçları bir rüzgar gülü ise, belirgin bir şekilde üşümüş görünerek şatoya girmeyi başardı.

Boş ocağın önünde oturmuş, gözlerini ocağa dikmişti. Şömineye özlemle baktı, bir ateşin özlemini çekiyordu. Dışarıda yaz olabilirdi ama nemli taş duvarların içi soğuktu. Rüyalarında hep şövalye gibi davranan adam, onun en ufak dileğini mutlaka yerine getirecek ve bir ateş yakacaktı.

O anda aklına daha önce rüyalarında hiç üşümediği geldi. Bu düşünceyi ileride düşünmek üzere dosyaladı. Bu rüyada çok tuhaf bir şey vardı.

"Aedan," dedi usulca.
Adam kılını bile
kıpırdatmadı.

"Aedan, aşkım," diye tekrar denedi. Belki de kötü bir ruh hali içindeydi, diye düşündü şaşkınlıkla, gerçi daha önce rüyalarının hiçbirinde kötü bir ruh hali içinde olmamıştı ama her şeyin bir ilki vardır diye düşündü. Ona bir şey için mi kızmıştı? Rüyasında bir suç işledikten sonra mı çıkagelmişti?

Hâlâ hareket etmiyor ya da cevap vermiyordu.

"Affedersiniz," dedi o kadar da tatlı olmayan bir sesle, adamın önünde daireler çizerek, sevgiye aç yavru kediyi bir tür şal olarak kullanarak, aniden güvensiz hissederek, neyi örteceğini merak ederek, göğüslerini mi yoksa ... Şey, belki de aşağı bakmazdı.

Yere baktı.

Kadın miyavlayan yavru kediye indirdiğinde, adam başını kaldırdı.

"Bu hiç adil değil," dedi kızarak. "Bana gömleğini ödünç ver." Bu hiç de rüyalarındaki gibi gelişmiyordu. Normalde onunla çıplak olmayı umursamazdı çünkü ya yatakta, ya yeni biçilmiş saman yığnında, ya tatlı, berrak bir gölde ya da uygun bir masanın üzerinde sevişiyorlardı ama şimdi adam tamamen giyinikti ve bir şeyler ters gidiyordu. "Lütfen." Elini uzattı.

Omuz silkip ayağa kalktığına ve keten gömleğinin bağlarını çözmeye başladığında, nefesi boğazında düğümlendi. Adam bir kolunu başının üzerine kaldırıp gömleğinin ense kısmını yumruk yapıp başının üzerinden çektiğinde, kadın sertçe yutkundu. "Ah, *Aedan*," diye nefes aldı. Muhteşemdi. Kollarında, göğsünde ve gergin karnında dalgalanan esnek kaslarıyla tek kelimeyle kusursuzdu. Rüyalarında her pürüzsüz dalgalanmayı öpmüştü. Highlander'ının katıksız, içgüdüsel güzelliği midesine bir yumruk gibi inmiş, dizlerinin bağı çözülmüştü.

"Bana bu lakapla hitap etmekte neden ısrar ediyorsun bilmiyorum.

Ben İntikam'ım," dedi, sesi kaba taşa vurulan bir bıçak gibiydi. Jane'in ağzı şaşkınlıktan bir "O" ile açıldı. "İntikam mı?" boş gözlerle yankılandı. Sonra, "Bu bir rüya, değil mi Aedan?" Bu her zamanki rüyasından oldukça farklıydı. Rüyalarında her şey yumuşak odaklıydı ve kenarları bulanıktı, ama şimdi her şey kristal berraklığındaydı.

Biraz fazla açık, diye düşündü, etrafına bakarken kaşlarını çatı.

Kalenin içi tam bir karmaşaydı. Kir ve is birkaç mobilyayı lekelemiş, kirişlerden örümcek ağları sallanıyordu. Pencerelede ne cam, ne perdeler, ne görkemli duvar halıları, ne de lüks kilimler vardı. Tek bir cılız sandalye, boş bir ocağın önünde eğik duran harap bir masanın önüne tünemişti. Mum yok, kandil yok. Sade, kasvetli ve düpedüz soğuktu. Bir an onun sorusunu düşündü. "Rüyaların ne olduğunu bilmiyorum." Sadece her zaman bildiği gibi var olan bir şey vardı. Gölgele, buz ve kralı. Ve bazen acı, tahmin edemeyeceği kadar acı.

Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmayı öğrenmişti. "Ama ben düşündüğünüz kişi değilim."

Jane keskin bir nefes aldı, incinmiş ve şaşkıındı. Neden kim olduğunu inkâr ediyordu? Bu oydu... ama o değildi. Gözlerini kısmıştı,

onu inceliyordu. Koyu renk zarif saçları, tıpkı rüyalarındaki gibi. Yontulmuş yüz ve yontulmuş çene-aynı. Tropikal sörf rengine parlak gözler -aynı değil. Derinliklerinde ayaz parıldıyor gibiydi. Şehvetli dudaklarında sanki aşırı soğuğa maruz kalmış gibi bir mavilik vardı. Onunla ilgili her şey soğuk görünüyordu; gerçekten de buzdan oyulmuş ve ten rengine boyanmış olabilirdi.

"Evet, öylesin," dedi kararlılıkla. "Sen Aedan MacKinnon'sın."

Akuamarin gözlerinin derinliklerinde tuhaf bir ışık parladı ama aynı hızla kayboldu. "Bu saçma ismi bırak. Ben İntikam'ım," dedi, derin sesi taş salonda çınliyordu. Gömleğini ona doğru itti.

Hevesle gömleğe uzandı, son derece tedirgindi, adamın buz gibi bakışlarını savuşturmak için bir giysiye, bir tür zırha ihtiyaç duyuyordu. Kızın eli onunkine değdiğinde, adam elini geri çekti ve gömlek yere düştü.

İki kat incinmiş bir halde uzun bir süre ona baktı, sonra eğilip yavru kediye yere bıraktı ve hemen ayak bileklerine dolanıp mırlamaya başladı. Aceleyle el yordamıyla gömleğini başının üzerinden geçirdi ve çekiştirerek inebildiği kadar indirdi. Tekrar ayağa kalktığında yumuşak kumaş neredeyse dizlerine geliyordu. Boyun açıklığı göbek deliğine kadar iniyordu. Gömleği çabucak bağladı ama göğüslerini örtmeye yetmedi.

Bakışları oraya sabitlenmiş gibiydi.

Hızlıca derin bir nefes alarak aşk dolu kedi yavrusunun etrafından dolaştı ve ona doğru adım attı.

Hemen bir elini kaldırdı. "Dur. Bana yaklaşma. Gitmelisin."

"Aedan, beni hiç tanımıyor musun?" diye sordu ağlamaklı bir sesle.

"Doğrusu, seni daha önce hiç görmedim, insan. Burası benim yerim. Defolun."

Jane'in gözleri kocaman oldu. "İnsan mı?" diye yankılandı. "Gitmek mi?" diye tersledi. "Nereye gideceksin? *Nasıl* gideceğimi bilmiyorum. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Tanrı aşkına, gerçekten burada *olduğumdan*, hatta buranın nerede olduğundan bile emin değilim!"

"Eğer sen gitmezsen, ben giderim." Ayağa kalktı ve koridoru terk ederek bitişik kanadın gölgeleri arasına girdi.

Jane boş gözlerle onun bulunduğu boşluğa baktı.

Jane parmağını göle daldırıp yalamadan önce uzun bir süre gölü inceledi. Kaplan çizgili yavru kedi kalçalarının üzerine oturdu, geniş kabarık kuyruğunu seğirterek merakla onu izledi.

Tuz. Etrafında göl değil, deniz vardı. *Ne denizi?* Hangi deniz İskoçya'ya bitişikti? Coğrafyayla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı; her gün evinin yolunu bulabildiği için şanslıydı. Ama yine de, diye düşündü, daha önce hiçbir rüyasında coğrafyayı merak etme zahmetine girmemişti - bu rüyanın çarpıcı bir şekilde anormal olduğunun bir kanıtı daha.

Jane kayalık kıyıya bağdaş kurarak çöktü ve başını salladı. Ya tamamen delirmişti ya da hayalindeki sevgilisiyle ilgili ilk kâbusunu görüyordu.

Oturup alnını ovuşturarak derin derin düşünürken, bir tekerlemenin yumuşak heceleri hafızasını kurcaladı. Onu kurtarmakla ilgili bir şey... onun yüzyılında olmakla ilgili.

Jane Sillee, sonunda başardın, diye kendi kendine söylendi, *çok fazla aşk romanı okudun.* Sadece kitaplarda kahramanlar zamanda geri giderdi ve o zaman da genellikle ortaçağda son bulurlardı-oh!

Ayağa kalkarak kaleye doğru döndü ve çevresine uzun uzun baktı. Kalenin solunda, yaklaşık yarım mil uzakta, saz çatılı, saz ve çalı kulübelerden oluşan bir köy vardı ve duman dalları tembelce gökyüzüne doğru kıvrılıyordu.

Çok ortaçağ görünümlü bir köy.

Kendini çimdikledi, sertçe. "Ow!" Acımişti. Bunun bir şeyi kanıtlayıp kanıtlamadığını merak etti. "Bu mümkün değil," diye kendini temin etti. "Rüya görüyor olmalıyım."

Onu buzdan cehenneminden kurtarın ve onun yüzyılında ikiniz de yaşayabilirsiniz. Düşte sevdin onu şimdi, Uyanışta kurtarmalısın onu. Birkaç dakika önce anlaşılması güç olan kafiye, şimdi zihninde net bir şekilde yeniden ortaya çıkmıştı.

"İmkânsız," diye alay etti.

Ama ya değilse? Kalbindeki küçük bir ses umutla sorguladı. Ya gizemli duvar halısı onu bir şekilde ortaçağa geri gönderdiyse? O l d u k ç a açık talimatlar eşliğinde: Eğer onu kurtarabilirse, onunla kalabilirdi. *Onun* yüzyılında.

Hangi yüzyıldaydık?

Jane homurdandı ve başını salladı.

Yine de, o küçük ses ikna edici bir mantıkla ısrar etti, sadece üç olasılık var: Rüya görüyorsun. Delirmişsin. Ya da gerçekten buradasın. Eğer rüya görüyorsan, hiçbir şeyin önemi yok, bu yüzden hemen dalabilirsin. Eğer deliyseniz, o zaman da hiçbir şey sayılmaz, bu yüzden hemen dalabilirsiniz. Eğer gerçekten buradaysanız ve onu kurtarmanız gerekiyorsa, her şey sayılır, bu yüzden acele edip hemen dalsanız iyi olur.

"Ben deliyim," diye mırıldandı yüksek sesle. "Zaman yolculuğuymuş, hadi oradan."

Ama küçük sesin haklı olduğu bir nokta vardı. İnançsızlığı geçici olarak askıya alıp çevresiyle etkileşime girerek ne kaybedecekti? Sadece içinde bulunduğu duruma kendini kaptırarak bir anlam çıkarabilirdi. Ve eğer bu bir rüyaysa, eninde sonunda uyanacaktı.

Ama Tanrım, diye düşündü, manzarayı incelerken, her şey çok gerçek görünüyordu. Gördüğü rüyaların hepsinden çok daha gerçektir. Zarif mor çan şeklindeki çiçekler tatlı bir koku yayıyordu.

Rüzgâr denizden gelen tuz kokusunu taşıyordu. Yavru kediye sevmek için eğildiğinde, yumuşak ve ipeksi bir his veriyordu ve küçük ıslak bir burnu vardı. Eğer rüya görüyorsa, bu şimdiye kadar gördüğü en detaylı ve inanılmaz rüyaydı. Bu da bu "rüyada"

Aedan'la sevişmenin ne kadar ayrıntılı ve inanılmaz olabileceğini merak etmesine neden oldu. Bu yeterince teşvik ediciydi. tam orada dalmak için.

Midesi ısrarla guruldadı, rüyalarında hiç olmamış bir şey daha. Kararlılıkla şatoya doğru döndü. Yavru kedi onun yanında hızla ilerliyor, arada bir kelekleri neşeli patileriyle eziyor, sonra tekrar ona yetişmek için koşturuyordu.

Büyük salona adımını atarken açık fikirli olmaya karar verdi. Onu sorgulayacak, sözde hangi yılda olduğunu ve sözde nerede olduğunu öğrenecekti. Sonra da onu neden tanımadığını ve neden kendisini "İntikam" sandığını öğrenmeye çalışacaktı.

Aedan daha önce olduğu gibi yine oturmuş, boş şömineye bakıyordu. Bol siyah pantolonu, çizimleri ve görkemli bir şekilde çıplak olan üst gövdesiyle ölüm kadar hareketsizdi.

Kadın adamın önündeki soğuk taş ocağın üzerine tünediğinde, adamın gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Gittiğini sanıyordum," diye hırladı.

"Sana söyledim, nasıl ayrılacağımı bilmiyorum," dedi basitçe.

Vengeance onun sözlerini düşündü. Kralı dışı insanı oraya kasten mi yerleştirmişti? Eğer öyleyse, neden? Daha önce kralı onu ölümlüler diyarına gönderdiğinde, İntikam'a kesin talimatlar, başarması gereken belirli bir görev verilmişti. Ama bu sefer öyle değildi. Hangi savaşa neden olacağını, kimin kulağını yalanlarla zehirleyeceğini ya da kimi sakatlayıp öldüreceğini bilmiyordu. Belki de, diye düşündü, bu kralının onu sınama, İntikam'ın kralının ondan ne istediğini belirleyip belirleyemeyeceğini görme yoluydu.

Onu inceledi. İnkâr etmek mümkün değildi, bu insanı merak ediyordu. Hayatında karşılaştığı her şeyin antiteziydi; alev alev yanan saçları ve kıvrımlı vücuduyla capcanlıydı. Soluk porselen teni ve pembe dudakları. Gözleri erimiş kehribar rengindeydi ve dış köşeleri yukarı doğru çekikti. Yüzünde pek çok ifade vardı, dudaklarını aşağı yukarı ve pek çok yöne çeken canlı kaslar. Kendini, ona dokunabilseydi nasıl hissedeceğini, görüldüğü kadar yumuşak ve sıcak olup olmadığını merak ederken buldu.

"Bana bir ateş yakabilir misin?" diye sordu.

"Ben üşümüyorum. Sen de üşümüş görünmüyorsun," diye ekledi, bakışları onun üzerinde gezinirken. Gördüğü her şeyden çok daha sıcak görünüyordu.

"Evet, öyleyim. Ateş. Şimdi, lütfen," dedi kararlı bir şekilde.

Bir anlık tereddütten sonra onun emrine uyarak tuğlaları örmeye başladı, hızlıca ilerledi ve bakışlarını ondan hiç ayırmadı. Kadının göğüslerinin çok ilgisini çektiğini hissetti. Yıpranmış ketenin altındaki o yumuşak, dolgun tümseklerde dikkatini bu kadar çeken şeyin ne olduğunu anlayamıyordu. Kendi vücudunda olsalardı, aşırı yağlı etten dehşete düşerdi ama ona bakarken, parmaklarının sıkılıp gevşediğini, dokunmak, belki de dolgun ağırlıklarını avuçlarının içine almak istediğini fark etti. Sıradan bir insana göre güçlü bir varlığı vardı. Onun oldukça tehlikeli olabileceği ihtimalini düşündü. Ne de olsa, Faery'de tarifsiz acılar verebilecek güçte şeyler vardı.

"Teşekkür ederim," dedi, ocakta fokurdayan alevin önünde ellerini birbirine sürterek. "Bunlar turba tuğlası, değil mi? Bir keresinde onlar hakkında bir şey okumuştum."

"Evet."

"İlginç," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde. "Düşündüğüm gibi görünmüyorlar." Sonra başını sertçe salladı ve tekrar ona odaklandı. "Bu kalenin adı ne?"

"Dun Haakon," diye cevap verdi, sonra başladı. Bu isim nereden gelmişti? Kralı ona geçici ikametgâhı hakkında hiçbir şey söylememiştir.

"Neredeyim ben?"

Cevap veremediği daha fazla bilgi: "*Eilean A Cheo'da*."

"Nerede?" diye sordu boş boş.

"Gal dilinde 'puslu ada' demek. Skye Adası'ndayız." Belki de kralının ona uzun zaman önce öğrettiği bir bilgiydi, diye karar verdi. Orada, ihtiyaç duyulana kadar sessizdi. Kralı sık sık onu her zaman, her yere hazırladığını söylerdi.

Jane derin bir nefes aldı. "Hangi yıldayız?" "Bin dört yüz yirmi sekiz."

Keskin bir nefes aldı. "Peki ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

"Ben burada yaşamıyorum. Sadece ayın bir geçişinde kalacağım. Dün geldim."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Çok fazla sorunuz var." Bir an düşündü ve onun sorularını yanıtlamakta bir sakınca olmadığına karar verdi. Ne de olsa o bir İntikam'dı. Güçlü. Mükemmel. Ölümcül. "Kralımla birlikte onun krallığında yaşıyorum."

"Peki bu nerede?"

"Faery'de."

Jane yutkundu. "Peri mi?" dedi zayıf bir sesle.

"Evet. Benim kralım Unseelie kralı. Ben onun İntikamıyım. Ve ben mükemmelim," diye ekledi, sanki sonradan aklına gelmiş gibi.

"Bu oldukça tartışmalı," diye mırıldandı Jane.

"Hayır. Öyle değil. Ben mükemmelim. Kralım bana böyle söylüyor. Bana gelmiş geçmiş en korkulan savaşçı olacağımı, İntikam adının efsanelerde sonsuza dek yaşayacağını söylüyor."

Jane mağdur bir ifadeyle, "Titriyorum," dedi kuru bir sesle.

Sonra ona sertçe baktı. Saçlarına, yüzüne, göğüslerine, sonra daha aşağılara, bakışları pürüzsüz çıplak bacaklarına ve ince ayak bileklerine takıldı. "İnsanlardan hiç de beklediğim gibi değilsin," dedi sonunda.

Devam et, dedi kendi kendine. *Bunların hiçbirisi mantıklı gelmediğine göre, sana söyledikleriyle devam et ve nereye varacağını gör.* "Bir periden beklediğim gibi değilsin," dedi hafifçe. "Senin küçük, ısıltılı kanatların olması gerekmiyor muydu?"

"Bir peri olduğumu sanmıyorum," dedi dikkatle.

"O zaman insan mısın?" diye üsteledi.

Şaşkın görünüyordu, sonra başını hafifçe salladı.

"Eğer bir peri değilsen ve insan da değilsen, nesin sen?"

Kaşları çatıldı ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı ama cevap vermedi.

"Ee?" diye teşvik etti.

Uzun bir duraksamadan sonra, "Gömleğimi geri almam gerekecek, genç bayan. Koridorun sonundaki yuvarlak kulede kıyafet bulabilirsin." Kızın arkasını işaret etti. "Şimdi git."

"Bu konuşma henüz bitmedi Aedan," dedi gözlerini kısarak.

"İntikam."

"Soru sormayı bırakmayacağım, *Aedan*. **B** i r sürü sorum var."

Omuz silkti, ayağa kalktı ve ona sırtını dönerek pencereye doğru yürüdü.

"Acıktım ve acıktığımda huysuzlaşıyorum. Yemeğiniz var, değil mi?"

O da metanetle sessiz kaldı. Birkaç dakika sonra kadının homurdandığını duydu, sonra da kıyafet aramaya koyuldu.

Eğer bir peri değilsen ve insan da değilsen, nesin sen? O gittikten sonra sorusu havada asılı kaldı, cevapsız. Cevaplanamaz.

Gerçekten de bilmiyordu.

Beş

TALEPKAR BİR YARATIKTI.

Vengeance, genç kızın "temel ihtiyaçlar" olarak gördüğü şeyleri almak için Kyleakin'e üç kez gitmek zorunda kaldı. Buradan ayrılmak gibi bir planı olmadığı çok açıktı. Gerçekten de kaldığı süre boyunca lüksün kucağında keyif çatmaya niyetliydi. Efendisinin onun varlığını, açıklamamayı tercih ettiği gizemli bir planın parçası olarak ayarlayıp ayarlamadığından emin olmadığı ve kendisine çağrılana kadar kalede ikamet etmesi söylendiği için, geçici odasını paylaşmak zorunda görünüyordu. Son derece huzursuzdu ve keşke kendisinden ne beklendiğini bilseydi. Neden orada olduğunu bilmezse kralı adına nasıl hareket edebilirdi?

Kyleakin'e ilk gidişinde -kız yuvarlak kuledeki sandıkları karıştırmakla meşgulken kendi isteğiyle yaptığı tek yolculuk- o akşam ikisinin de yiyebilmesi için bir günlük ekmekten başka bir şey satın almamıştı. Her ne kadar sıcağı ve manzaranın renklerini rahatsız edici bulsa da, onun rahatsız edici varlığından kaçtığı için rahatlamıştı ve aptalca bir şekilde yiyecek tedarik etmenin onun sürekli sallanan dilini susturabileceğine inanıyordu.

Kendisine haber vermeden "alışverişe çıktığını" fark ettiğinde, parlayan buklelerini savurmuş ve kaşlarını çatarak ek eşyalar almasını emretmişti. İkinci seferinde, efendisinin ona verdiği altın paranın önemli bir kısmını temiz (belki biraz çizik ve pürüzlüydüler, ama başlangıçta onlara ihtiyacı bile yoktu) yünler, et, peynir, meyve, tüy kalemler, mürekkep ve üç şişman, aşırı pahalı parşömen yaprağı satın almak için harcamıştı - parşömen ve tüy kalemler çünkü "bir yazar" olduğunu ve her gün mutlaka yazması gerektiğini ilan etmişti. İlk başta

Harfleri bildiğini söyleyerek övünmesi onu biraz şaşırtmıştı ama sonra bunun bir ölümlü için nadir bir başarı olduğunu fark etti. Kendisinin ondan çok daha fazla harf bildiğini hayal ediyordu ve eğer hâlâ pratik yapması gerekiyorsa, gerçekten de üzgün bir çıraktı.

İkinci keşif gezisinin sonuçlarından etkilenmeyen kadın, onu *üçüncü* kez bir parşömen parçasına yazdığı küçük bir listeyle geri gönderdi; daha fazla parşömen, kahve çekirdeği ya da koyu çay, bir kazan, kupalar, yemek yeme aletleri, temizlik için bir miktar bez ve sirke, *yumuşak* yünler, kuş tüyü keneler, şarap ve "denizde kendin balık tutmak istemiyorsan" işe yaramaz tüylü yaratık için taze balık bulması gerekiyordu.

İntikam, küçük bir kadın tarafından emrediliyor. Fare yakalayıcı için yiyecek getiriyor.

Yine de büyüleyici bir şeydi. Özellikle de birçok sandıktan birinden çıkardığı soluk pembe elbisenin içindeyken. Taleplerini sıralarken gözleri kızgınlıkla parlıyordu, eliyle işaret ettiğinde göğüsleri hafifçe sallanıyordu, sonra hayvancağızın tüylü kulaklarının arkasını kaşımak için eğildiğinde sevecen ve şefkatli bir hale büründü.

İnce parmaklarının saçlarında nasıl bir his uyandıracacağını merak ediyordu.

Onun gibi biri için hazırlıksızdı ve kralının neden insanların bu kadar ilgi çekici olabileceği konusunda onu önceden uyarmadığını merak ediyordu. Geçmiş seyahatlerinde karşılaştığı hiçbir şey bu kadar ilgi çekici olmamıştı ve kralı onları İntikam gibi yüce varlıklar tarafından kolayca manipüle edilebilen kaba, somurtkan ve aptal yaratıklar olarak resmetmişti.

Henüz içinde bulunduğu koşulların en küçük bir kısmını bile manipüle edememişti, onun tarafından emredilmekle meşguldü. *Bana ateş yak, bana gömleğini ver, bana şunu al, bunu al. Hmph! Bir sonraki talebi ne olabilirdi? O -peri kralının gazabının korkunç eli- bunu öğrenmekten neredeyse korkuyordu.*

"Öp beni."

"Ne?" dedi boş boş.

"Öp beni," diye tekrarladı cesaretlendirici bir baş hareketiyle.

Vengeance geri adım attı, geri çekildiği için içten içe kendini lanetledi, ama ateşli genç kızla ilgili bir şey onu kaçmaya itti

adanın en uzak köşelerine. Onun yönlendirmesiyle, kaledeki tek yatağın üzerine birkaç ağır kuş tüyü kabartmıştı. Yumuşak yünler ve satın almaya niyetlenmediği lüks yeşil kadife bir örtü ile mutlu bir şekilde yayıyordu. Dun Haakon'da bir kadının ikamet ettiğini duyunca çok sevinen ve hevesle "Dun Haakon'un yeni lordu ve leydisi siz misiniz?" diye soran mal sahibi tarafından almaya zorlanmıştı. Kaşlarını çatarak dükkân sahibine para fırlatmış, yatak örtülerini kapmış ve hızla oradan uzaklaşmıştı. Kralının kendisine hiçbir emir vermemesine içerlemeye başlamıştı.

Orada, karanlık krallığında, Vengeance kim olduğunu ve amacının ne olduğunu biliyordu. Burada ise kaybolmuş, anlamadığı boğucu, cafcacılı bir dünyaya terk edilmiş, etrafı kavrayamadığı yaratıklarla çevrilmiş ve efendisinden tek bir yol gösterici söz duymamıştı.

Ve şimdi kadın ondan başka bir şey yapmasını istiyordu. Tam olarak ne olduğundan emin değildi ama bunun kendisi için kötü bir şey olduğundan şüpheleniyordu. Fiziksel rahatlığıyla fazlasıyla meşgul bir yaratıktı ve kralının sık sık söylediği gibi bu yolun sonu zayıflık, aptallık ve yıkımdı. İntikam'ın çok az fiziksel ihtiyacı vardı; sadece yemek, su ve ara sıra dinlenmek.

"Öp beni," dedi dudaklarıyla dolgun bir büzüşme yaparak. Kadife örtüyü son bir kez düzeltti. "Sanırım bu hatırlamana yardımcı olabilir."

"Öpücük tam olarak nedir?" diye sordu kuşkuyla.

Gözleri büyüdü ve ona hayretle baktı. "Öpücüğün ne olduğunu bilmiyor musun?" diye haykırdı.

"Neden yapayım ki? Bu ölümlü bir şey, değil mi?"

Başını eğdi ve sanki hararetli bir iç tartışma yaşıyormuş gibi görünüyordu. Bir süre sonra bir karara varmış gibi göründü ve ona doğru bir adım daha yaklaştı. Metanetli bir şekilde, bir santim bile geri çekilmeyi reddederek bu kez yerini korudu.

"Sadece dudaklarımı seninkilere bastırmak istiyorum," dedi, masumiyeti silahsız bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Onları böyle birbirine bastır." Gösterdi ve ağzının yemyeşil dudakları adamın kasıklarının derinliklerinde bir şeyleri çekiştirdi.

"Hayır. Bana dokunamazsın," dedi uyararak.

Daha yakına eğildi. Kızın ateş saçlarında hafif bir koku, tatlı ve çiçekli bir şey yakaladı. Y ü z ü n ü saçlarına bastırmak, açgözlülükle içine çekmek ve bakırımsı bukleleri okşamak istedi.

Arkasına yaslandı. Neyse ki genç kız, onun işbirliği olmadan yüzüne ulaşamayacak kadar kısaydı. Ya da bir tabure.

"Çok inatçısın," dedi sert bir iç çekişle. "Peki, konuşalım o zaman. Konuşacak *çok şeyimiz olduğu çok* açık." Durakladı, sonra, "Öpücüğün ne olduğunu bilmiyor," diye mırıldandı kendi kendine, başını sallayarak. "*Bu* daha önce rüyalarımda hiç olmamıştı." Yatağın ucuna tüneyip ayaklarını sarkıtarak yanındaki boşluğu okşadı. "Gel. Otur yanıma."

"Hayır." Yavru kedi zarifçe yatağa atlayıp kadife örtünün üzerine döküldüğünde, ona kaşlarını çattı. "Sen mi yoksa o pis kürklü paspas mı, hangisinin daha işe yaramaz olduğundan emin değilim. En azından hayvan böyle gevezelik etmiyor."

"Ama canavar da öpüşemiyor," dedi küstahça. "Ve üstü başı perişan değil. Kediciğime hakaret etme," diye ekledi savunmacı bir tavırla.

"Bu öpücüklerinize çok değer veriyorsunuz. Çok değerli olduklarına pek inanmıyorum," dedi küçümseyerek.

"Çünkü beni henüz öpmedin. Eğer öpseydin, bilirdin."

İntikam, tüm iyi niyetine rağmen, yatağın ayak ucunda, kadının bacaklarının arasında durmak için hareket etti. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Yavru kediye kucağına aldı ve dudaklarını onun tüylü başına bastırdı. Gözlerini kapadı ve kendisine hiçbir anlam ifade etmeyen görüntülerle savaştı.

"Belki de korkuyorsun," dedi tatlı bir sesle. Adam gözlerini açtı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

"O zaman neden bu kadar zararsız bir şey yapmama izin vermiyorsun? Gördün mü? Yavru kedi zarar görmeden kurtuldu."

Bir an cevap vermekte zorlandı, sonra basitçe, "Bana dokunamazsın. Bu yasak."

"Neden ve kim tarafından?"

"Ben kralıma itaat ederim. Ve bunun nedeni seni ilgilendirmez."

"Sanırım öyle. Senin kendi adına düşünen bir adam olduğunu sanıyordum. Bir savaşçı, bir lider. Şimdi bana emirlere uyduğunu söylüyorsun."

küçük kukla."

"Kukla
mı?"

"Tahtadan yapılmış, efendisi tarafından bir o yana bir bu yana
çekıştırilen gerçek bir insanın taklidi. Sen bir hizmetkârdan başka bir
şey değilsin, değil mi?"

Kadının zarif alaycılığı onu hemen kesiverdi ve öfkeyle irkildi.
Kime hizmetkâr diyordu? O İntikam'dı, mükemmel ve güçlüydü ve...
O kralının hizmetkârıydı. Bu neden rahatsız etti? Neden bir zamanlar
kimsenin kölesi değil de kendi başına bir lider olduğu hissine
kapılmıştı?

"Neden ona itaat ediyorsun?" diye sordu. "Bu kralın senin için çok
mu önemli? Sana karşı çok mu iyi? Bana ondan bahset."

İntikam ağzını açtı, tekrar kapattı ve sessizce odadan çıktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkasından.

"Yemek hazırlamak için, sonra uyuyacaksın ve beni rahat
bırakacaksın," d i y e hırladı omzunun üzerinden.

Jane yatağında, kedi yavrusu dışında yalnız başına yemek yedi.
Aedan ona açık ateşte kızarmış balık ve belli ki pişmesi için
kömürlere doldurulmuş kararmış bir patates getirdi, yanında da
benzer şekilde yanmış bir şalgam, sonra da sessizce bıraktı. Tuz
yoktu. Kuru patates için tereyağı yok. Balık için bir damla bile limon
yoktu.

Temkinli bir şekilde, muhtemelen rüya görmediğini kabul etti -
yemek rüyalarının hiçbirinde bu kadar tatsız olmamıştı. Ve biraz
düşününce, rüyasında pek çok ziyafete katılmış olmasına rağmen,
hiçbirinde gerçekten bir şey yemediğini fark etti. Şimdi, açık ateşte
kendisi için yemek pişirmeye kalkışamayacak kadar duygusal olarak
tükenmiş olduğu için tıknıyordu. Yarın başka bir gündü.

Jane'in, kendisinden son derece memnunmuş gibi salına salına
yürüdüğü için (özür dileyerek kuyruğunun altına baktıktan sonra)
Sexpot adını verdiği kaplan çizgili kedi yavrusu, yumuşak bir balık
filetosunu iştahla mideye indirdi, ardından Jane içinde bulunduğu
durumu düşünürken tükürükle ıslatılmış küçük patileriyle
bıyıklarını ovmakla meşgul oldu.

Aedan'ın öpücüğün ne olduğunu bilmediğini fark ettiğinde çok
şaşırmıştı ama düşündükçe daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

Aedan sadece Aedan olduğunu bilmiyordu, bir *erkek* olduğunu da hatırlamıyordu, dolayısıyla sevişmenin mahremiyetlerini de hatırlamıyordu!

Bunun onu bir tür bakire yapıp yapmadığını merak etti. Sonunda seviştiklerinde -ki öyle ya da böyle sevişeceklerinden hiç şüphesi yoktu, ona pusu kurup saldırmak zorunda kalsa bile- bunun ne demek olduğu hakkında bir fikri olacak mıydı? Ona öğretmek zorunda kalabileceğini düşünmek ne kadar garipti, onun tükenmez rüya öğretmenini olmuştu.

Kışkırtılmaktan kesinlikle hoşlanmamıştı, diye düşündü. Kralına itaat ettiği için onunla alay ettiğinde giderek daha da tedirgin olmuş ve sadece bir hizmetkâr olma fikrine gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti. Yine de, bu umut verici tepkilerine rağmen, aşılması zor bir kabuğu vardı. Ona ne olduğunu öğrenmesi yardımcı olabilirdi. Onu "kralı" hakkında konuşturması ve ne zaman ve nasıl tanıştıklarını öğrenmesi gerekiyordu. Eğer gerçekten bir "peri kralı" varsa, belki de bu varlık onu büyülemişti. Bu fikir Jane'in inandırıcılığını zorluyordu ama her şeyi göz önünde bulundurduğunda, inançsızlığı tamamen askıya almadan yapamayacağını düşünüyordu. Neler olup bittiğine dair bazı somut sonuçlara ulaşana kadar, herhangi bir olasılığı göz ardı etmek akıllıca olmazdı.

Ona her ne olduysa, bunu düzeltmek zorundaydı. Bunun çok uzun sürmeyeceğini umuyordu çünkü ruh eşinin ona bariz bir güvensizlik ve hoşnutsuzlukla bakmasına daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Öpücüklerini esirgemesine. Ona dokunmasına izin vermiyordu.

Burada onunla bir ayın var, daha fazla değil, diye fısıldadı bir kadın sesi.

Sexpot tımarlamayı bıraktı, pençesi yüzünün önünde dondu kaldı. At nalı şeklinde kavis çizdi ve vahşi bir tıslama çıkardı.

"Ne-ne?" Jane kekeleyerek etrafına bakındı.

Buranın gerçek olmadığına dair saçma itirazlarına bir son ver. On beşinci yüzyıldasın, Jane Sillee. Ve burada kalabilirsin, eğer başarırısan. Ona kim olduğunu hatırlatmak için gökyüzündeki ayın bir tam döngüsü kadar vaktin var.

Jane ağzını açtı, kapattı ve tekrar açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Sexpot böyle bir sorun yaşamadı, alçak sesle homurdandı

ve uzun. Yavru kedinin sırtındaki dikenli tüyleri nazikçe düzelten Jane dudaklarını ıslattı ve yutkundu. "Bu imkânsız, adam benimle zor konuşuyor! Peki sen kimsin?" diye sordu. *Bedensiz bir sesle konuşuyorum*, diye düşündü şaşkınlıkla.

Bilmeyen ben değilim. Onun için endişelen.

"Gizemli olma. Kimsin sen?" Jane tısladı.

Cevap gelmedi. Birkaç dakika sonra, Sexpot'un sırtı artık bir kirpininkine benzemiyordu ve Jane konuşan kişinin gittiğini fark etti.

"Peki, ne yapmam gerekiyor?" diye bağırdı öfkeyle. Ona ne olduğunu anlamak ve kim olduğunu hatırlamasına yardımcı olmak için bir ay çok fazla bir zaman değildi. Kuralları kimin koyduğunu bilmek istiyordu. Onlardan alacağı bir iki kemik vardı.

Aedan kapıda belirdi ve aceleyle odaya göz gezdirdi. Ancak onun yalnız olduğunu ve görünürde bir tehlikesi olmadığını anladıktan sonra konuştu. "Ne diye bağıırıyorsun?" diye sordu.

Jane, açık pencereden içeri süzülen gümüşü ay ışığının yaldızladığı kapı aralığında çerçevelemiş adama baktı; adamın yontulmuş göğsü çıplaktı ve dokunması için yalvarıyordu.

Birdenbire iliklerine kadar hissettiği iki kesinliğe kapıldı: kadının söylediği gibi, gerçekten on beşinci yüzyılda ve eğer hatırlamasına yardım etmezse, hayal bile edemeyeceği kadar korkunç bir şey olacaktı. Dönüştüğü o buz gibi, insanlık dışı yaratık olarak yaşayıp ölecek miydi? Belki de daha da kötü bir şeye mi dönüşecekti?

"Ah, Aedan," dedi, kelimeler boğazında düğümlendi. Tüm sevgisi, özlemi ve korkusu onun adınaydı.

"Ben *İntikam*'ım," diye hırladı. "Bunu ne zaman kabul edeceksin?"

Adam dönüp odadan çıktığında Jane uzun bir süre oturdu, etrafına bakındı, her şeyi yeniden inceledi ve bir an için bile olsa rüya görüyor olabileceğini nasıl düşünebildiğini merak etti. Her şeyin bu kadar gerçek görünmesinin nedeni çok gerçek *olmalarıydı*.

Tekrar yatağa düştü ve sessiz gözyaşlarının parıltısı arasında örümcek ağlarıyla kaplı tavana baktı. "Seni kaybetmeyeceğim Aedan," dedi.

Fısıldadı.

Saatler sonra, İntikam yatağın ayak ucunda durmuş onun uyumasını izliyordu. Koridorda yerde huzursuz bir uyku geçirmiş ve yoğun bir tedirginlikle uyanmıştı. Dinlenmesi Faery'de bildiği türden değildi - kısa süreli, gergin, çoğunlukla bilinçli bir durum. Hayır, normalden çok daha uzun bir süre derin bir unutkanlığa dalmış ve uyuyan zihni garip yolculuklara çıkmıştı. Uyandığında, bu yerlerle ilgili anıları bir balonun patlaması gibi aniden yok olmuş ve onu önemli bir şeyi unuttuğu hissiyle baş başa bırakmıştı.

Sıkıntı içinde onu aradı. Sırtüstü uzanmıştı, pembe elbisesi kalçalarına dolanmıştı, yüzünde ateşten bukleler vardı. Garip bir şekilde düşkün görüldüğü yavru kedi de -ki ateşin üzerinde yenemeyecek kadar tel teldi, ne de yararlı bir iş yapabiliyordu, bu yüzden ona olan ilgisi onu kızdırmıştı- sırt üstü yatıyordu ve saçlarının arasına girmeyi başarmıştı. Minik pençeleri kıvrılıp açılırken çok tuhaf bir ses çıkarıyordu. İnce pembe dudaklarından bir parça salya akıyordu.

Vengeance temkinli bir şekilde kendini yatağa bıraktı. Genç kız kıpırdandı ve gerindi ama uyanmadı. Yavru kedi kendini bir çember şeklinde kıvrırdı ve daha yüksek sesle mırıldandı.

İntikam, kızın saçından bir tutam kopardı ve parmaklarının arasında tuttu. Ay ışığında parıldıyordu, alevin tüm tonları: altın, bakırımsı ve bronz. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Kızın bir tutam saçında, düne kadar tüm dünyasında olduğundan daha fazla renk vardı.

Başparmağı ile işaret parmağı arasındaki kıvrımı düzeltti.

Yavru kedi altın rengi bir gözünü açtı ve İntikam'ın karanlık eline baktı.

Ondan kaçmadı, diye düşündü, bu da onun peri olmadığını kanıtlıyordu; çünkü kedilerin perilerden nefret ettiği iyi bilinirdi. Öte yandan, ona dokunmaya da kalkışmamıştı, bu da insan olmadığı anlamına geliyordu, çünkü bu şey her fırsatta genç kızın üzerine atlıyordu.

Peki ben neyim?

Elini saçlarının altından kaydırarak ona hızlı bir bakış attı. Gözleri hâlâ kapalıydı, dudakları hafifçe ayrılmıştı. Göğüsleri hafifçe inip kalkıyordu.

İki el.

Hissettim. Öyle. İyi hissettirdi.

Bu yerde kesinlikle çok fazla dokunuş vardı. Yavru kedi bile bunu arzuluyor gibiydi. Ve her şeye dokunuyordu. Canavarı okşadı, Kyleakin'den aldığı kadife örtüyü okşadı ve ona bir düzine kez ya da daha fazla dokunabilirdi - bunu gözlerinde görmüştü. *Öp beni*, demişti ve adam neredeyse onu kollarının arasında ezecekti, kadının tarif ettiği bu "dudak bastırma" ilgisini çekmişti. Böyle bir sıcaklığa dokunma düşüncesi bile vücudunda endişe verici şeyler yaratmıştı. Çekingen bir tavırla işaret parmağının ucunu kızın yanağına dokundurdu, sonra da geri çekti.

Yavru kedi pembe burnunu onun saçlarına gömdü. Bir anlık duraksamadan sonra İntikam da öyle yaptı. Sonra yanağını hafifçe ona yasladı ve tenindeki hissi içine çekti.

Neden ona itaat ediyorsun? Sana karşı çok mu iyi?

Vengeance bu düşünceyi düşünmeye çalıştı. Kralı... yani, kralıydı. İntikam'ın efendisinin ona iyi davranıp davranmadığını sorgulamaya ne hakkı vardı? Bu onun haddi değildi!

Neden olmasın? Yüzyıllardır ilk kez, kralın karanlık büyülerinin sürekli baskısı altında kalmadan, bağımsız bir düşünce filizlendi ve zihninde kalın bir kök saldı. Böylesine küfür dolu bir düşüncenin nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama gelmişti ve onu kovma çabalarına meydan okuyordu. Ağrı, gözlerinin arkasından kafasına doğru ilerledi. Şakaklarında dayanılmaz bir basınç oluştu ve sadece kendisinin duyabileceği sesleri susturmak istercesine ellerini kulaklarına kenetledi.

Aedan, çabuk gel, sana göstereceğim bir şey var. Babam bana yavru bir çam sansarı getirdi! Bir kızın sesi, bir zamanlar onun için çok önemli olan bir kızın. Hakkında endişelendiği ve korumaya çalıştığı sekiz yaşında küçük bir çocuk. *Mary, o küçük hayvanla iyi olacak*, dedi bir erkek sesi.

Ama yarın yola çıkıyoruz, diye itiraz etti Mary. Yaralı ve istemeden ona zarar verebilir.

Aedan'ın küçük yaratıklarla a r a s ı i y i d i r ve kız kardeşine göz kulak olur.

"Aedan," diye nefes aldı, dilinin çıkardığı sesi test ediyordu.

"İntikam," diye fısıldadı bir süre sonra.

İki isim de ona kemiklerdeki deri gibi uymuyordu. Ne de bulunduğu yer

-ne buz ülkesi ne de bu ada- iyi giyilmiş, yıpranmış ve topuğa tam oturan botlar gibi hissettiriyordu.

Birdenbire o kadar tuhaf ve modası geçmiş görünmüştü ki, kendi bedeninden çıkmak için şiddetli bir istek duydu. Kralının ülkesinde kim olduğunu ve hangi amaca hizmet ettiğini biliyordu. Ama burada, burada, hiçbir şey bilmiyordu.

Kafasının derinliklerinde acı ve kasıklarının derinliklerinde karıncalanmadan başka bir şey yoktu.

İhtiyatla, elbisenin eteklerinden görünen bacaklarının soluk kıvrımlarına baktı. Ne kadar pürüzsüz görünüyorlardı... ne kadar sıcak.

Gözlerini sıkıca kapadı ve kralıyla birlikte sevgili evini hayal etti.

Dun Haakon'un yeni lordu ve leydisi siz misiniz? Dükkân sahibi, buz ve gölgeden oluşan yatıştırıcı görüntüsünü yok ederek zihninde parlak bir şekilde sorguladı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Ben İntikam'ım."

Altı

KÖYLÜLER ŞAFAKTA KALEYE AKIN ETTİ.

Jane yavaşça uyandı, kendini şaşkın ve savunmasız hissediyordu. Rüyasında Aedan'ı görmemişti ve eğer uykuya dalmadan önce on beşinci yüzyılda olduğuna dair şüpheleri kaldıysa bile artık yok olmuştu. Yayla aşkının en az bir rüyasını görmeden bütün bir gece boyunca uyumamıştı.

Önce onu neyin uyandırdığından emin olamadı, sonra yatak odasının açık kapısının ardındaki koridordan sesler yükseldi. Tiz ve heyecanlı olan bu sesler, Aedan'ın derin çapak sesiyle verilen yapmacık ve isteksiz cevaplarla noktalanıyordu.

Hızla sabahki olumlu pekiştirme ritüelini yerine getirerek boş yatak odasına parlak bir şekilde, "Bugün! Bundan daha güzel bir gün olabilir mi?" Bir yerlerde bu tür küçük ayinlerin insanın ruh halini belirlemede faydalı olduğunu okumuştı, bu yüzden her sabah bunu mutlaka okuyordu. Dün bir anıydı. Yarın bir umuttu. Bugün, yaşamak ve sevmek için elinden gelenin en iyisini yapmak için bir başka gündü. Ona göre bir insanın isteyebileceği tek şey buydu.

Uykulu yavru kediye başından öperek yataktan kaydı, buruşuk elbisesini hızla çıkardı ve dün sandıkları karıştırırken bulduğu sade sarı elbiseyi giydi. Bunu giymek için sabırsızlanıyordu çünkü düşük, dantelli korsajı ve dökümlü eteğiyle inkar edilemez derecede romantikti. Sandıkların hiçbirinde iç çamaşırı olmamasıyla birleşince, kendini günahkâr hissediyordu. Erkeği için her an hazırды. Bugün olmasını nasıl da umuyordu!

Odaya hızlıca bir göz attıktan sonra düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. Yakındaki köyden birkaç eşya daha isteyecekti, özellikle de büyük bir küvet ve ortaçağ insanların diş macunu ve sabun olarak kullandıkları her neyse. Seslerin uğultusundan etkilenerек yatak odasından aceleyle çıktı.

İntikam, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi ocağa sırtını dayadı. Bir düzine geveze köylü ona unlu mamuller ve hediyeler fırlatıyor, durmadan bir efsaneden ve bir MacKinnon'un geri dönüp kendilerine göz kulak olmasından ne kadar memnun olduklarından bahsediyorlardı. Ona nasıl sadakatle hizmet edeceklerini. Kalesini nasıl yeniden inşa etmeyi planladıklarını.

Onlara göz kulak olmak mı? Elini sallasan e l l i s i , odayı yerle bir eder, geriye kemiklerden ve sessizlikten başka bir şey bırakmazdı!

Ama her iki elini ve kralının ona verdiği yıkıcı gücün peri hediyelerini dikkatlice arkasına sakladı, çünkü efendisinin ne istediğini bilmiyordu. Damarlarında kaynayan öfke -köylülere duyduğu öfke, efendisine duyduğu öfke- yoğunluğuyla onu sersemletiyordu. Sonra kız içeri girdi ve öfkenin bir kısmı dağıldı, biraz daha lezzetli ama daha az rahatsız edici olmayan başka bir tür rahatsızlıkla yer değiştirdi.

Salonun kasvetli iç kısmında titreşen bir güneş ışığıydı. Adam gergin bir sessizlik içinde onu izlerken, kadın gülümsedi, konuştu ve köylülerin ellerini *kendi* ellerinin arasına alarak, tüm ragamu n sürüsünü, kısa bir süre için mutluluk verici bir şekilde tek başına kaldığı odaya davet etti. Kendisinin ve çevresinin kontrolünü nasıl ve ne zaman bu kadar tamamen kaybetmişti? Kontrol, Kader'in zaman içinde yavaş yavaş elinden aldığı bir şey miydi, yoksa bir kadının ortaya çıkmasıyla bir anda yok olan bir şey mi? Kadın girsin, düzen çıksın.

Ve ah, ona nasıl da gülümsüyorlardı, ıslıl ıslıl ve taparcasına, onu açıkça hanımefendileri olarak kabul ederek!

"O bir MacKinnon *değil*," diye tersledi. En iyisi onları, kendisinin laird, kadının da leydi olduğu şeklindeki aptalca düşünceden çabucak vazgeçirmektir.

Tüm kafalar ona bakmak için döndü.

"Lordum," dedi içlerinden biri acı dolu bir duraksamadan sonra tereddütle, "onunla evlenip evlenmemeniz bizi ilgilendirmez. Biz

sadece

"İkinize de hoş geldiniz demekten mutluluk duyuyorum."

"Ben de bir MacKinnon değilim," dedi uyararak.

Bir düzine insan önce ağzı açık kaldı, sonra tedirgin kahkahalar attı. Gümüş rengi saçları olan, keten bir gömlek giymiş yaşlı bir adam başını salladı ve nazikçe gülümsedi. "Gelin," diye seslenerek salondan bitişik kanada doğru hızla ilerledi.

Bunu yaptığı için kendisine tamamen kızgın olan Vengeance genç kızın bakışlarını aradı. Emirlerle itaat etmeye o kadar alışmıştı ki, ihtiyarı takip edip etmemek gibi basit kararlar vermek onu felç ediyordu. Hissettiği kafa karışıklığından, kendi haline bırakılmaktan nefret ediyordu. Ona doğru bir adım attı, sanki elini kolunun arasına sokmayı planlıyormuş gibi görünüyordu. Sessiz bir hırıltıyla dişlerini göstererek döndü ve yaşlı adamı takip etti. *Ona* güvenmektense kendi kararlarının daha iyi olacağına karar verdi.

Birkaç dakika sonra yuvarlak kulede durmuş, yaşlı adamın duvarın yanındaki sandıkların arkasına yığılmış eşyaların üzerine örtülmüş tozlu yünleri kaldırmasını izliyordu. Yaşlı adam özellikle bir eşyayı arıyor gibiydi ve onu bulduktan sonra büyük bir özenle tozdan arındırdı. Sonra onu döndürdü ve herkesin görebileceği şekilde önüne koydu.

İntikam sert bir nefes çekti. Yaşlı adam, bir erkekle bir kadının arasında oturan siyah saçlı bir kızın portresini ortaya çıkarmıştı. Adam kendisine ürkütücü bir benzerlik taşıyordu. Kadın ise vahşi sarı saçlarıyla çok güzeldi. Ama küçük kız, ona sadece bakmak bile içini acıyla dolduruyordu. Gözlerini kapattı, nefes alış veriş aniden hızlandı ve sığlaştı.

Ama beni bırakamazsın, Aedan! Annem ve babam denize açıldılar ve ben yalnız kalmaya dayanamam! Hayır, Aedan, beni bırakma! Geri dönmeyeceğine dair içimde korkunç bir his var!

Ama bu "Aedan", her kimse, gitmek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu.

Vengeance adamın ve çocuğun kim olduğunu ve onları nereden tanıdığını merak etti. Ama bu tür düşünceler başını ağrıttığı için onları zihninden uzaklaştırdı. Bu onu hiç ilgilendirmiyordu.

"Bunlar Findanus ve Saucy Mary ile kızları Rose," diye bilgi verdi yaşlı adam. "Yüzyıllar önce söz vermişlerdi.

kale terk edilmiş olabilir, bir gün bir MacKinnon geri dönecek, köy zenginleşecek ve kale yeniden klanla dolacaktı."

"Ben bir MacKinnon *değilim*," diye hırladı Vengeance.

Yaşlı adam savaşa giden üç adamın bir başka portresini daha getirdi. Vengeance bile onlara olan benzerliğinin şaşırtıcı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Duncan, Robert ve Niles MacKinnon. Kardeşler bir asırdan fazla bir süre önce Robert Bruce için savaşıırken öldürüldüler. O zamandan beri kale boş duruyor. Geriye kalan MacKinnon'lar doğuya, anakaraya yerleştiler."

"Ben onların akrabası değilim," dedi Vengeance uyararak.

Şatosunu istila eden genç kız homurdandı. "Tıpkı onlara benziyorsun. Benzerliği herkes görebilir. Belli ki sen bir MacKinnon'sın."

"Bu esrarengiz bir tesadüf, başka bir şey değil."

Köylüler bir süre sessiz kaldılar ve bir işaret için yaşlılarını izlediler. Yaşlı adam birkaç dakika onu ölçtükten sonra vahşi bir hayvanı uysallaştırmak için kullanılabilecek bir ses tonuyla konuştu. "Hizmetlerimizi sunmak için geldik. Yiyecek, içecek ve yeniden inşa etmek için malzeme getirdik. Her sabah şafak vakti gelip gün batımına kadar hizmetkârınız olarak kalacağız. Bizimle kalmayı seçmeniz için dua ediyoruz. Bir savaşçı ve lider olduğun açık. Hangi isimle anılırsan anıl, sana laird demekten memnuniyet duyarız."

Vengeance tuhaf bir çaresizliğin onu ele geçirdiğini hissetti. Adam MacKinnon olsun ya da olmasın, bir koruyucuya ihtiyaçları olduğunu ve *onu* istediklerini söylüyordu. Aynı anda bir küçümseme, her şeyin üstünde olduğu hissi ve... geçici bir zevk dalgası hissetti.

Buna bir son vermeyi -köylüleri kovmayı, dişiği gitmeye zorlamayı- çok istiyordu ama kralının onu oraya göndermekteki amacını bilmediğinden, efendisinin planını baltalamamak için bunu yapamıyordu. Kralının, ne kadar metanetli bir şekilde dayanabileceğini kanıtlamak ve gelecekte onların arasında ne kadar iyi bir performans sergileyeceğini göstermek için iki hafta boyunca ölümlülerin yaptıklarına boyun eğmesini beklemesi mümkündü. Ayrıca, kralının ölümlüler diyarındaki elçisi olduğu için, gelecekte buna ihtiyaç duyma ihtimali de vardı.

Kral da köylülerden kaleyi yeniden inşa etmelerini *istemişti*. Başını iki yana salladı, neden bir yönlendirme olmadan terk edildiğini anlayamıyordu. "Ah, teklifiniz ne kadar hoş!" diye haykırdı genç kız.

"Ne kadar nazıksınız

Hepiniz öylesiniz! Yardımınızı *çok* isteriz. Bu arada ben Jane," dedi yaşlı adama, elini sıkıp gülümseyerek. "Jane Sillee."

İntikam başka bir şey söylemeden kuleyi terk etti. *Jane*. İsmi zihninde evirip çevirdi. Ona Jane deniyordu. "Jane Sillee," diye fısıldadı. Dudaklarından çıkan ses hoşuna gitmişti.

Başı yeniden çarpmaya başladı.

"Nesi var leydim?" Köyün yaşlısı Elias, Aedan ayrıldıktan ve herkes birbiriyle tanıştıktan sonra sordu.

"Düştü ve başına ağır bir darbe aldı," diye yalan söyledi. "Tekrar kendine gelmesi biraz zaman alabilir. Hafızası zayıfladı ve pek çok şeyden emin değil."

"Doğudaki arazilerinden birinden bir MacKinnon mu?" Elias sordu.

Jane başını salladı, yalan söylediğine pişman olmuştu ama bunu gerekli görüyordu.

"Oldukça emindim, görünüşte hata yok," dedi Elias. "Bannockburn'deki savaştan bu yana adayı bakımsız bıraktılar, anakaradaki mülkleriyle meşgul oldular. Uzun zamandır akrabalarından birini bizim için adaya göndermeleri ve adada tekrar ikamet etmeleri için dua ediyoruz."

"Öyle de yaptılar, ama buraya gelirken yaralandı ve hatırlamasına yardım etmeliyiz," dedi Jane, kendisine sunulan fırsatı değerlendirerek ve artık suç ortakları olduğu için minnettar olarak. "Onu rahatsız ediyor gibi görünse de ona sık sık dokunun," dedi onlara. "Bunun yardımcı olduğuna inanıyorum. Çocukları da yanınıza alın," dedi, rüyalarında Aedan'ın çocuklara nasıl bayıldığını hatırlayarak. "Ne kadar çok olursa o kadar iyi. Belki biz çalışırken onlar da bahçede oynayabilir."

"Biz mi? Bir köle gibi çalışmanıza gerek yok leydim," diye haykırdı genç bir kadın.

"Evimizin yeniden inşasının bir parçası olmak niyetindeyim," dedi Jane kararlılıkla. *Evimiz, kulağa* ne kadar hoş geliyordu! Evimizin yeniden inşasının

Kadınların gözlerinde takdir parıltısı vardı. Birkaç onaylayıcı baş sallama oldu.

"Ayrıca, bir yerde tanıdık kokuların anıları canlandırmaya yardımcı olduğunu duydum, bu yüzden bana sevebileceğini düşündüğünüz bazı şeyleri pişirmeyi öğretirseniz çok minnettar olurum. Korkarım en iyi aşçı ben değilim," diye itiraf etti. "Ama öğrenmeye hevesliyim."

Daha fazla onaylayan baş sallama.

Jane gülümsedi. Sabah ayini gerçekten işe yaramıştı: Bugün her şeye rağmen güzel bir gün olmaya başlamıştı.

Yedi

Ve böylece, Aedan'ın bir MacKinnon olmadığı konusundaki ısrarına rağmen Jane'in memnun olduğu bir rutine girdiler. Günler Jane'in hoşuna gitmeyecek kadar hızlı geçiyordu ama hem malikânede hem de kendine İntikam adını veren suskun, düşünceli adamla ilgili küçük ilerlemeler kaydediliyordu. Jane her geçen gün Dun Haakon'da kendini daha çok evinde, on beşinci yüzyılda olduğunu daha çok hissediyordu.

Söz verildiği gibi, her sabah gün ağarırken köylüler akın akın geldiler. Çok çalışkandılar ve erkekler öğleden sonra kendi küçük arazileriyle ilgilenmek için ayrılışlar da, kadınlar ve çocuklar Jane'in yanında neşeyle çalışarak kaldılar. Yerleri süpürüp fırçaladılar; örümcek ağlarını kazıyıp attılar; eski toprak kupaları ve tabakları, şamdanları ve yağ kürelerini cilaladılar; duvar halılarını havalandırıp özenle astılar. Onlarca yılın tozuyla doymuş bezlerin altında saklanan mobilyaları onardılar ve yağladılar.

Çok geçmeden büyük salonda pırıl pırıl bal sarısı bir masa ve bir düzine sandalye vardı. Tek yatak cömertçe (ve kadınlar tarafından kıkırdayarak) köyün sunduğu en dolgun yastıklar ve en yumuşak kumaşlarla kaplanmıştı. Aplikler taş duvarlara yeniden takılmış, yağlı, mumlu fitillerle parıldayan yağ küreleri sergileniyordu. Kadınlar ahşap sandalyeler için yastıklar dikti ve kırıslara bitki paketleri astı.

Mutfak yıllar önce tamamen harabeye dönmüştü ve yeniden inşa edilmesi biraz zaman alacaktı. Uzun uzun düşündükten sonra Jane, kalenin arkasındaki tatlı su kaynağından su getirilmesini önermenin çok riskli olmadığına karar verdi ve dört taraflı bir ocağın üzerine büyük bir rezervuar inşa edilmesini yönlendirdi.

bir anda. Ayrıca tezgahlar, dolaplar ve merkezde yer alan büyük bir kasap bloğu için planlar çizdi.

Bu arada Jane büyük salondaki açık ateşin üzerinde yemek pişirmeyi öğreniyordu. Her öğleden sonra kadınlar ona yeni bir yemek öğretiyordu. Ne yazık ki her akşam, onu ne kadar baştan çıkarmaya çalışırsa çalışsın, sert ekmekten başka bir şey yemeyi reddeden bir adamla birlikte yiyordu.

Alacakaranlıkta Jane ateşin önünde harıl harıl bir şeyler karalıyor, bazen notlar alıyor, bazen taslağı üzerinde çalışıyor, bir yandan da kâğıtların üzerinden Aedan'a bakıyor ve onunla yaşamayı umduğu geleceği yazıyordu. Kalem ve mürekkep kullanmanın zahmetli ritüelini, açık ocaktaki alevlerin terlikli ayak parmaklarını yalamasını, cırcır böceklerinin uğultusunu ve baykuşların yumuşak ötüşlerini seviyordu. Lastik cırtlaklarının, araba alarmlarının ve tepesinde uçan uçakların tamamen yokluğundan zevk alıyordu. Hayatı boyunca böylesine mutlak, hayranlık uyandıran bir durgunluk yaşamamıştı.

Tadilatın ilk haftasının sonunda, Aedan'ın şaşkın sessizliğinden umutlanmaya başlamıştı. Her ne kadar onunla konuşmayı reddetse de, her geçen gün malikânenin onarımına biraz daha fazla katılıyordu. Ve her geçen gün biraz daha az yasaklayıcı görünüyordu. Artık bakışlarında küçümseme ve nefret değil, kafa karışıklığı ve... belirsizlik mi görüyordu? Sanki yerini ve olayların büyük planına nasıl uyduğunu anlamamış gibiydi.

Jane ağzını mümkün olduğunca akıllıca kullanmaya niyetliydi. Purdue'deki psikoloji derslerinde "hafıza kaybına" doğrudan saldırmanın kişiyi daha da inkâra sürükleyebileceğini, hatta katatoni yaratabileceğini öğrenmişti. Bu yüzden uzun uzun düşündükten sonra Aedan'a iki hafta boyunca yeni ortamına alışması dışında hiçbir baskı uygulamamaya karar vermişti. İki hafta boyunca çalışacak, sessizce arkadaşlık edecek, onunla birlikte olmanın verdiği ıstıraba rağmen ona dokunmayacak ama sevgi ve şefkatini göstermesi yasak olacaktı.

O iki haftadan sonra kendi kendine baştan çıkarmanın başlayacağına söz verdi. Artık Kyleakin'de köy kadınlarının evlerinden birinde banyo yapmak yoktu. Salondaki ateşin önünde yıkanmaya başlayacaktı. Akşamları artık düzgün elbiseler giymeyecekti. Daha düşük korsajlar ve daha yüksek etek uçları giyecekti.

Böylece Jane, lüks yatağında Sexpot'la kucak kucağa oturup Aedan'ın yanına uzanacağı ve bir kızın ayak parmaklarını kıvrandıracak bir sevişme vaat eden o boğuk ses tonuyla adını söyleyeceği gecenin hayalini kurdu.

Aedan şatonun yeni onarılmış ön merdivenlerinde durdu ve kollarını başının üzerine uzatarak sırtındaki gerginliği hafifletti. Gece gökyüzü mora boyanmıştı. Ağaç tepelerinin üzerinde yıldızlar parıldıyor ve hilal şeklindeki ay çimenleri aydınlatıyordu. Yakındaki bir taş ocağından şatoya ağır taşlar taşımaktan vücudundaki her kas ağrıyordu.

Gölgeler ülkesinde acıdan kaçınmayı öğrenmiş olmasına rağmen, vücudundaki mevcut ağrılar garip bir şekilde zevk vericiydi. İlk başta onarımlara katılmayı reddetmiş, sessiz ve mesafeli bir kınamayla kendini geri çekmişti ama köyün erkeklerinin çalışmasını izledikçe çok şaşırmış, kaldırmak, taşımak ve yama yapmak için can atmaya başlamıştı. Elleri kirlenmek için kaşınıyordu ve zihni, kalenin uygunsuz ve yer yer tehlikeli bir şekilde inşa edilmiş kısımlarını yeniden tasarlamaya hevesliydi.

Kralının verdiği üç emir üzerinde düşünürken, çalışarak zamanı daha hızlı geçirmesini engelleyecek hiçbir şey olmadığı sonucuna varmıştı.

Üçüncü gün sessizce adamlara katıldığında, onlar iki kat daha fazla gayretle çalışmış, daha sık gülümsemiş ve şakalaşmışlardı. Pek çok konuda fikrini sormuşlar, o da şaşkınlıkla fikirleri *olduğunu* ve dahası bunların mantıklı görüldüğünü keşfetmişti. Onu en az telaşla kabul ettiler, ancak rahatsız edici bir sıklıkta ona dokundular, omzuna vurdular ve kolunu okşadılar.

Kadın olmadıkları için bunu kabul edilebilir buldu.

Arada bir soru sorduklarında kaçamak cevaplar veriyordu. İnatla şatoda kalan ve sadece köye gitmek için ayrılan, oradan da temiz ve hafif nemli bir şekilde dönen genç kızı tamamen görmezden geldi.

Ve güzel kokulu. Sıcak, yumuşak ve tatlı görünümlü. Bazen ona sadece bakmak bile içini acıtıyordu.

Vengeance, onunla ilgili düşünceleri aklından atmak istercesine başını salladı. Her geçen gün, her şey daha farklı görünüyordu. Gökyüzü artık seyredilemeyecek kadar parlak, hava nefes alınamayacak kadar boğucu görünmüyordu. Her gün çalışmak için sabırsızlanmaya başlamıştı, çünkü loşlukta arkasına yaslanıp bir şeye bakabiliyordu -yeni desteklenmiş bir duvar, yeniden döşenmiş basamaklar, onarılmış bir çatı, yeniden tasarlanmış bir iç ocak- ve bunun kendi işi olduğunu biliyordu. Emek verme duygusunu seviyordu ve kralının bunu karakterinde yüce bir varlığa yakışmayan bir kusur olarak görmesine üzülmüyordu.

Ve her gün düşünceleri kralına yöneldiğinde, bunlar çoğu zaman kızgınlık dolu düşüncelerdi. Kralı ona Dun Haakon'daki amacını bildirme zahmetine katlanmamış ol a b i l i r d i ama insanlar ona bolca amaç sunmaya fazlasıyla istekliydiler.

Acısız bir amaç. Hiç
acı çekmeden.

Aklına onu şaşırtan ve gece boyunca zonklayan destansı boyutlarda bir baş ağrısına neden olan küfür gibi bir düşünce geldi: Acaba kralı onu unutmuş olabilir mi diye düşündü.

Sekiz

SWIFTLY DID BİR BLASPHEMOUS DÜŞÜNCE ÜRETİLMİŞ BİR BAŞKA, VE
sonraki daha fazla

Küfür, öncekini neredeyse zararsız hale getirdi. Haince düşünce, haince eylemde kendini hızla gösterdi.

Sürgünün on birinci gününün akşamında, büyük salondaki uzun masada yemeğini hazırlarken, İntikam'ın gözden düşüşü başladı.

O gün çok çalışmıştı ve birden fazla kez ağır bir taş tutunurken ayağı kaymıştı. Köyden gelen küçük çocuklar bütün öğleden sonra ön bahçede oynayarak huzursuzluğunu daha da artırmıştı. Sörfün kenarında bir mesane topunu kovalarken ya da yün ipliklerle tüylü canavarla dalga geçerken kahkahalarla köpüren yüksek sesleri kafatasının içinde acı verici bir şekilde yankılanmıştı.

Şimdi, ocaktan uzakta bir köşede oturmuş, b ı k k ı n b i r h a l d e sert ekmeği çiğniyordu. Son zamanlarda somun üstüne somun yiyordu, vücudu günlük işlerinden dolayı aç kalmıştı. Yine de ne kadar ekmek tüketirse tüketsin, kütle ve kas kaybetmeye, uyuşuk ve zayıf hissetmeye devam ediyordu. Bugün elinin neden kaydığını biliyordu.

Son zamanlarda, kadın sofraya zengin ve tuzlu yiyecekler koyduğunda midesi öfkeyle kazınıyordu ve önceki akşamlar, günaha girmemek için şatodan çıkıp dışarıda yürüyordu.

Ama son zamanlarda, hatta daha bu sabah, kralının rızıkla ilgili sözlerini uzun uzun düşünmüş ve emrinin tam olarak ne anlama geldiğini irdelemişti.

Yemek yemelisiniz ama sadece yumuşak yiyecekler yemenizi öneririm. Ben öneririm.

Bu, efendisinin şimdiye kadar söylediği en belirsiz cümleydi. *Bence de*. Kralının İntikam'la konuşma şekli hiç de böyle değildi. İnsana kralın... kendinden emin olmadığını, anlaşılmaz bir nedenden ötürü bir emri yerine getirmeye isteksiz olduğunu düşündürüyordu. Ve "mülayim." Ne kadar belirsizdi? Yoruma açık bir davetiye gibiydi bu kelime.

Uzun uzun düşündükten sonra, İntikam kendi adına şu sonuca vardı -her geçen gün şaşırtıcı derecede kolaylaşan bir şeydi bu- anlaşılan kralı İntikam'ın ne kadar ağır çalışabileceği konusunda bir belirsizlik yaşamış, bu yüzden de vücudunun ne kadar yiyeceğe ihtiyaç duyacağını tahmin edememişti. Bu nedenle, konuyu İntikam'ın takdirine bırakarak "öneride" bulunmuştu. Kralı ona bu kadar güvendiğine göre, İntikam kralına zayıflamış bir bedenle dönüp onun hoşnutsuzluğunu kışkırtma riskini almaması gerektiğine karar verdi.

Adam ayağa kalkıp masada ona katıldığında, kadının gözleri inançsızlıkla döndü.

"Bu akşam seninle yemek yiyeceğim," dedi ona bakarak. Hayır, onu gözleriyle yalayıp yutuyordu. Kızarmış domuz etinin kışkırtıcı kokusu burnunun direğini sızlattı; zümrüt rengi bir elbiseye bürünmüş ateşli saçlı Jane'in görkemli gökkuşağı tonları adını koyamadığı bir şeyle alay etti.

İnanılmaz bir duraksamadan sonra "Ekmek yok mu?" diye sordu.

"Gün boyu çalışmama yetecek kadar değil."

"Anlıyorum," dedi dikkatle, başka bir ayar yapmak için acele ederken.

Vengeance yemeklere büyük bir ilgiyle baktı. Ona cömert porsiyonlar halinde, suyunda yüzen ve jöleli bir sosla kaplanmış kızarmış domuz eti, frenk soğanlı kaymak içinde kızarmış patates, başka bir sos içinde bir çeşit sebze karışımı ve ince dilimlenmiş somon b a l l ı ğ ı servis etti. Son dokunuş olarak, birkaç kepçe tereyağı görünümlü puding ekledi.

Kadın onu önüne koyduğunda, henüz çok ileri gitmediğini bilerek bakmaya devam etti. Hâlâ ayağa kalkabilir ve köşesine, ekmeğine dönebilirdi.

Ben öneririm.

Ona baktı. Kızın ağzında bir kaşık vardı ve kaşıktaki kaymağı yalıyordu. Hepsi bu kadardı. Yemeğin üzerine düştü

Kudurmuş bir canavar gibi, çıplak elleriyle yiyor, sulu, lezzetli yağlı domuz etini ağzına tıkıyor, dişleri ve diliyle yumuşak eti kemiklerden sıyrıyordu.

Tanrım, cennet gibiydi! Zengin, etli ve sıcak.

Jane şaşkınlıkla izledi. Tabağına koyduğu her lokmayı mideye indirmesi üç dakikadan az sürmüştü. Akuamarin rengi gözleri vahşiydi, şehvetli ağzı kızartmanın suyuyla parlıyordu, elleri-oh, Tanrım, parmaklarını yalamaya başladı, sert pembe dudakları emiyordu ve ateşi on derece yükseldi.

İçini sevinç kapladı. Kendisine sadece ekmek yemesinin emredildiğini hiçbir zaman itiraf etmemiş olsa da, kız bunu kendi kendine anlamıştı. Her gece yemek yerken ona kaçamak bakışlar atıyor, onun yemeğini izliyor, açık bir özlemle yemeğe bakıyor ve bir iki kez midesinin guruldadığını duyuyordu.

"Biraz daha." Elindeki tabağı ona doğru itti.

Mutlu bir şekilde, o da uymuş. Ve üçüncü kez, adam iç çekerek arkasına yaslanana kadar.

Gözleri farklıydı, diye düşündü onu izlerken. Onlarda yeni bir şey vardı, hoş bir meydan okuma. Bunu test etmeye karar verdi.

"Bence gelecekte bayat ekmekten başka bir şey yememelisin," diye kışkırttı.

"Uygun gördüğüm şeyi yiyeceğim. Ve bu artık ekmek değil."

Keyifli bir gülümsemeyi bastırmak için harcadığı çaba dudaklarını sızlattı. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum," diye itti.

"Ne istersem onu yerim!" diye tersledi.

Oh, Aedan, diye düşündü Jane sevgiyle, sevinç gözyaşlarıyla savaşıarak, aferin. Dış cephede küçük bir çatlak oluşmuştu ve Aedan'ın gücüne ve bağımsızlığına sahip bir adamın, bu çatlak oluşmaya başladıktan sonra endişe verici bir hızla çatlamaya başlayacağından hiç şüphesi yoktu. "Madem ısrar ediyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Var," diye hırladı. "Ve şu şarabı bana uzat. Ve bir sürahi daha getir. Derin bir susuzluk hissediyorum." Yüzyılların susuzluğu. Şaraptan çok daha fazlası için.

Aedan yemek yemenin keyfini bir türlü çıkaramıyordu. Güneşte ısınmış domatesler, taze yayılmış tereyağı ile ıslatılmış tatlı genç mısırlar,

Sarımsakla kızartılmış rostolar, tarçın ve balla boğulmuş narin hamur işi içinde pişmiş elmalar. O kadar çok yeni, ilgi çekici his vardı ki! Sonbahar esintisindeki funda kokusu, her akşam yıkanmak için yüzdüğünde okyanusun tuzlu ritmik yalaması, yumuşak ketenin tenine değmesi. Bir keresinde, şatoda kimse yokken, giysilerini çıkarmış ve kadife örtünün üzerine çırılçıplak uzanmıştı. Vücudunu yumuşak kenelere bastırmıştı. Orada onunla birlikte uzanmayı düşünmüştü ama sonra örtünün bacaklarının arasındaki kısmı şişiren bir isilik kapmıştı. Hızla tekrar giyinmiş ve bu hoşgörüyü tekrarlamamıştı. Ne yazık ki kızarıklık devam etmiş, garip aralıklarla kendini göstermişti.

Hoş olmayan hisler de vardı: sert, soğuk zeminde uyurken, canavarla birlikte aşırı doldurulmuş yatakta rahatça kıvrılıyordu. Genç kızın ayak bileklerini ve baldırlarını seyrederken yaşadığı gerilim. Elbisesinin içinde göğüslerinin yumuşak kabarıklığına baktığında midesinde hissettiği bulantı.

Bundan çok daha fazlasını görmüştü, dün, cüretkâr hizmetçi kız ateşin önüne ağır bir küvet çekip onu buharlı su dolu kovalarla doldurmaya ve üzerine otlar serpmeye başladığında.

İki hafta önce şatoya geldiği zamanki gibi çıplak ve pembe populu olana kadar ne yaptığını anlamamıştı ve o zaman da kıpırdamayacak kadar sersemlemişti.

Garip bir şekilde midesinin bulandığını hissederek sonunda aklını başına topladı ve salondan kaçtı, genç kızın alaycı homurtusu onu kovaladı. Yeni döşenmiş terasta kendisiyle savaşmış, ancak çeyrek saat sonra geri dönmüş ve onu göremeyeceği kapı aralığının gölgelerinden izlemişti. Sertçe yutkunarak, nefes alışını yavaşlatmaya, damarlarındaki kanın gürlemesini durdurmaya çalışarak, onun vücudunun her santimini sabunlamasını ve durulamasını izlemişti.

Elleri titrerken ve vücudu garip yerlerde ağrırken gözlerini kapatmıştı ama görüntüler beynine kazınmıştı. On üç gün daha, dedi kendi kendine. Kralının yanına dönmesine iki haftadan az bir süre kalmıştı.

Ama geçen her gün, onun hakkındaki merakı daha da arttı. Ocağın önünde oturup alevlere bakarken ne düşünüyordu? Neden diğer köylü kadınların bir erkeği yokken onun vardı?

Neden yüzündeki o ifadeyle onu izliyordu? Neden mektupları üzerinde bu kadar uğraşıyordu? Neden onun kendisine dokunmasını istiyordu? Buna uyarsa ne olacaktı?

Ve son zamanların en acil sorusu, düşünceleri kralına daha az, bacaklarının arasındaki o şaşırtıcı ağrıya ya da göğüs kemiğinin arkasındaki boşluğa daha sık döndüğü için:

Bunu öğrenmeye ne kadar dayanabilirdi?

Dokuz

"NE YAZIYORSUN?" AEDAN RAHATÇA SORDU, SES TONU kızın ne cevap verdiğini ya da verip vermediğini umursamadığını gösteriyordu.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi olsa da Jane onu görmezden geliyormuş gibi yaptı. Büyük salondaki ocağın yanında, köşeleri birbirine yakın sandalyelerde oturuyorlardı; Jane bir masanın ve üç parlak yağ küreciğinin yanına kıvrılmıştı, adam ise neredeyse ocağın içinde, alevlerin üzerindeydi. Bir saatten fazla bir süredir yarım düzine metrelik bir alanda gizlice onu izliyordu ve sorusu, Dun Haakon'a geldiğinden beri ona sorduğu, kale meseleleriyle ilgili olmayan ilk doğrudan soruydu. Gülümsemesini gizleyerek, sanki onu duymamış gibi yazmaya devam etti:

Sandalyeden öyle bir kalktı ki sandalye devrildi ve yere düştü. Akuamarin rengi gözleri arzuyla parlıyordu, elindeki kâğıt demetini koparıp bir kenara fırlattı. Adam kızın üzerinde yükseldi, yoğun bakışları kızın ruhunun derinliklerine iniyor gibiydi. "Bu kâğıtları unut. Sorumu unut. Seni istiyorum Jane," dedi kabaca. "Sana ihtiyacım var. Şimdi." Soyunmaya başladı, keten gömleğinin bağcıklarını çözdü, başının üzerinden çekti. Jane konuşmaya başladığında parmağını dudaklarına bastırdı. "Sus, genç kız. Beni inkar etme. Faydası yok. Bu gece sana sahip olacağım. Sen benimsin, sadece benimsin, sonsuza kadar, sonra bir gün daha."

"Neden bir gün daha?" diye fısıldadı adamın parmağına, kalbi gerginlik ve beklentiyle çarpıyordu. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştı, sadece bunun hayalini kurmuştu. Ve karşısında duran karanlık İskoçyalı, her santimiyle bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş haliydi.

Ekosesinin düğümlerini çözüp gergin—ve kaslı kalçalarının üzerinden aşağıya doğru kaymasına izin verirken ona baştan çıkarıcı bir sırtıfış fırlattı. Ellerini kadının sandalyesinin kollarına dayayarak

başını onunkine doğru eğdi.

-Ve tüy kalemini bir kenara koydu. Sexpot hemen küçük sehpanın üzerine atladı ve tüye saldırarak onu şiddetle salladı. Yavru kedi bir tüyü daha parçalamadan önce tüyü kurtaran kadın, cevap vermeden önce tereddüt etti. İstemeden atacağı yanlış bir adımın onu tekrar sert kabuğuna çekebileceğini biliyordu. Ona dokunmasına asla izin vermeyeceğini açıkça belirtmişti. Onu kendisine dokunması için ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı.

"Harflerimi  alı mıyorum. Hikayeler yazıyorum." "Ne tür hik yeler?"

Jane a  gözlerle ona baktı. Orada otururken çok seksiydi. Daha d n, geldiğinden beri ilk kez ekose giymeyi tercih etmiş, bunun çalışmak için daha serin olduğunu söylemişti. Tıpkı *onun* Aedan'ı gibi kıpkırmızı ve siyah giysiler içinde, gömleksiz oturuyordu. Ate e olabildiğince yaklaştığında vücudunun üst kısmı hafif bir ter pırlıtsıyla parlıyordu.

"Sen bunların hiçbirini anlamazsın," dedi soğukkanlılıkla. "Neyi anlamam?" dedi adam öfkeyle. "Ben pek çok şeyi anlıyorum."

"Ne hakkında yazdığımı anlayamazsın," diye  ıkı tı. "Ben insani şeyler hakkında yazıyorum, senin anlayamayacağın şeyler hakkında. Unutma, sen insan değılsin," diye bastırdı. "Bu arada," diye ekledi tatlı tatlı, "gerçekte ne *olduğunu* hâlâ anlayamadın mı?" İ te, diye düşündü kendini beğenmiş bir şekilde, adam öfkeli görünüyordu. Aedan gururlu bir adamdı ve k   msenmekten ho lanmazdı. Son bir haftadır doğrudan bir emre benzeyen her şeye karşı kızgınlık göstermeye ba lamı tı, bu da onu memnun ediyor ve kesin bir emir vermesi durumunda ona açıkça meydan okuyacağından   phelenmesine neden oluyordu.

Gözlerinin ardında öfke ve kafa karışıklığı savaşıyordu. "Diğ r insanlarla birlikte çalışıyorum. Neyi anlayıp neyi anlayamayacağımı bilemezsin."

"Benim hik yelerimi *asla* okuma," dedi sertçe. "Onlar  zeldir. Seni ilgilendirmez, Aedan."

"Bu  atonun lordu olduğum sürece, her şey benim-" Yüzünde kederli bir ifadeyle sözünü kesti.

"Bu kalenin lordu mu?" diye yineledi, onun bakışlarını araştırarak. Kendisine "Aedan" dediğı için onu azarlama zahmetine bile girmemi ti.

Uzun bir süre kızın gözlerinin içine baktı, sonra uyarırcasına şöyle dedi: "Demek istediğim, köylüler benim öyle olduğumu düşünüyor, bu yüzden burada, onların benim şatom olduğunu düşündükleri yerde yaşayacaksan, sen de bu algıya uymalısın. Ya da yaşayacak başka bir yer bul, genç kız. Demek istediğim buydu," diye tersledi ve sonra öfkeyle sandalyesinden kalktı. Ama kapının eşiğinde, omzunun üzerinden öyle bir bakış attı ki, öylesine hayal kırıklığına uğramış bir özlemle, öylesine arzuyla doluydu ki, kadının omurgasında bir ürperti yarattı. Bir zamanlar hissettiği ama anlayamadığı her şeyi hissetmeye başladığını açıkça görebiliyordu.

Çok sonra Jane bir koluna kâğıtlarını, diğerine de Sexpot'u aldı. Üzerinde çalıştığı taslağın hangi sahnesini yanlışlıkla yarın ortalıkta bırakacağını *çok* iyi biliyordu.

On

İlk seferinde onu yavaşça öptü, dudaklarını hafifçe ileri geri fırçaladı, lezzetli bir şehvetli sürtünme yarattı, ta ki dudakları ayrılana, tamamen teslim olana kadar. İkincisinde daha derin, daha samimi ve üçüncüsünde o kadar sahipleniciydi ki başını döndürdü. İpeksi dili onunkine karıştı. Ağzını onunkinin üzerine öyle bir yerleştirmişti ki, kadın neredeyse nefes alamıyordu. Eğer bir öpücük konuşabilseydi, onunki mırıldanırdı: "Sonsuza dek benimsin."

Sonraki öpücükler ıslak, sıcak ve sarhoş edici bir şekilde birbirlerine karıştı ve kadının başı dönene kadar devam etti. Titriyor, arzusunun kavurucu sıcaklığıyla yanıyordu.

Adam çenesinin kıvrımını izleyerek boynundan göğsünün üstüne indiğinde inledi. Dokunuşu, aynı anda hem güçlü hem de zayıf hissetmesine neden olan bir halsizlik ve adrenalin karışımı uyandırdı. Yumuşak ve esnek ama saldırganlığa yakın. Sıcak, muhtaç ve ağırlı.

Akuamarin rengi gözleri, vücudundan çok daha fazlasını çıplak bırakacak bir sevişme vaat ediyordu. Yavaşça elbisesinin kollarını omuzlarından sıyrarak göğüslerini aç bakışlarına sundu. Gözlerindeki erimiş vaatle birleşen soğuk hava, göğüslerinin gergin ve ağırlı hissetmesine neden oldu. Karanlık başını eğip ~~dudaklı~~ bir meme ucunu ağzına aldığı anda, kadın zevkle inledi. Adam yüzünü göğüslerinin arasına gömüp elbisesini kalçalarının üzerinden aşağıya doğru kaydırduğunda, ~~bal rengi kadınlığını adama doğru~~ bastırarak yapıştı.

Dudakları kadının hassas tenini yaktı. Karnına hafif öpücükler kondurdu, ısırdı ve kemirdi, sonra önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Ayakta zor duruyordu, dizleri arzudan o kadar güçsüzdü ki, adamın sıcak dili daha da sıcak olan etine bastırıldığında, ~~tutku~~ sularının en özel sıcaklığını tatlı tatlı yaladığında, neredeyse çığlık atacaktı.

Jane büyük salonun kapısında durmuş, dudaklarında bir gülümseme, Aedan'ı izliyordu. On beş dakika önce ona akşam yemeği için **hazırlıklara** başlamadan önce biraz kestireceğini söylemişti. Yatak odasına yönelmiş, el yazmasının birkaç sayfasını sanki unutmuş gibi ocağın yanına bırakmıştı.

Kayıtsızca başını sallamıştı ama bakışları parşömene kayarak ona ihanet etmişti. Yatak odasına çekildikten kısa bir süre sonra salona geri dönmüştü. Ateşin yanında durmuş, o kadar dikkatle bir şeyler okuyordu ki, taş kapının gölgesinde durmuş, gözleri daralırken ve parşömeni sıkıca kavrarken onu izlediğini fark etmemişti bile. Birkaç dakika sonra dudaklarını ıslattı ve elinin tersiyle alnındaki boncuk boncuk terleri sildi.

"Şimdi kendimi oldukça dinlenmiş hissediyorum," diyerek hızlı adımlarla salona girdi. "Hey!" diye bağırdı, adamın burnunu sokmasına kızmış gibi yaparak. "Onlar benim kâğıtlarım! Sana onları okumamanı söylemiştim!"

Başını kaldırdı. Gözleri kararmış, göz bebekleri büyümüş, göğsü maraton koşmuş gibi inip kalkıyordu.

Parşömenleri ona doğru salladı. "N e d i r bunlar... bu... *karalamalar?*" Vengeance sert olması gereken ama boğuk çıkan bir sesle sordu. Göğsü sıkışmıştı, bacaklarının arasındaki o ağır kısım... *Tanrım, acıyordu!* İçgüdüsel olarak, acının azalacağını umarak onu yatıştırmak için eteğinin kumaşından avuçladı ama dokunmak sadece daha da kötüleştirdi. Dehşete kapılarak elini çekti ve ona ters ters baktı. Bu hareketi oldukça etkileyici bulmuşa benziyordu.

Jane onu köşeye sıkıştırdı ve elindeki kâğıtları almaya çalıştı ama o kâğıtları başının üzerinde tutuyordu.

"Sadece onları geri ver," diye tersledi.

"Hiç sanmıyorum," diye hırladı. Durup ona baktı, çenesine, boynuna. Göğüslerine. "Şu bahsettiğin adam," dedi gergin bir şekilde, "o

koyu renk saçları ve benim tonumda gözleri var."

"Yani?" dedi, savunmacı görünmek için elinden geleni yaparak.

"Benim hakkımda yazıyorsun," diye suçladı. Kadın inkâr etmek için hiçbir hareket yapmayınca kaşlarını çatı. "Düzgün bir kadının yazabileceği tarzda değil-" Ondan öğrendikleri dışında dişi insanlar hakkında hiçbir şey bilmezken düzgün kadınlar hakkında ne bildiğini merak ederek sözünü kesti. Düşünmeye çalışarak onu inceledi, ki vücudunun bazı kısımları bu kadar garip davranırken bu son derece zordu. Nefesi çok kısa ve sığdı, ağzı kurumuştı, kalbi çarpıyordu. Kendini yoğun bir şekilde canlı hissediyordu, tüm duyuları harekete geçmişti... talep ediyordu. *Dokunulmak için açlık çekiyordu.* "Dudaklarınızın bu baskısı insana sanki" -kâğıtlara tekrar baktı- "arzunun kavurucu sıcaklığıyla yanıyormuş gibi mi hissettiriyor?" Uzun zamandır soğuk olan o, böyle bir sıcaklığı hissetmek için can atıyordu.

"Evet, eğer bir erkek bu işte iyiye," dedi küstahça. "Ama sen erkek değilsin, unuttun mu? Muhtemelen senin için işe yaramaz," diye ekledi tatlı tatlı.

"Bunu bilmiyorsun," diye tersledi.

"Güven bana," diye kışkırttı. "Doğru malzemeye sahip olduğunuzdan şüpheliyim."

"Senin bu doğru şeylerinin ne olduğunu bilmiyorum, ama bir erkek gibi şekillendiğimi biliyorum," dedi öfkeyle. "Bütün köylüler gibi görünüyorum." Bir an için iyice düşündü. "Doğrusu, onlardan daha biçimli olduğuma inanıyorum," diye ekledi savunmacı bir tavırla. "Bacaklarım daha güçlü," dedi, bir kalçasını göstermek için ekosesini hareket ettirerek. "Gördün mü? Omuzlarım da daha geniş. Boyum ve gövdem daha uzun, fazla yağlı yerim yok." Onun için önünü ilikledi ve ağzının suyunun akmaması için elinden gelen her şeyi yaptı. Daha biçimli mi? Vay be! Bu adam *Playgirl*'ün satışlarını tavan yaptırabilirdi!

"Her neyse," dedi Jane, genç yeğeni Jessica'nın en sinir bozucu tepkilerinden birini araklayarak, kışkırtmayı garantileyen, söyleyebileceği ya da yapabileceği *hiçbir şeyin* onu ilgilendirmeyeceğini ima eden tonlarda verildi.

"Beni bu kadar hafife almasan iyi edersin," diye homurdandı.

Uzun ve gergin bir an boyunca birbirlerine baktılar, sonra adam tekrar parşömene baktı. "İnsan olup olmadığımıdan bağımsız olarak, yazdıklarınızdan size böyle şeyler yapmamı istediğiniz anlaşılıyor."

Ses tonu kadının bunu inkâr etmesine meydan okuyordu.

Jane zorlukla yutkundu. Ona yapmamasını emretmiş gibi mi davranmalıydı? Kabul mü etmeliydi? Zor bir arazideydi, onun sinirlerini neyin biraz daha zorlayacağından emin değildi. Kudurmuş bir canavar gibi üzerine atlamasına ramak kalmıştı ve Tanrım, bunu ne kadar da çok istiyordu! Kaderin cilvesine bakın ki, kararsızlığı onu doğru şekilde kıskırttı. Tereddüt ederken, düşünürken sık sık yaptığı bir şey olan alt dudağını dişlerken, bakışları oraya sabitlendi. Gözleri kısıldı.

"Bunu *yapmamı* istiyorsun," diye suçladı. "Yoksa bunu açıkça reddederdin."

Başını salladı.

"Neden?" diye sordu kısık sesle.

"Beni... şey, mutlu edecek mi?" diye beceriksizce sordu, bir tutam saçını parmağının etrafında döndürerek.

Sanki bu iyi bir bahaneymiş gibi başını salladı. Bir anlık tereddütten sonra mırıldandı: "Bunu şimdi mi istiyorsun? Tam şu anda mı? Burada mı?" Ellerini yumruk yapıp parşömeni yarı buruşturdu. Kahrolası sesi yeşil bir delikanlınıninki gibi yükselip tekrar alçalmıştı. Kendini kıyaslanamayacak kadar aptal hissediyordu. Yine de... sanki kaçınılmaz bir kader anıyla karşılaşıyordu.

Ona bakarken Jane'in boğazı özlemle daraldı. Onu nefes almaya ve yemek yemeye ihtiyaç duyduğu kadar çok istiyordu. Ruhunun bakımı ve beslenmesi için o gerekliydi. Konuşmak için kendine güvenemeyerek başını salladı.

Vengeance hareketsiz duruyordu, zihni hızla çalışıyordu. Kralı bir dişi insanın kendisine dokunmasına izin vermemesini emretmişti. Ama *İntikam'ın* bir dişi insana dokunması hakkında hiçbir şey söylememişti. İçinde bir şey vardı, içini kemiren büyük bir merak. "Arzunun kavurucu sıcaklığıyla yanmak" diye bir şey olup olmadığını ve eğer varsa bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyordu. "Eğer bunu yaparsam, bana dokunamazsın," diye uyardı.

"Sana dokunamaz mıyım?" diye yineledi. "Bu *çok* saçma! Kralınızın bu aptalca kuralı neden koyduğunu merak etmiyor musunuz?"

"İstediğimi yapacaksın. Bana dokunmayacağına yemin edersen bu işi yazdığın gibi yapacağım."

"Peki," diye tersledi. Ellerini onun üzerinde tutmak için her şeyi *yapardı*. Gerekirse yatağa bağlanmayı seve seve kabul ederdi.

Hmmm... ilginç bir düşünce.

Adam bir adım öne çıktığında, kadın başını geriye eğdi ve gözlerini ona dikti.

Sanki hafızasına kazımış gibi parşömene hızlıca baktı. "Önce dudaklarımı seninkilerin üzerinde hafifçe gezdireceğim. Sen de kendi dudaklarını hafifçe ayıracaksın," diye yönlendirdi.

"Sanırım bu işi zamana bırakabiliriz," dedi ve adamın fikrini değiştirmemesi için hararetle dua ederek biraz daha yaklaştı. Ona dokunduğu anda yanabileceğini hissetti, ellerini vücudunda hissetmek için o kadar uzun zamandır can atıyordu ki.

Telaş ve şaşkınlık dolu bir bakışla parşömene tekrar baktı. "Yazınızda kulaklardan hiç bahsetmemişsiniz. Kulaklarınızla da mı bir şeyler yapmam gerekiyor?"

Jane neredeyse hayal kırıklığıyla inliyordu. Parşömeni onun elinden kaparak, "Bu bir mecaz, Aedan. İlerledikçe anlayacağız demek. Sadece başla. İyi olacaksın, söz veriyorum."

"Ben sadece ikimizin de doğru pozisyonlarımızı bilip bilmediğimizi anlamaya çalışıyorum," dedi uyararak.

Düzenliliğin canı cehenneme, diye düşündü Jane, dudaklarını diliyle ıslatarak ve ona özlemle bakarak. Ondan isteyeceği son şey *uygunluktu*. "Dokun bana," diye teşvik etti.

Temkinli bir şekilde yaklaştı.

Jane öne doğru sallandı, bir mıknatıs gibi çeliğe çekildi. Ona Saran Wrap gibi yapışana kadar tatmin olmayacaktı. Her ne kadar ona dokunması yasak olsa da , bir kez dokunduğunda kesinlikle ona doğru bastırabilirdi.

Ama yine de hareket etmedi.

"Lütfen *artık başlar* mısınız?"

"Senin 'en özel ateşinin' ne olduğunu bildiğimden pek emin değilim," diye isteksizce itiraf etti. Ona neler oluyordu? diye merak etti. Talebine uyararak ona dokunmuyordu, ama göğüslerinin uçları neredeyse göğsüne değiyordu, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu ve endişe verici bir aciliyet onunkini dolduruyordu.

"Bulmana yardım edeceğim," diye hararetle güvence verdi ona. "Boyun çok kısa," diye sözünü kesti.

Jane'in ocağın yanındaki küçük tabureyi alıp onun ayaklarının dibine koyması ve üzerinde durması iki saniyesini aldı. Bu onları burun buruna getirdi, aralarında sadece bir santim vardı.

Kalbi gümbür gümbür atarak ona baktı. O da sessizce ona baktı.

Nefesleri birbirine karıştı. Bakışları kızın gözlerinden dudaklarına kaydı.

Gözlerine döndü, sonra tekrar dudaklarına. Dudaklarını ıslatarak ona baktı.

Jane ona dokunmamak için ellerini arkada tuttu, bunu gitmek için bir bahane olarak kullanacağını biliyordu. Gerçekten dokunmadan bu kadar yakın olmak son derece samimiydi. Ve adamın ona bakma şekli - öylesine çiğ bir açlık ve sıcaklıkla!

Kadından küçük bir ses kaçtı. O da aynı şekilde cevap verdi, sonra istemsiz iniltisiyle irkilmiş görünüyordu. Jane nefes almaya bile cesaret edemiyor, onun son bir santim daha hareket etmesini bekliyordu. Adamın karanlık ve çiğ cinselliği, sevişme konusundaki masumiyetiyle birleştğinde karşı konulmaz derecede erotik bir kombinasyon oluşturuyordu. Adam usta bir aşıktı, bundan hiç şüphesi yoktu, yine de sanki ilk kez sevişiyormuş gibiydi ve her dokunuş onun için keşfedilmemiş bir ülke olacaktı.

Kadın çeyrek inç verdi ve adam onu yarı yolda karşıladı. Dudakları onunkilere dokundu.

Tanrım, soğuklar! diye düşündü, afallamıştı. Buz gibi.

Tanrım, kız sıcacıktı, diye düşündü, sersemlemişti. Alev alev.

Vengeance büyülenmiş bir halde ağzını onunkine daha sıkı bastırdı. Dilini bir şekilde kullanması gerektiğini biliyordu ama bunun mekaniğini anladığından emin değildi.

"Tadıma bak," diye dudaklarına doğru nefes aldı. "Dudaklarındaki suyu yalar gibi tat beni."

Ah, diye düşündü, anlayarak. Dudaklarının yumuşaklığı karşısında büyülenen adam, dilinin ucunu dudaklarına dokundurarak dikişin üzerinde gezdirdi ve dudakları aralandığında, bir pastanın ortasından bir parça krema çıkarmaya çalışır gibi onun tadına baktı.

Sonsuz derecede tatlıydı.

Sonra vücudu kontrolü ele almış, onun anlamadığı bir şeyi anlamış gibiydi ve boğuk bir iniltiyle dilini kadının ağzına daldırdı ve onu kendine doğru bastırarak kollarını arkasından sıkıca kavradı. Ama bunun yeterince iyi olmadığına hemen karar verdi,

Başının tam da böyle olmasını istiyordu, bu yüzden ellerini saçlarının derinliklerine kaydırđı ve yüzünü sıkıca kavrayarak ikisi de nefessiz kalana kadar öptü.

İnanılmazdı, diye hayret etti, durup ona baktı. Bir parmağını kendi dudaklarına dokundurdu; dudaklar sıcaktı.

Ve onu öptüğünde daha da güzelleşti! diye düşündü, hayrete düşmüştü. Dudakları şişmiş ve yumuşacık olmuştu, gözleri mücevher gibi parlıyordu ve teni pembeleşmişti. Bunu ona o yapmıştı, diye düşündü gururla. Sadece dudaklarını dudaklarına bastırarak bir genç kıızı daha güzel yapabilirdi. Bu, kralının ona sahip olduğunu hiç söylemediğı bir yetenektir. Dudaklarını onun başka yerlerine değdirirse ne kadar güzelleşeceğini merak etti.

"Çok güzelsin, genç kıız," dedi normal ses tonuna hiç benzemeyen bir sesle; aslında, boğuk ve kalın çıkmıştı. "Hayır, konuşma, daha bitirmedim."

Dudaklarını tekrar onunkilere bastırdı ve sözlerini yuttu. Başparmakları kelebek hafifliğinde dokunuşlarla boynunun narin derisinde, çene çizgisi boyunca ve yüzünde yumuşak daireler çizdi. Sonra geri çekildi ve parmaklarını hafifçe yüzünde gezdirdi, sanki körmüş gibi, yumuşak kaşlarından kalkık burnuna ve yanaklarının yüksek kemiklerine, dul kadının tepesinin şeklinden çenesinin ucuna kadar her düzlemin ve açının hissini özümledi.

Yumuşak, gür dudakları.

Adam parmağını orada çok uzun süre tuttuğunda, kadın parmağın ucunu nazikçe emdi ve adamın kasıklarına doğru bir sıcaklık yayıldı. Parmağının etrafında dolgun ve tatlı bir şekilde kapanan dudaklarının görüntüsü onu çılgına çevirdi... ona çoktan unutulmuş başka bir şeyi, bir genç kıızın cennetten daha tatlı yapabileceğı bir şeyi hatırlattı. Nefesi boğazında düğümlendi.

Kız ona baktı, kehribar rengi gözleri parlıyordu, geniş ve güven doluydu, dudakları parmağının etrafındaydı. Göğsündeki bir tür acıyla neredeyse çıldıracaktı.

Yüzünü ellerinin arasına alarak, sanki onun sıcaklığını bedenine çekebilecekmiş gibi öptü onu ve gerçekten de öyle görünüyordu. "Tenin benim kokumu alana kadar sana dokunmak istiyorum," diye homurdandı, nedenini bilmeden. "Her santimini."

Ama Jane anlıyordu. Bu tamamen erkeğin kendi bölgesini işaretleme, kadının tepeden tırnağa eşsiz kokusunu taşıyana kadar sevmeye yöntemiydi. Ağzının içine doğru inleyerek onayladı, elleri arkada yumruk şeklinde kıvrılmıştı çünkü ona dokunmamak onu öldürüyordu.

Sonra onu tabureden kaldırdı, tamamen üzerine bastırdı, ağırlığını bir tüy kadar hafifmiş gibi tuttu ve sert, sıcak uyarılması uyluklarının damarına bastırdı.

Ölüyorum, diye fark etti Vengeance belli belirsiz. Vücudunun, örtüye bulaşan ısıliktten hiç kurtulamamış gibi görünen şişmiş kısmına değdiğini hissetmek öfkeyle yanıyor ve zonkluyordu. Ölüyor olmalıydı, çünkü hiçbir erkek böyle bir acıya uzun süre dayanamazdı.

Belki de, diye düşündü, parşömenlerinde belirttiği gibi onu soyduktan sonra, tartanını da çıkarabilirdi ve o da ona sorununun ne olduğunu söyleyebilirdi.

Ama hayır, dudaklarını birkaç kez daha onunkilere bastıracaktı, çünkü bacaklarının arasındaki şeyi görüp iğrenebilirdi. Ondan kaçabilirdi. Şimdilik sıcaktı... çok sıcaktı. Ellerini saçlarından göğüslerine doğru kaydırdı. Kontrolünü tamamen kaybetmeden önce bir, iki ve üç kez ürperdi.

Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu, bir tür çılgınlığa kapılmıştı, ta ki çıplak bir şekilde küçük taburenin üzerine tünemiş, elbisesinin parçaları yere saçılmış olan kadına bakana kadar. Elbisesini yırtıp attığına dair net bir anısı yoktu, o kadar acil ve şiddetli bir ihtiyaç duymuştu ki onu tamamen dokunuşuna açmaya.

"Seni incittim mi?" diye sordu.

Jane gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Dokun bana," diye yumuşakça teşvik etti. "En özel ateşimi bul. Onu istediğin yerde arayabilirsin," diye cesaretlendirdi, gözleri parlıyordu.

Onu yavaşça daire içine aldı. Adam onun her santimini hayranlıkla incelerken kadın kılını bile kıpırdatmadı, sadece taburenin üzerinde çırılçıplak durdu. Ve onunla yüzleşmek için geri döndüğünde, nefesini içine çekti. Kadın yine yapacağını yapmış, daha da güzelleşmişti. Gözleri sadece tahmin edebileceği tembel, hülyalı bir bilgiyle doluydu. Işıltılı, uykulu ve arzulu, teni tepeden tırnağa kızarmıştı.

İki eliyle uzandı ve kadının göğüslerinin sert, dolgun ağırlığını avuçlarında topladı. Çok tatlı hissettiriyorlardı, çok tatlı. Gözleri buluştu ve kız adamın içini titreten yumuşak bir miyavlama sesi çıkardı.

"Öp-"

"Evet," dedi hemen, onun ne istediğini biliyordu ve başını göğüslerinin yumuşak yastıklarına doğru indirdi. Bunu neden bu kadar çok istediğini anlayamadan dudaklarını önce bir meme ucunun, sonra diğerinin üzerine kapadı. Bunu neden yaptığını bilmeden, eli onun yumuşak kalçalarının arasına kaydı, sıcaklığını ve ıslaklığını aradı ...

Ve görüntüler ona saldırdı - o başka biriydi - yumuşak kalçaları ve ateşli aşkı çok iyi bilen bir adam. Her şeyini, herkesi kaybetmiş bir adam:

"Aedan, lütfen gitme!" diye hıçkırdı çocuk. "En azından annem ve babam eve gelene kadar bekle!"

"Artık gitmeliyim küçüğüm." Adam onu kollarının arasına aldı ve çaresizce gözyaşlarını sildi. "Sadece beş yıllığına. Döndüğümde on yaşında bir genç kız olacaksın." Adam gözlerini kapadı. "Annem ve babam için bir not bıraktım..."

"Hayır! Aedan. Beni bırakma," dedi çocuk, kalbi kırılacakmış gibi ağlayarak. "Seni seviyorum!"

"Ahhh!" Vengeance kükreyerek onu itti ve iki eliyle başını kavradı. Sözsüzce böğürdü ve omurgası duvara çarpana kadar geri çekildi.

"Aedan! Ne oldu?" Jane bağırarak tabureden atladı ve ona doğru koşmaya başladı.

"Bana öyle deme!" diye bağırdı, avuçları şakaklarına kenetlenmişti.

"Ama Aedan-"

"Haud your wheesht, woman!"

"Ama sanırım hatırlıyorsun," dedi çılgınca, ona dokunmaya, onu yatıştırmaya çalışarak.

Sanki cehennemin tüm köpekleri peşindeymiş gibi salondan koşarak çıkarken tek cevabı yine sözsüz bir feryat oldu.

On bir

HER ŞEYDEN ÖNCE, dişi insanlarla arkadaşlık etmek ya da onların size dokunmasına izin vermek akıllıca olmayacaktır.

Bu akıllıca olmaz.

Bu kadar kesin olmayan bir ifadeyi nasıl gözden kaçırmıştı?

Bu akıllıca olmazdı. İntikam şu anda pek de akıllıca hissetmiyordu. Ne tatsız yemekler yemeye ne de "en iyisi bu olabilir" diye Kyleakin'i atlatmaya niyetliydi.

Tam da şüphelenmeye başladığı gibi, kralı aslında tek bir emir bile vermemişti.

Onunla nasıl ve ne zaman tanıştım? Vengeance ilk kez merak etti. Faery'de mi doğmuştu, doğduğu andan itibaren krala mı bağlıydı? Onunla daha sonraki yıllarda mı tanışmıştı? Neden *hatırlayamıyordu*?

İntikam, hafifçe alıştırma yapan okyanusun yanında sessizce oturdu ve bir dirk bıçağını avucuna vurdu.

Fae'ler kanamazdı. Çok çabuk iyileşirlerdi.

Vengeance bıçağı yumruk yaptı.

Sıktığı elinden kan sızdı ve yanlardan aşağı damladı.

Parmaklarını açtı ve derin kesikleri inceledi.

Koyu kırmızı kan sızarak derinlerde kaldılar. Sert ve rahatlamış bir nefes aldı.

Kaç yaşındaydı? Ne kadar yaşamıştı? Neden hiç değiştiğini hatırlamıyordu? Neden insanların kafaları grileşirken İntikam değişmiyordu?

Faery'de hiçbir şey değişmez.

Eğer hiç geri dönmezse, uzun siyah saçları da bir gün gümüşe mi dönecekti? Garip bir şekilde, bu düşünce onu cezbedti. Aklına çocukluk düşünceleri geldi. Çocuklardan birine sarıldığını hayal etti.

küçük köy kızını kollarına alıp gözyaşlarını sildi. Ona ağaçlara tırmanmayı, tahtadan kayıklar yapmayı ve onları sörfte yüzdürmeyi öğretti, annesi onları doğururken ölen bir yavru kedi yavrusu getirdi.

"Ben kimim?" Vengeance başını tutarak ağladı.

Aslında belki de doğru sorunun şu olduğunu düşündü: Bir zamanlar kimdi?

Jane onu kalenin ön merdivenlerinden izledi. Derinleşen alacakaranlıkta sırtı ona dönük oturmuş, başını tutmuş, denize bakıyordu. Ellerinden birine kan bulaşmış, kolundan aşağıya damlıyordu. Birden ayağa kalktı ve adam elindeki kılıcı dalgalara doğru fırlatırken gümüş bir parıltı yakaladı.

Tuzlu bir esinti saçlarını kamçılıyarak koyu renkli telleri ipeksi bir çile haline getirdi. Ekosesi rüzgârda dalgalanıyor, vücudunun güçlü hatlarını sarıyordu.

Karanlık, ıssız, güçlü ve tamamen dokunulmaz görünüyordu.

Jane'in gözleri buğulandı. "Seni seviyorum, Aedan MacKinnon," dedi rüzgâra.

Sanki rüzgâr onun sözlerini hevesle ön bahçeden deniz kenarına doğru sürüklüyormuş gibi, Aedan aniden döndü ve doğruca ona baktı. Solmakta olan ışıktaki yanakları ıslak bir şekilde parlıyordu.

Bir kez başını salladı, sonra ona sırtını döndü ve başını eğerek kıyıya doğru yürüdü.

Jane onun peşinden gitti, sonra durdu. Bakışlarında büyük bir ıssızlık, büyük bir yalnızlık ve aynı zamanda büyük bir öfke vardı. Arkasını dönmüş, yalnız kalmak istediğini açıkça göstermişti. Onu çok fazla zorlamak istemedi. Onun neler yaşadığını anlamaya bile başlayamazdı. Onun hatırlıyor olmasından dolayı sevinçliydi ve bunun ona verdiği acıdan dolayı da aynı derecede ıstırap duyuyordu. Adam kayalık kıyı şeridindeki bir dönemeçte gözden kaybolana kadar kararsızlık içinde onu izledi.

On iki

ÜÇ GÜN BOYUNCA GERİ DÖNMEDİ. Jane Sillee'nin hayatının en acı verici üç günüydü.

Her gün, onu çok uzağa, çok hızlı ittiği için kendine lanet ediyordu. Her gün, o kayalık kıyıdan aşağı doğru yürümeye başladığında peşinden gitmediği için kendini azarladı.

Her gün işe gelen köylülere yalan söylüyor, sadece bir at için bir adamla görüşmeye gittiğini ve birazdan döneceğini söylüyordu.

Ve her gece, yalnız bir kız için fazla büyük olan yatakta Sexpot ile kıvrılırken, sözlerinin doğru çıkması için dua ediyordu.

On üç

AEDAN DÖNDÜĞÜNDE GECE YARISIYDI.

Onu aniden uyandırdı, çıplak vücudundaki örtüleri sıyırdı ve Sexpot'u hoşnutsuz bir miyavlamayla yataktan uçurdu.

"Aedan!" Jane soluk soluğa ona baktı. Yüz ifadesi o kadar sertti ki, uyku sisi içindeki beyni anında berraklaştı.

Yatağın ayak ucunda durmuş, karanlık bakışları kadının çıplak vücudunun her santimini tarıyordu. Saçlarını örmüştü. Yüzü karanlıktı ve çenesini gölgeleyen siyah bir sakal vardı. Son birkaç hafta içinde kilo vermişti ve hâlâ güçlü bir şekilde kaslı olmasına rağmen, onda bir zayıflık, vahşi doğada çok uzun süre yalnız kalmış ve beslenmemiş bir kurt gibi tehlikeli derecede aç bir görünüm vardı.

Tek kelime etmedi, sadece gömleğini çıkardı ve botlarını tekmeledi, sonra ona doğru ilerledi.

Kendisi buna asla inanmazdı ama adam öylesine zor dizginlenen bir öfke yayıyordu ki, kadın yatak başlığına doğru geri çekildi ve kollarını göğüslerinin üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturdu.

"Och, nay, lass," dedi ipeksi bir tehditle. "Sana dokunmamı sağlamaya çalıştığın onca zamandan sonra olmaz. Şimdi bana hayır demeyeceksin."

Jane'in gözleri kocaman oldu. "BEN-BEN-"

"Dokun bana." Ekosesinin düğümlerini çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Jane'in çenesi düştü. "Ben- ben-" tekrar denedi ve yine başarısız oldu. "Bende bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır," diye başardı. "Uh-uh. Asla olmaz." Sertçe yutkundu. "Peki ya bu?" Adam müthiş ereksiyonunu avuçladı. "Bu olduğu gibi olmalı?"

"Oh," dedi Jane saygıyla. "Kesinlikle."

Adam ona şüpheyle baktı. "Bunu öylesine söylemiyorsun, değil mi?" Jane başını salladı, gözleri irileşmişti.

"O zaman bana o öpücüklerini ver, genç kız, ve bu konuda çabuk ol." Bir an durakladı, sonra alçak, gergin bir sesle ekledi, "Üşüyorum, genç kız. Çok üşüyorum."

Jane'in nefesi boğazında düğümlendi ve gözleri buğulandı. Onun savunmasızlığı korkularını eritti. Yatakta dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini ona doğru uzattı.

Göz temasını hiç kesmeden, sanki gözlerindeki davet onu ayakta tutan tek şeymiş gibi onun gözlerine bakarak, ellerini yavaşça onun ellerine koydu ve kendisini yatağa çekmesine izin verdi.

Kadın birbirine dolanmış ellerine baktı ve adamın bakışları da onu takip etti. Kızın elleri küçük ve beyazdı, Aedan'ın pürüzlü ve bronz parmakları tarafından neredeyse yutulmuştu. Aedan'ın elini tutmanın ilk *gerçek* hissinin tadını çıkararak parmaklarını onunkilere doğru bükte. O ana kadar ona sadece rüyalarında dokunmuştu. Gözlerini kapadı, her bir parçanın tadını çıkardı, bu deneyimi kana kana içti.

Gözlerini açtığı anda adamın kendisine beklenti ve hayranlıkla baktığını gördü.

"Bazen seni tanıdığımı düşünüyorum, genç kız."

"Biliyorsun," dedi, sesinde küçük bir tutukluk vardı. "Ben Jane." *Senin* Jane'in, ağlamak istiyordu.

Uzun bir süre tereddüt etti. Sonra, "Ben Aedan. Aedan MacKinnon."

Jane merakla ona baktı. "Hatırladın mı?" diye haykırdı. "Oh, Aedan-"

Dudaklarına hafifçe dokunarak sözlerini kesti. "Bunun bir önemi var mı? Köylüler öyle olduğumu düşünüyor. Sen de öyle düşünüyorsun. Neden olmayayım ki?"

Jane'in kalbi yine sıkıştı. Hâlâ hatırlamıyordu.

Ama... o buradaydı ve kendisine dokunmasına izin vermeye hazırdı. Alabildiğini alacaktı.

"Jane," dedi ısrarla, "gerçekten bir erkeğin olması gerektiği gibi miyim?" "Bir erkeğin olması gereken *her şey*," diye güvence verdi ona.

"O zaman bana bir erkeğin senin gibi bir kadınla ne yaptığını öğret."

Kalbi mırıldandı. Gözlerindeki bakış öylesine masum ve umut doluydu ki, bakışlarında her zaman var olan umutsuzluğu neredeyse maskeliyordu.

"Önce," dedi usulca, elini dudaklarına götürerek, "onu böyle öpüyor." Avucuna tatlı bir öpücük kondurdu ve parmaklarını avucunun üzerinde birleştirdi. Aynı şeyi iki eliyle de yaptı, avucunun hassas derisi üzerinde oyalandı.

"Sonra," diye nefes aldı, "*her yerine* dokunmasına izin veriyor. Bunun gibi." Ellerini adamın kaslı kollarına ve saçlarına doğru kaydırды. Deri tangasını çıkararak parmaklarını saç örgüsünün içinden geçirdi, ta ki saçlar adamın yüzünün etrafına koyu ve ipeksi bir şekilde dökülene kadar. Avuçlarını adamın yüzüne dayadı ve gözlerinin içine baktı. Adam hâlâ onun dokunuşunun altındaydı, gözleri odaklanmamıştı.

"Daha fazla," diye ısrar etti, dokunulmaya aç başıboş bir erkek kedi gibi.

"Ve ona burada dokunuyor," dedi, omuzlarını, sırtındaki kasları, zayıf kalçalarını ve muhteşem karın kaslarıyla kaslı göğsünü gözden geçirerek. Karşı koyamayarak başını göğsüne doğru eğdi ve teninin tuzunu tadararak onu yaladı.

Adamdan kaba bir inilti kaçtı ve uyarılmışlığının sıcaklığı ısrarla kadının kalçasında zonkladı.

Jane temas karşısında inledi ve ona doğru bastırdı. Adamın boynunu, çenesini, dudaklarını tattı ve ellerini saçlarına gömdü. "Sonra dudaklarını fırçaladı-"

"Bu kısmı biliyorum," dedi kendinden memnun bir ses tonuyla.

Ağzını onunkine yapıştırarak onu öptü; derin, aç ruhlu bir öpücüktü bu ve onu sertçe bedenine doğru sürükledi.

Kadının çıplak bedenini çıplak teninde hissetmek başını döndürdü. Onu yaktı. Meraktan titremesine neden oldu. Daha önce hiç bilmiyordu... dokunmanın nasıl bir zevk olduğunu hiç tahmin etmemişti. Kadının çelimsiz ellerini vücudunda hissetmek onu herhangi bir ateşin yakabileceğinden daha fazla ısıttı ve kendi içinde dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu.

Onun bir erkeğin olması gerektiği gibi biçimlendirildiğini söylemişti ve sanki onun bedenini çaresizce arzuluyormuş gibi ona dokunmuştu. Bu hoşuna gitmişti. Bu onu hissettiriyordu... oh, sadece hissetmek ve *hissetmek ve hissetmek*.

Dudaklarını ısırđı ve emdi, sonra dilini derinlere daldırdı, itti. Vücutu doğuştan gelen ve ilkel bir ritimle hareket etti. Kadın adamın kollarında gevşedi, yatağa geri düştü ve adam da onu takip ederek vücudunu kadının yumuşaklığının üzerine uzattı. "Tanrım, genç kız, daha önce hiç senin gibi bir şey hissetmemiştim!" Sarhoş olan adam onu derinden öptü, ipeksi sıcak dili onunkine karıştı. Bacaklarını onun altına kaydırđıđında, adamın şişmiş kısmı aniden uyluklarının arasında kızardı ve adam içgüdüsel olarak ona doğru itti. Kadın kalçalarını kaldırarak geri bastırdı ve adam bu his yüzünden öleceğini düşündü. Adam onun poposunu kavradı ve daha sıkı bir şekilde kendine doğru çekti. Parmaklarını çıplak poposunun yumuşaklığına batırmak onu vahşi ve şiddetli bir hisle doldurdu - sahip olma, onu zevkten ağlayana kadar altında tutma dürtüsü. Onun üstünde titreyene kadar. O anda aklına görüntüler geldi:

Bir erkek ve bir kadının yatakta cırılçıplak yuvarlanışını. Bir erkeğin kalçalarının sert piston hareketini, bir kadının göğüslerinin yanında yükselen ince ayak bileklerini ve baldırları, tenin ve vücutların misk kokusunu, teri, hamlığı ve sıcağı-

"Klanınız yok. Evin yok," dedi karanlık kral.

"Hayır, biliyorum! Highlands'in her yerinde klanım var. Benim Yaylalarım. Benim evim." Onu ayakta tutan klanının düşüncesi idi. Ama kral bu en önemli düşünceyi ondan çalmaya çalışmış, o da onu güvende tutmak için etrafına buzdan bir kule inşa etmişti.

"Klanındaki herkes yüz yıl önce öldü, seni aptal. Unut gitsin!"

"Hayır! Halkım ölmedi." Ama öldüklerini biliyordu. Dağlık topraklara tozdan başka bir şey dönmemişti.

"Değer verdiğin herkes öldü. Dünya sensiz devam ediyor. Sen benim İntikamımsın, emirlerime hizmet eden canavarısın."

Ve sonra daha karanlık görüntüler, acı, bitmeyen acı başladı ... ve bir zamanlar İskoç krallarının kutsal kanını taşıyan bir kalbin attığı yerde tek bir donmuş gözyaşı ve buzdan başka bir şey kalmayana kadar devam etti.

Kükreyerek onu itti.

Sersemleyen Jane yatağa geri düştü. Adamın aniden çekip gitmesi karşısında şaşkına dönen Jane, "Ne-ne-" diye kekeleydi. Başını iki yana salladı,

ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir dakika önce onunla çılgınca ve tutkulu bir şekilde sevişmek üzereyken, bir dakika sonra beş adım ötede dehşete düşmüş bir halde duruyordu. "Neden durdun?"

"Bunu yapamam!" diye bağırdı. "Çok acıyor!"

"Aedan-bu sadece-"

"Hayır! Yapamam, genç kız!" Gözleri çılgına dönmüş, gözle görülür bir şekilde titreyerek yatak odasından hışımla çıktı.

Ama onun karanlık bakışlarındaki hatırlamayı görmeden önce değil.

Onun gerçekte kim ve ne olduğuna dair ilk zayıf farkındalık ipucunu görmeden önce değil.

"Oh, biliyorsun," diye boş odaya doğru nefes aldı. "*Biliyorsun.*" Tüyleri diken diken oldu.

O da biliyordu. Bunu onun bakışlarında görmüştü. Yüzüne kazınmış acıda, vücudunun sertliğinde. Ringde on raunt dövüşmüş, kaburgaları zedelenmiş, vücudu tepeden tırnağa ezilmiş bir adam gibi hareket ederek onu terk etmişti.

Birden adamın onu terk edebileceği, şimdi yüzleşmek zorunda kalacağı şeyle yüzleşmek zorunda kalmamak için kralına geri dönebileceği gibi korkunç bir hisse kapıldı.

"Aedan!" diye bağırarak yataktan fırladı ve onun peşinden koştu.

Ama kale boştu. Aedan gitmişti.

On dört

JANE, omuzları çökmüş bir halde kaleye doğru umutsuzca yürüdü. Aedan gideli bir hafta olmuştu ve onun sadece iki günü kalmıştı... daha önce... her ne olacaksa olacaktı. Tam olarak ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Aedan'ın kendisinden sonsuza dek ayrılacağından emindi.

Artık bu kalede değil. Artık rüyalarında bile değil.

Onu n a s ı l bir hayata bırakarak? Sadece rüyaların anıları *hiçbir şey* onunla kıyaslanamaz.

Geri döndüğünde onu bulamama ihtimaline karşı *onu* aramaya gitmeye isteksizdi ve bir haftadır aralıklarla ağlıyordu. Her gün çalışmaya gelen köylülerle zar zor sohbet edebiliyordu. Şato ilerliyordu ama neye yarıyordu? "Laird ve leydi" muhtemelen kırk sekiz saat içinde gitmiş olacaktı, daha fazla değil. Burayı nasıl da özleyecekti! Vahşi ve engebeli toprakları, en küçük şeylerden bile keyif almayı bilen dürüst ve çalışkan insanları.

Gözyaşlarını tutamamaya, değişiklik olsun diye kuyruğunu çapkınca sallayarak taş zeminde koşuşturmaya gelmeyen Sexpot için miyavladı.

Gözyaşlarıyla bulanıklaşmış gözlerle etrafına bakarken, kısa bir süre durdu.

Aedan ocağın önünde oturuyordu, ayaklarını bir tabureye dayamıştı ve Sexpot kucağında kıvrılmıştı.

Sanki orada olması, "işe yaramaz küçük canavarı" okşaması yeterince şaşırtıcı değilmiş gibi, Elias'ın haftalar önce ortaya çıkardığı tabloyu karşısındaki masaya koymuş, ona bakıyordu.

Küçük bir ses çıkarmış olmalı, çünkü başını kaldırmadan, elini yavru kedinin gümüşü tüyleri üzerinde hafifçe gezdirerek, "Ben

Yaylalarda biraz dolaştım. Köylülerden biri beni anakaraya götürecek kadar nazikti."

Jane ağızını açtı, sonra tekrar kapattı. O kadar yoğun bir rahatlama hissetti ki neredeyse dizlerinin üzerine  kecekti. Denemek için hâlâ iki günü daha vardı. *Teşekkür ederim Tanrım, diye* fısıldadı sessizce.

" ok şey değişti," dedi yavaşça. "Bana tanıdık gelen çok az şey vardı. Bir ya da iki kez yönümü kaybettim."

"Ah, Aedan," dedi nazikçe.

"Burayı tekrar tanımaya ihtiya ım vardı. Ve... sanırım... zamana ihtiya ım vardı."

"Açıklamak zorunda değilsin," diye onu temin etmek için acele etti. Sadece geri dönmüş olması bile yeterliydi. Neredeyse umudunu yitirmişti.

"Ama biliyorum," dedi, sabit bir şekilde portreye bakarak. "Sana açıklamam gereken çok şey var. Bilmeye hakkın var. Tabii," diye ekledi dikkatle, "eğer hâlâ bu odayı benimle paylaşmak istiyorsan."

"Hâlâ bu odayı paylaşmak istiyorum Aedan," dedi hemen. Gerginliğin bir kısmı vücudunu terk eder gibi oldu. Sadece "odalarını" değil, bedenini ve kalbini de paylaşmak istediğini ona nasıl anlatabilirdi? Onunla *her şeyini* paylaşmayı arzuluyordu. Ama bilmesi gereken bir şey vardı, ondan duyması gereken sözler. "Kim olduğunu biliyor musun?" Nefesini tuttu, bekledi.

Dürüstçe ona baktı, dudaklarında belli belirsiz acı tatlı bir gülümseme vardı. "Och, evet, genç kız. Ben Aedan MacKinnon. Skye Adası'ndaki Dun Haakon'dan Findanus ve Mary MacKinnon'un oğluyum. Sekiz yüz doksan sekiz doğumlu. Kenneth McAlpin'in iki göbek torunu. Ve ben halkımın sonuncusuyum." Bakışlarını tekrar portreye çevirdi.

Bu kadar kibar a ama bir o kadar da kederle söylediği sözler kadının tüylerini diken diken etti. "Bunun ötesinde, bana sadece ne istediğini söylemen yeterli," dedi usul a.

"O halde beni iyi dinlemenizi öneririm, çünkü bir daha ne zaman konuşmaya niyetim olacağını bilmiyorum." Bunu söyledikten sonra düşünceli bir sessizliğe büründü ve doğru kelimeleri arıyormuş gibi gözlerini ateşe dikti.

Sonunda kıpırdandı ve şöyle dedi: "Ben bir on yaşındayken bu kaleye... bir tür adam geldi. İlk başta bana meydan okumaya geldiğini düşündüm, çünkü ben tüm adalardaki en güçlü savaşçı olarak müjdeleniyordum, kudretli McAlpin'in soyundan geliyordum. Belki de kendimden biraz memnundum." Kendini küçümseyerek yüzünü buruşturdu.

"Ama bu adam..." Başını sallayarak devam etti. "Bu adam beni bile dehşete düşürdü. İnsan gibi görünüyordu ama içi ölüydü. Buz gibiydi. Soğuktu. İnsan değildi ama insandı. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum, ama sanki tüm yaşamı bir şekilde ondan emilmişti, yine de nefes alıyordu. Halkıma zarar vereceğinden ve bunu yaparken benimle alay edeceğinden korktum. Büyük, uzun ve genişti ve ölümlülerin ötesinde güçleri vardı."

Anılarında kaybolmuş bir halde durakladığında Jane, "Lütfen devam et," diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldı. "Annem ve babam, en küçüğü hariç tüm kardeşlerimle birlikte denizdeydiler. Ben de küçük kız kardeşimle buradaydım." Portreyi işaret etti. "Rose." Gözlerini kapadı ve ovuşturdu. "Kibirden payıma düşeni almış olsam da genç kız, tek istediğim bir aile, kendi çocuklarımın olması, kız ve erkek kardeşlerimin büyümesini ve çocuklarını büyütmesini izlemektir. Basit bir hayat yaşamak. Onurlu bir adam olmak. Öyle bir adam ki, toprağa verildiğinde başkaları "O iyi bir adamdı" diyecekti. Yine de o gün, böyle şeylerin asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum, çünkü benim için gelen adam tüm dünyamı yok etmekle tehdit ediyordu. *Ve bunu yapabileceğini biliyordum.*"

Gözleri buğulanan Jane ona doğru koştu, taburenin üzerine çöktü ve nazık, cesaretlendirici bir eli kalçasına koydu.

Portreye bakarak kendi portresiyle örttü.

Birkaç dakika sonra adam başını çevirip ona baktı ve kadın adamın gözlerindeki ıstırap karşısında hafifçe soludu. Göz kapaklarına öpücükler kondurmak istedi, sanki bir şekilde tüm acıyı öpüp yok edecek, bir daha hiçbir şeyin onu incitmeyeceğinden emin olacaktı.

"Yaratıkla, eğer klanımı huzur içinde bırakırsa onunla birlikte kralına gideceğime dair bir anlaşma yaptım. Kralı bir pazarlık önerdi ve ben de beş yılın ödenecek cehennem gibi bir bedel olacağını düşünerek, onun buz gibi karanlık dünyasında beş yıla nasıl dayanabileceğimi merak ederek kabul ettim.

krallık. Ama beş yıl olmadı, beş yüz yıl oldu. Beş yüz yıl ve ben unuttum. *Unuttum.*" Sandalyenin koluna bir yumruk indirdi. Yavru kediyi ona doğru iterek ayağa fırladı ve volta atmaya başladı. Ani kargaşadan telaşa kapılan Sexpot, yatak odasının sakinliğine doğru kaçtı.

"Tıpkı onun gibi oldum - beni almaya gelen kişi. Tüm onurumu kaybettim. Alçakların en alçağı oldum."

"Aedan, dur," diye bağırdı Jane.

"O küçümsediğim şeye dönüştüm, genç kız!"

"İşkence gördün," diye savundu. "Kim beş yüzyıl boyunca ... hayatta kalabilir ki?" Neye dayandığını bilmediği için sözlerini yarıda kesti.

Aedan öfkeyle homurdandı. "Gitmelerine izin verdim. Kralın bana yaptıklarından kaçmak için. Klanımın, Gül'ümün anılarının gitmesine izin verdim. Ne kadar çok unutursam, beni o kadar az cezalandırdı. Tanrım, karanlık kralın diyarında öyle şeyler var ki..." Başını sallayarak hırladı.

"Unutmak zorundaydın," dedi Jane yoğun bir sesle. "Hayatta kalman bir mucize. Ve senin için gelen bu İntikam yaratığına dönüştüğünü düşünsen de öyle *olmadı*. Buraya geldiğimde içindeki iyiliği gördüm. Şefkati, tekrar basit bir adam olmak için yanıp tutuşan yanını gördüm."

"Ama yaptığım şeyleri bilmiyorsun," dedi, sesi sert, derin ve affetmezdi.

"Bilmeme gerek yok. Bana söylemek istemediğin sürece, asla bilmeme gerek yok. Tek bilmem gereken ona asla geri dönmeyeceğin. Ona asla geri dönmeyeceksin, değil mi?" Jane bastırdı.

Hiçbir şey söylemedi, öylece durdu, kaybolmuş ve kendinden nefret eden bir ifadeyle bakıyordu. Başını eğmiş, saçları yüzünü perdeliyordu.

"Benimle kal. Seni istiyorum Aedan," dedi, yüreği sızlayarak.

"Nasıl *yapabildin*? Biri nasıl yapabilir?" diye sordu acı acı.

Ah, diye düşündü, anlayarak. Ölümlüler dünyasının bir parçası olmak için yanıp tutuşuyordu - kralına dönmek yerine Dun Haakon'a geri dönmesinin nedeni de buydu - ama bunu hak etmediğini düşünüyordu. Kimsenin onu istemeyeceğinden, ne olduğunu öğrendiğinde onu kovacağından korkuyordu.

Adam ona baktı, sonra hızla gözlerini kaçırdı, ama bu bakışlarındaki umutsuzlukla savaşılan umudu görmeden önce değildi.

Ayağa kalkan Jane elini uzattı. "Elimi tut, Aedan. Tek yapmanız gereken bu."

"Bu ellerin ne yaptığını bilmiyorsun." "Elimi tut, Aedan."

"Defol, genç kız. Senin gibi bir kadın benim gibilere göre değil."

"Elimi tut," diye tekrarladı. "Şimdi tutabilirsin. Ya da bundan on yıl sonra. Ya da yirmi. Çünkü ben hâlâ burada durup elimi tutmanı bekliyorum olacağım. Seni terk etmeyeceğim. Seni *asla* terk etmeyeceğim."

Acı dolu bakışları onunkilere yöneldi. "Neden?"

"Çünkü seni seviyorum," dedi Jane, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Seni seviyorum, Aedan MacKinnon. Seni sonsuza dek sevdim."

"Kimsin sen? Beni neden *umursuyorsun ki*?" Sesi yükseldi ve boğuk bir şekilde çatladı.

"Beni hâlâ hatırlamıyor musun?" Jane ağlamaklı bir sesle sordu.

Aedan derin düşüncelere daldı ve hâlâ buz tutmuş olan en derin kısmına doğru ilerledi. Göğsünün arkasında hâlâ parlayan sert bir buz kulesi vardı ve bir şeyi gizliyordu. Çaresizce başını salladı.

Jane sertçe yutkundu. Kendine bunun gerçekten önemli olmadığını söyledi. Rüya'da birlikte geçirdikleri zamanı hatırlamak zorunda değildi. Hayatının geri kalanını bu adada onunla geçirebileceği anlamına geliyorsa, bununla yaşayabilirdi. "Sorun değil," dedi sonunda cesur bir gülümsemeyle. "Beni hatırlamak zorunda değilsin, yeter ki sen-" Sözlerini aniden kesti, kendini birdenbire kelimelerle ifade edilemeyecek kadar savunmasız hissetti.

"Neye kadar, genç kız?"

Sonunda küçük bir sesle, "Benimle ilgilenebileceğini düşünüyor musun? Bir erkeğin kadınına değer verdiği gibi?"

Aedan sert bir nefes çekti. Keşke bilseydi. Dolaştığı bir hafta boyunca başka pek az şey düşünmüştü. Ona bir daha dönmeme iyiliğini yapması gerektiğini biliyor ama yine de uzak duramıyordu. Onu hayal ediyor, uyandığında kollarının hiçbir şeye uzanmadığını görüyordu. Ta ki onu kalbinden çıkaramayıp anılarıyla yüzleşene kadar. Ta ki, kendini aptal yerine koyup, Dun Haakon'a dönüp, onu bir daha dönmemeye zorlayana kadar.

Gitmesini. Bakışlarındaki iğrenmeyi görmek için. İçten içe ölebilsin diye gönderilmek.

Ama şimdi orada durmuş, ellerini uzatmış, ondan kalmasını istiyordu.

Bedenini ve kalbini özgür bırakmasını istiyordu.

Ona hak etmediği ama kazanmaya yemin ettiği bir hediye sunuyordu.

"Benden bunu mu istiyorsun? Benimle tanıştığında insan bile olmayan ben mi? İstedğin her erkeğe sahip olabilirsin, genç kız. Köylülerden herhangi biri. Hayır, Scotia'nın kralına bile."

"Sadece seni istiyorum. Ya da hiç kimseyi. Asla."

"Bana bu kadar güveniyor musun? Senin ... erkeğin olmak için?" "Sana zaten güveniyorum."

Aedan ona baktı. Birkaç kez konuşmaya başladı, sonra ağzını tekrar kapattı.

"Eğer beni reddedersen, kendimi denize atacağım," diye dramatik bir şekilde açıkladı. "Ve *ölürüm*." Pek sayılmazdı, çünkü Jane Sillee pes eden biri değildi, ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Hayır, denize gitmeyeceksin!" diye kükredi. Gözleri parlayarak ona doğru ilerledi.

Jane basitçe, "Sensiz çok yalnızım, Aedan," dedi.

"Beni gerçekten istiyor musun?"

"Her şeyden çok. Sensiz sadece yarımım."

"O zaman sen benim kadınımsın." Sözleri kesindi, kopmasına izin vermeyeceği bir bağdı. Kız kendini onun himayesine vermişti. Adam onu asla bırakmayacaktı.

"Ve beni asla terk etmeyecek misin?" diye sordu. "Sonsuza dek seninle kalacağım, genç kız."

Jane'in gözleri parladı ve ona garip bir şekilde baktı. "Ve sonra bir gün daha mı?" diye sordu nefes nefese.

"Oh, evet."

"Ve bebeklerimiz olabilir mi?" "İstersen yarım düzine."

"Onları şimdi yapmaya başlayabilir miyiz?"

"Oh, evet." Dudaklarına bir sırtış değdi; kızın onun muhteşem yüzünde gördüğü ilk tam sırtış. Etkisi yıkıcıydı: Tehlikeli, bilmiş bir

sırıtıştı bu ve şehvetli bir vaat içeriyordu. "Seni uyarmalıyım," dedi gözleri parlayarak, "bir kadın olmanın ne demek olduğunu hatırlıyorum.

Şimdi adamım, kızım. *Her* şeyiyle. Ve ben her zaman açgözlü ve iştahlı bir adam oldum."

"Oh, lütfen," diye nefes aldı Jane. "İstediğin kadar açgözlü ol. Talep et."

"Küçükten başlayacağım," dedi gözleri parlayarak. "Çok sevdiğin dudaklarını bastırarak başlayacağız," diye alay etti.

Jane kendini ona doğru attı ve kolları onu sardığında çılgına döndü, ona dokundu, öptü ve sarıldı.

"Kadın, sana ihtiyacım var," diye homurdandı, ağzını onunkinin üzerinde gezdirerek. "Bir erkeğin bildiği şeyleri hatırladığımdan beri tek düşünebildiğim sana yapmak için yanıp tutuştuğum şeylerdi."

"Göster bana," diye inledi.

Ve öyle de yaptı, tatlı zamanını aldı, önünde çıplak kalana kadar elbisesini soydu, öptü, emdi ve her santimini tattı.

Kadının en mahrem yerini bulmakta hiç z o r l a n m a d ı .

On beş

YALANCI KRAL İNTİKAMINI KAYBETTİĞİ AN BUNU HİSSETMİŞTİ. Ölümlü İskoçyalı henüz hafızasını tam olarak geri kazanmamış olsa da sevdi ve karşılığında sevildi.

Kralın çehresi onun için çok nadir görülen bir şekilde değişti; dudaklarının kenarları yukarı kalktı.

İnsanlar, diye düşündü alaycı bir şekilde, *çok kolay manipüle edilebiliyorlar*. Bu işin aslında hiç de kendileriyle ilgili olmadığını, hatta nadiren öyle olduğunu bilseler ne kadar da çileden çıkarlardı. İntikamı tam da beklediği gibi davranmış, üç belirsiz önerisini çarpıtmış ve inatçı insan meydan okumasıyla kralın amacına ulaşmasına yardım etmişti.

Çok uzun zaman önce, uğruna bitmek bilmeyen bir açlık çektiği genç bir Seelie kraliçesi, onunla işi bitmeden elinden kaçmıştı.

Onun diyarına tekrar girme riskini almamıştı.

Gülümsemesi büyüdü. Eğer fethetmek için eğilmesi gerekiyorsa, bu ona yakışmazdı.

Bir kahkaha attı, başını geriye attı ve evrenin dokusunda yankılanan öfkeli bir kükreme çıkardı.

Seelie kraliçesi karanlık kralın çığlığını duydu ve kendine küçük, özel bir gülümsemeye izin verdi.

Yani, diye düşündü, kendini oldukça hoş hissederek, o kaybetmiş ve kendisi kazanmıştı. Bu ona kendini oldukça yüce gönüllü hissettirdi. Görkemli ve dolgun bir dalisonyanın nektarını yudumladıktan sonra sırt üstü yuvarlandı ve yavaşça gerindi.

Belki de karanlık krala başsağlığı dilemelidir, diye düşündü. Ne de olsa onlar kraliyet ailesindendi ve kraliyet ailesi bu tür

şey.

Ne de olsa o kazanmıştı.

Basitçe içeri girip geri çıkabilir, biraz böbürlenebilirdi.

Ya onu dizginlemeye çalışırsa? Onu kendi krallığında esir tutarsa? Yumuşakça güldü. Bu sefer onu yenmişti. Bin yıl önce onu bir süreliğine kafese tıktığında olduğundan daha güçlü olduğunu kanıtlamıştı.

Kendini güçlü hissederek, zafer sarhoşluğuyla gözlerini kapattı ve onun buz gibi inini hayal etti...

Aleminin buz gibi soğukluğu nefesini kesti. Sonra onu gördü ve buz gibi havayı ciğerlerine çekerek keskin bir nefes aldı. Hafızası onun hakkını vermemişti. Hatırladığından çok daha egzotikti. Etrafını hissedilir bir karanlık sarmıştı. Ölümcül ve güçlüydü ve onun ne kadar yaratıcı, kapsamlı bir şekilde erotik olduğunu yakın deneyimlerinden biliyordu. Gerçek bir acı ustasıydı ve zevki başka hiç kimsenin anlayamayacağı kadar iyi anlıyordu.

"Kraliçem," dedi gece ve buzdan gözleri ışıldayarak.

Seelie kraliçesi ne kadar güçlü olursa olsun, onun gözlerine bir dakikadan fazla bakmayı imkânsız buluyordu. Bazıları gözlerindeki maddenin boşaltıldığını ve göz çukurlarına saf kaosun doldurulduğunu iddia ediyordu.

Başını eğdi ve bakışlarını hafifçe kaçırıldı. "Görünüşe göre İntikamını kaybetmişsin, karanlık olan," diye mırıldandı.

"Öyle görünüyor."

Buzdan tahtından yükselip yükselip yükseldiğinde, nefesini tuttu. Tam olarak peri değildi, kanı Fae'lerin bile adlandırmakta tereddüt ettiği bir yaratığın kanıyla karışmıştı. Yükselirken gölgesi doğal olmayan bir şekilde hareket etti, ev sahibinden bağımsız hareket etme alışkanlığıyla etrafında süründü.

Zaferinin her damlasının tadını çıkarmaya kararlı bir şekilde, "Yenilginden rahatsız olmamış görünüyorsun, karanlık olan," diye sordu. "Onu kaybettiğin umurunda değil mi? Beş asırlık emek. Boşa gitti."

"Amacımı bildiğinizi sanıyorsunuz."

Seelie kraliçesi kaskatı kesildi ve bir an için akıllıca olandan daha uzun süre onun gözlerinin içine baktı. "Kaybetmeye niyetin yokmuş gibi davran. Benim manipüle edildiğimi." Sesinden krallığına yakışır bir buz damlıyordu.

"Kayıp göreceli bir şeydir."

"Ben kazandım. *Kabul et*," diye tersledi.

"Hangi oyunu oynadığımızı bildiğinden bile şüpheliyim, genç adam." Derin, ipeksi ve büyüleyici sesiyle alay etti: "Yenilgim sana kendini güçlü hissettirdiği için mi kına yakmaya geldin? Beni aramak seni güvende hissettirdi mi? Dikkatli ol. Benim gibi bir varlık seni küçümsemek için bir neden bulmaya meyilli olabilir. Derinliklerime inmek için."

"Hiçliğe battım," diye tısladı, birden kendini aptal gibi hissetti. Onun standartlarına göre gençti, çünkü karanlığın kralı çok eskiydi - sadece efsanelerde duyduğu bir çağın bellerinden doğmuştu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece ona baktı, bakışları hissedilir bir ağırlıktaydı. Onun topraklarına yaptığı son geziyi hatırlayarak bir ürpertiye bastırdı. Neredeyse gitme gücünü kendinde toplayamamıştı. Ama neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden olacak kadar yoğun bir cinsel beklenti heyecanı ile kabul etti ki, karanlık kralın tehlikeli yatağından ayrılmak için pek de acelesi yoktu. Ve işte tehlike burada iki katına çıkıyordu...

"Taziyelerimi sunmaya geldim," dedi soğukkanlılıkla.

Sadece kahkahası bile baştan çıkarabilirdi. "Öyleyse teklif edin, kraliçem." Karanlık bir girdabın içinde hareket etti. "Ama ikimizin de açlığını bildiğimiz şeyi sun. Gönüllü teslimiyetinizi."

Ve onun üzerine geldiğinde, onu topladığında ve büyük kanatları çırpmaya başladığında, başını onun buz gibi göğsüne yasladı. Karanlık o kadar yoğundu ki, dokusu ve tadı vardı. "Asla."

"Beni iyi dinle, hafif olan, benimle asla olmadığın tek şey güvende olmaktır."

Çok daha sonra, onu tamamen ele geçirdiğinde, İskoçya'nın dağlık bölgelerinin üzerinde gökyüzünü kanlı bir dolunay boyuyordu.

Aedan, Jane'i bir onuncu yüzyıl İskoçyalı'sının tutkulu aceleciliğiyle avucunun içine alarak, bu günün, bu anın, sadece bu *anın* güvenli bir şekilde avucunun içinde olduğunu anlayan bir adam gibi onunla sevişti

Yarının ne getireceğini bilmiyordu: acımasız bir savaş, kuraklık ya da ekinleri yok eden bir fırtına. Boğulmakta olan bir adam gibi sevişti, onun bedeninin güvencesi için çaresizce - o onun kıyısı, salı, gelebilecek fırtınalara karşı limanıydı.

Ve sonra onunla tekrar sevişti.

Bu sefer, zarif bir nezaketle. Dudaklarını, kalp atışlarının nabzının attığı boynunun sıcak çukuruna değdirdi. Göğüslerinin yamaçlarını öptü, teninin tuzunu ve uyluklarının arasında parlayan tutkusunun tatlılığını tattı ve kendini onun en iç sıcaklığının derinliklerine doğru esnetti.

Onun bir parçası olmuştu. Sonunda, iki kişiyi bir yapan sevgiyi tanımış ve Jane'in onun dünyası olduğunu anlamıştı. Onun okyanusu, onun ülkesi, onun güneşi, onun yağmuru, onun kalbiydi.

Ve göğüs kemiğinin arkasındaki o şık, buzdan kale -arkasında onun için sonsuz derecede değerli olan şeyi karanlık kraldan gizlediği kale- temellerinden çatladı ve yıkıldı.

Ve sonunda orada neyi sakladığını hatırladı... Jane'ini.

"Jane, benim tatlı Jane'im," diye bağırdı kısık sesle.

Jane'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Adam Jane'in içine gömülmüş, onu yavaşça ve yoğun bir şekilde seviyordu ve sevişme sırasında birçok kez yüksek sesle adını çağırmış olmasına rağmen, sesi bu kez farklı geliyordu.

Sonunda her şeyi hatırlamış olabilir miydi? Birlikte rüyalarda oynayarak, severek, dans ederek ve severek geçirdikleri onca yılı?

"Aedan?" Sormaktan korktuğu soru onun adında saklıydı.

Kollarıyla başını çerçeveleyerek ona baktı. "Sen bana geldin. Şimdi hatırlıyorum. Ben uyurken geldin. Rüyamda."

"Evet," diye bağırdı Jane, sevinç gözyaşları gözlerini buğulandırarak.

Bir süre hiç konuşulmadı, sadece tutkunun, erkeği tarafından iyice sevilen bir kadının yumuşak sesleri d u y u l d u .

Sonunda tekrar nefes alabildiğinde, "Sen hep benimleydin. Büyümemi izledin, hatırladın mı?" O

bilinçsizce güldü. "On üç yaşındayken seni görmekten neredeyse korkuyordum çünkü çok çelimsizdim-"

"Hayır, sen öyle bir şey değildin. Sen küçük sevimli bir kızdın, kadınlığının olgunlaşmasını izledim ve ne olacağını gördüm. Seni her yönden sevebileceğim kadar büyüyeceğin gün için acı çekiyordum."

"O kadar uzun süre beklemene gerek yoktu," diye uzun zamandır içinde sakladığı şikâyetini dile getirdi. "Mmm," diye ekledi nefes nefese, adam dişleriyle meme ucunu hafifçe ısırduğında. "Bunu tekrar yap."

Yaptı. Ve tekrar, göğüsleri olgunlaşana ve son derece hassaslaşana kadar. Sonra tıraşsız yanağını hafifçe kızın sivri meme uçlarına sürterek lezzetli bir sürtünme yarattı.

"Sen on ve sekiz yaşlarındayken seni sahiplendim," dedi sonunda.

"Dediğim gibi, uzun zaman önce. O zamandan çok önce hazırdım.

O zamana kadar hazırdım.

on altı ... *Ooh!*"

"Sen daha küçücük bir bebektin," dedi öfkeyle, kadının içinde kıpırdamadan.

"Durma," diye nefes nefese kaldı.

"Bir an için bile sana karşı çıkmamın kült olmadığını düşünme. Annem tüm oğullarına sabırsızlığı bırakmaları ve kendi çocuklarını doğurmadan önce bir genç kıza çocuk olması için zaman tanımaları konusunda ısrar e d e r d i . "

"Lütfen," diye inledi.

Adam onun yalvarışlarına kulak vererek durmaksızın itmeye başladı ve kadın tekrar tekrar onun adını haykırdı, parmaklarını adamın kaslı kalçalarına geçirerek onu alabildiği kadar derine çekti.

Onu öptü, titremeleri yatışana kadar dudaklarıyla çığlıklarını aldı.

"Yeterince zamanın oldu mu, küçük Jane?" diye sordu daha sonra, kız kollarında uykulu ve doygun yatarken. "Bugün bir tane yapmış olabiliriz, biliyorsun."

Jane ışıldadı. Parıldayan gözleri karanlık yüzünde yine sıcak bir tropik sörf yapıyordu, dudakları duygusallık ve şefkatle kıvrılmıştı. Sonunda onu hatırlamıştı! Ve içinde onun bebeği büyüyor olabilirdi. "En azından yarım düzine istiyorum," diye güvence verdi ona gülümseyerek.

Sonra ayıldı ve adamın çenesine hafifçe dokundu. "Yirmi iki yaşına geldiğimde rüyalar farklı görünmeye başladı. Daha önceki

rüyaların tekrarları haline geldiler.

rüyalar."

Elinin altında çenesi gerildi. "Seni kaybettim," dedi. "Öyle değil mi?"

"Kral rüyalarımından güç aldığımı fark etti. Orada size katılmamı engelledi," dedi Aedan sert bir sesle.

Keskin bir nefes aldı. "Nasıl?" diye sordu, bilmek istediğinden emin değildi.

"Bilmek istemezsin ve benim de bundan bahsetmeme gerek yok. Bitti ve bitti," dedi gözleri karararak.

Jane, Aedan'ın bu konuyu konuşması gereken zamanın geleceğini ve kendisinin de onu dinlemek için orada olacağını bildiğinden, şimdilik konuyu kapattı. Şimdilik, Aedan yeniden tam anlamıyla Aedan olurken bekleyecekti.

Aniden gülümsedi, gözleri kamaştı. "Sen benim ışığımdın, küçük Jane.

Benim kahkaham, benim umudum, benim aşkım ve şimdi sen benim karım olacaksın."

"Öhöm," dedi küstahça, "eğer bu saçma teklifle kurtulacağını sanıyorsan, aklından başka bir şey geçiyor demektir."

Güldü. "Dik başlı doğanız, sizde beğendiğim ilk şeylerden biriydi genç kız. Çok ateşlisin ve ben ne kadar soğuk olsam da, senin öfken beni sıcak tuttu. Annem gibi şımarık, kız kardeşlerim gibi talepkâr, ama iş tutkuya geldiğinde kalbi hassas ve iradesi zayıf."

"Sen kime zayıf diyorsun?" dedi alaycı bir öfkeyle.

Aedan yarı kapalı göz kapaklarının altından ona kıskırtıcı bir bakış attı. "Bana karşı bir zaafın olduğu çok açık. Geçtiğimiz iki haftayı beni baştan çıkarmaya çalışarak geçirdin-"

"Çünkü beni unutmuştun! Aksi takdirde *beni* kovalıyor olurdun!"

Bundan emindi, onun altından sıyrıldı ve yataktan kayarak büyük salona doğru koşmaya başladı. Adam da onu takip etti, açgözlü, karanlık bir canavar gibi onu izliyordu.

Ve onu yakaladığında ...

Ve onu yakaladığında, onunla vahşi, tutkulu bir aşk yaşadı. Göksel müzik göklerden trompet çaldı. (Öyle oldu. Yemin ederim.) Gökkuşakları Dun Haakon'un üzerinde parıldamak için toplandı. Heather

Çiçek açtı ve güneşin parlaklığı bile gerçek aşkın parlaklığının yanında soluk kaldı.

Ve tekrar evlenme teklif ettiğinde, dizlerinin üzerine çökmüş, kalp şeklinde minik yakutlarla süslü altın bir bantla onu sonsuza dek seveceğine yemin etmişti. Sonra başka bir gün.

*-Yayımlanmamış el yazmasından
Highland Fire - Jane MacKinnon*

Sonsöz

"SON BÖLÜMÜ UNUTMA, AEDAN," DİYE HATIRLATTI JANE, AEDAN'ın yanından ayrılırken. yataklarında. "Geçen haftayı kaçırdım ve Henna, Beth ve Duncan'a neler olduğunu onlara anlatmazsam kaleyi basacaklarını söyledi."

"Unutmayacağım, genç kız." Gömleğini ve ekosesini giyen Aedan, yan masadan parşömenleri aldı. En üstteki sayfaya bir göz attı.

Nefesini tutmuş, onun kendisini öpmesini bekliyordu ve onun kucağındaki tutkuyu tattığında bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu. Yürekli İskoçyalı, Bruce için cesurca savaşmış ve evine hem bedeni hem de kalbi yaralı olarak dönmüştü. Ama onu iyileştirecekti ...

Aedan ona, "Biliyor musun, erkekler karılarının senin masallarını okuduğundan beri çok daha ... şey, aşk dolu olduklarını söylüyorlar," dedi. Aslında erkekler düpedüz müstehcen demişlerdi. Doyumsuzlarmış. Her saat erkeklerini baştan çıkarmanın yollarını planlıyorlarmış. Hikâyeleri de onun üzerinde aynı etkiyi yaratıyordu. Onun aşk sahnelerinden birini okumak onu kaya gibi sertleştirmekte asla başarısız olmuyordu. Sayfalarını hevesli kadınlara teslim etmeden önce meyhanede durup, kocaların en son bölümü okurken şakalaşarak ve kahkahalar atarak onu dinlediğinden şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyordu. Her ne kadar "duygusal kısımlarla" dalga geçseler de, her Salı günü köye yaptığı haftalık ziyarete içlerinden biri bile gelmiyordu. Geçen hafta, o haftanın taksitiyle gelmediğinde üçü onu aramaya gelmişti.

"Gerçekten mi?" Jane çok sevinmişti.

"Evet," dedi sırtarak. "Bunun için sana teşekkür ediyorlar."

Jane gülümsedi. Adam botlarını giyerken Jane ona, "Unutma, şeftalili buz istiyorum, yaban mersinli değil," diye hatırlattı.

"Unutmayacağım," diye söz verdi. "Bütün köye en sevdiğin yemeği yaptırıyorsun. Baharda buzlar çözüldüğünde ve senin buzlu kremanı yapamadıklarında delireceklerine yemin ederim."

Jane gülümsedi. Köylülere zararsız olduğunu düşündüğü birkaç şey öğretmekten kendini alamamıştı. Zamanından önce teknolojiyi ilerletiyor gibi değildi. Perdeleri kenara iterek yatağın arkasındaki pencereden dışarı baktı. "Dün gece yine kar yağdı. Baksana, ne kadar güzel, değil mi Aedan?" diye haykırdı.

Aedan perdeleri pencerenin üzerinden geri çekti ve yorganı daha sıkı bir şekilde üzerine örttü. "Evet, çok güzel. Ve çok soğuk. Yeterince ısındın mı?" diye endişelendi. Onun cevabını beklemeden ateşin üzerine birkaç odun daha yığdı ve dikkatlice yerleştirdi. "Yataktan çıkmanı istemiyorum. Üşütmemelisin."

Jane yüzünü buruşturdu. "*O kadar da* hamile değilim, Aedan. Hâlâ iki ayım daha var."

"Seninle ya da kızımızla işimi şansa bırakmayacağım."

"Oğlum."

"Kızım."

Adam onu kollarına alıp gitmeden önce uzun uzun öptüğünde Jane'in kahkahası aniden kesildi.

Kapının eşiğinde durakladı. "Eğer bu bir genç kızsaa," diye sordu yumuşak bir sesle, "ona Rose adını verebilir miyiz sence?"

"Ah, evet, Aedan," dedi Jane yumuşak bir sesle. "Bu hoşuma giderdi."

O gittikten sonra Jane yastıklara yaslandı ve hayretler içinde kaldı. Dun Haakon'a gelişinden bu yana yedi ay geçmişti ve bazı kült anları olsa da, bunu dünyadaki hiçbir şeye değişmezdi.

Aedan'ın içinde hâlâ büyük bir karanlık, nadiren konuştuğu zamanlar ve şeyler vardı. Klanının kaybının yasını tuttuğu kasvetli aylar olmuştu. Sonunda bir sabah üst kattaki yeni yatak odalarından aşağı inmiş ve onu büyük salondaki eski portreleri asarken bulmuştu. Onu izlemişti,

Gözlerinde o keskin ifadenin olmaması için dua ediyordu. Başını kaldırıp ona gülümsediğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

"Geçmiş onurlandırmanın zamanı geldi," demişti ona. "Zengin bir tarihimiz var, genç kız. Çocuklarımızın büyükanne ve büyükbabalarını tanımalarını istiyorum."

Sonra da büyük salonda onunla sevişmişti. Yerde yuvarlanmışlar, masanın üzerinde hararetle bir ara vermişler ve sonunda, kızarak hatırladı, bir sandalyenin üzerinde çok ilginç bir pozisyonda durmuşlardı.

Tüm hayalleri gerçek olmuştu. Köylü kadınlar onun seri romanının son "bölümünü" nefeslerini tutarak bekliyorlardı. Her kelimeyi yalayıp yutuyor, romantizmin tadını çıkarıyor ve bunun büyüğü evlerine ve ocaklarına taşıyordu. Ve hiç kimse mor düzyazıdan ya da yazım hatalarından şikayet etmedi.

Hevesli bir dinleyici kitlesine sahip bir hikâye anlatıcısıydı, bir anne adayıydı, kendine ait bir sağmal ineği, makul derecede sıcak suyu, teninin her yerinde erkeğinin kokusu vardı ve her gece sevdiği adamın kollarında sıkıca tutularak uyuyordu.

Hayallere dalarak iç çekti ve elini karnına koydu. Sexpot pembe dilli küçük bir esneme sesi çıkardı ve onun yanına daha da sokuldu.

Hayat güzeldi.

YAZARIN NOTU

GENÇ KIZ KARDEŞİM UZUN SÜRE BENİ APTAL Jane ŞAKALARIYLA EŐLENDİRDİ. Aptalca nedir

Jane Őakası mı? Elizabeth sorduğunuza çok sevindi!

Bir marangoz, çok düzgün vücutlu Aptal Jane'den kendisine yardım etmesini istedi. Ayağını incitmiőtı ve merdivene tırmanıp boya kovalarını yukarıdan alacak birine ihtiyacı vardı. Ama Aptal Jane aptal değildi. Adamın sadece elbisesine bakmak ve tırmanırken külotunu görmek istediğini biliyordu. Bu yüzden onu kandırdı. Önce külotunu çıkardı.

Bu hikaye bir kurgu eseridir. Aptal Jane ve Jane Sillee arasındaki benzerlikler tamamen tesadüfidir. Gerçekten.

SON SÖZ

JANE SILLEE GELİŞMEKTE OLAN BİR YAZAR OLDUĞU VE İNSANLAR YAYINCILIĞA GİDEN YOLUMA İLGİ DUYDUĞU İÇİN, burası biraz paylaşmak için mükemmel bir yer gibi görünüyor. Jane gibi, yayıncılık dünyasının mevcut durumunda okuyucu kitlesini bulmakta zorlanan sizler için, umarım anlatacaklarım ne kadar zor olursa olsun yola devam etmeniz için size ilham verir. alır. Günümüz piyasasında, ne yazılması gerektiği konusunda baskı Kalbinizi satmak ve unutmak hiç bu kadar yoğun olmamıştı.

Yazmakla ilgili bir numaralı kural: En iyi hikayeler kalpten gelir.

1998 yılında menajerim *Beyond the Highland Mist*'i satmaya çalışırken, yayıncılık sektörü paranormal romantizmi kategorik olarak reddediyordu. Popüler olan doğrudan tarihi romanlardı, Regency'ye vurgu yapılıyordu. Birkaç yıldır ara ara yayınlatmaya çalışıyordum ve o sırada iskeleden ayrılmakta olan gemiyi sürekli kaçırıyor gibiydim. Bazı günler doğru iskelede olduğumdan bile emin olamıyordum. Ya da bir rıhtımda.

İlk romanlarımdan biri (1993-94 yıllarında yazılmıştı) Douglas klanı hakkındaydı ve Robert the Bruce'un hikayesi etrafında şekilleniyordu. Başvurduğum her temsilci ve yayıncı bana kimsenin o dönem ya da o "ilkel İskoçyalılar" hakkında bir hikaye okumak istemediğini söyledi. Asla yayınlanmayacağını ve Regency'ye odaklanmam gerektiğini söylediler. Romanımdan vazgeçtim ve tam bir yıl sonra *Braveheart* sinemalarda gösterime girdi, ardından *Rob Roy* geldi.

Yayınlanmamış bir sonraki romanım *The Lady Lies*, yayıncıların bana çok seksi olduğunu söylediği, cızırtılı, paranormal olmayan bir Regency'ydi. Bugün böyle bir şey var mı?

İskoç romanlarım çok ilkel ve Regency romanlarım çok seksi olduğu için yeni bir şeyler denemeye karar verdim ama ne yapacağımdan emin değildim. Yazdığım

O zamana kadar birkaç roman yazmış ve bir yığın ret mektubu biriktirmiştım. Bunlar beni hiç rahatsız etmedi çünkü bunların bir merdivenin basamakları olduğunu ve tırmanmaya devam etme azmim varsa eninde sonunda zirveye ulaşacağımı düşündüm. En azından merdivende olduğumun kanıtıydılar. Sonra bir gün hikaye anlatımımın mükemmel olduğunu, yazımın iyi olduğunu ama yeterince ticari olmadığını söyleyen bir ret mektubu aldım. Günlerce düşündüm. Sanırım ilk kez o zaman yazmanın bir iş olduğunu gerçekten fark ettim ve eğer bu işi yaparak kendimi desteklemek istiyorsam, yazdıklarımı yeniden değerlendirmem ve daha satılabilir hale getirmem gerekiyordu.

Böylece bir sonraki kitabıma başladığımda, çok fazla seks, ilkel İskoçyalılar ve zaman yolculuğu içerdiğinden emin oldum ve eğer bu reddedilmeyi kesinlikle garantilemek için yeterli değilse, çıtayı yükselttim ve Fae'leri attım. Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Ben daha iyi biliyordum. Reddedileceğini biliyordum ama yazarken o kadar eğleniyordum ki umurumda değildi. Anlatmak istediğim hikaye buydu. Doğru iskele olmayabilirdi ama *benim* iskelemdi.

Random House kitap için teklif yaptığında şaşkına dönmüştüm. İki kitaplık bir anlaşma yaptıklarında, öldüğümü ve cennete gittiğimi düşündüm. Anlaşma notlarını yazdığım peçete hâlâ bende. Telefon geldiğinde Great American Insurance Company'de bir kabinde oturmuş, geç bir öğle yemeği yiyordum. Ton balıklı salata, cips ve dereotlu turşu. O önemli günün hiçbir detayını unutmadım.

Geriye dönüp baktığımda, Maggie Crawford'un -teşekkürler Maggie!- *Beyond the Highland Mist'e* şans vermesine hayret ediyorum. O zamanlar neyin satıp neyin satmadığı düşünülürken çok fazla paranormal, çok fazla sıra dışıydı. Bir sonraki roman için düz bir tarihi roman yazmaya teşvik edildim ve öyle de yaptım.

İkinci romanım bittiğinde, *Beyond the Highland Mist* piyasaya sürülmüş ve çok iyi satarak çoğumuzu şaşırtmış ve bana üçüncü kitabıma bakmam için bir sicil vermişti. Aslında ilk telif beyannamemde telif ücreti kazanmıştım ki bu o zamanlar bu türde duyulmamış bir şeydi. Çok sayıda ödül aldı, iki RITA'ya aday gösterildi ve Waldenbooks 1999'un En Çok Satan İlk Roman Yazarı plaketini eve götürdüm.

Zaman yolculuğu yapan Fae romanımın başarısından güç alarak, Hawk Douglas'ın kardeşi Adrian'ın yayınlanmamış hikayesini anlatan ve bu derlemede yer alan *Ghost of a Chance* adlı üçüncü bir paranormal teklif sundum. Teklifim geri çevrildi ve bir kez daha düz tarihi romanlara odaklanmam tavsiye edildi. Paranormal, piyasadaki en küçük rıhtımdı ve yayıncılar buna şans vermek istemiyordu.

Daha sonra *The Highlander's Touch*'ı yazdım ve Robert the Bruce zamanına yerleştirdim. (Yolumdan sapabilirim ama aynı sokaktan dönmeye çalışmaktan asla vazgeçmem.) Teklifimde zaman yolculuğu ve Fae unsurlarını küçümsedim. Kitapta ise onları serbest bıraktım. Tam olarak bunu yapmak istemedim, sadece kendime engel olamadım.

Sonra her şeyi değiştiren bir şey oldu. *The Highlander's Touch*'ı yazarken editörüm ayrılıp başka bir işe girdi ve nedense kimse paranormal öğeleri çıkarmamı istemedi ve bir sonraki teklifim hızla onaylandı.

Kariyerimde bu zamana kadar, zaman yolculuğu/Fae dünyamla bir şeylerin üzerinde olduğumu düşünmeye başlamıştım. İkinci hafifletilmiş romanım hiç de iyi gitmemişti. Güçlü bir eleştiri yok. Güçlü iltifatlar yok. Aklıma gelen kelime ılımlı. Tepkiyle karşılanmaktansa şiddetle reddedilmeyi tercih ederim. Üçüncü yüksek paranormal romanım RITA kazandı.

Yeni keşfettiğim özgürlüğümle, zaman yolculuğu/Fae kombinasyonuna devam etmeye ve klanları binlerce yıldır Fae'lere hizmet eden ikiz druidlerle mitolojiyi daha da geliştirmeye karar verdim. Bu romanları yazarken sesim benim için çok netleşti ve büyüleyici bulduğum ve yazarken çok eğlendiğim bir mitoloji geliştirmeye başladım. Yazma dünyasında iki numaralı kural: Eğer yazar eğleniyorsa, okuyucu da muhtemelen eğlenecektir.

Kiss of the Highlander ve *The Dark Highlander* arasında farklı bir yayıncı için *Into the Dreaming*'i yazmak için kısa bir ara verdiğimde, türün sınırlarının anlatmak istediğim hikâyeyi kısıtlamasından rahatsız olduğumu hissedebiliyordum. Yüzeyi sıyırdığımın giderek daha fazla farkına varıyordum, sular derinleşmeye ve karanlıklaşmaya başladığında hep geri çekiliyordum - ki bana göre bu tam da işlerin ilginçleştiği andı. Kendimi tekrar tekrar

Yumruklarımı sıkıyor, hikayeyi zorluyor, gitmek istediği yere gitmesini izin vermiyordum. İlham perim gittikçe daha mutsuz oluyordu, ben de öyle.

Fark etmediğim şey, şehir fantezisi yazmak için can attığımdı. -Ama bu tür henüz yoktu. Hâlâ, anlatacak hikâyeleri tek bir türe sığmayan yazarlar ve hikâyelerin biraz daha karanlık ve derinleşmesini sabırsızlıkla bekleyen sizin gibi okurlar tarafından ortaya çıkarılıyordu.

Hayranlarım yıllardır *Rüyanın İçine'nin* romanlarımın ve dünya kurgumun genel şemasına nasıl uyduğunu soruyor çünkü Ateş serisiyle paralellikler açık - buzdan bir kalede karanlık bir Unseelie kralı, güzel bir Seelie kraliçesi, kadim bir savaş, ebedi bir aşk ilişkisi, Yaratma Şarkısı - ancak ben *Darkfever'a* başlamadan çok önce yazıldı. *Into the Dreaming*, Ateş dünyasının doğum sancılarıydı. O zaman bile sancılarım vardı. Ama aşk romanlarım çok başarılıydı ve para da bozuk olmayan bir şeyi düzeltmeye çalışmayacak kadar iyiydi.

Into the Dreaming'den sonra üç Highlander romanı daha yazdım: *The Dark Highlander*, *The Immortal Highlander* ve *Spell of the Highlander*. *Spell'i* 2004 yılında bitirdiğimde, bir kitabı tamamladıktan sonra hiç olmadığım kadar bitkin düşmüştüm. Karakterleri ve hikâyeyi çok sevmeme rağmen, kitabı bitirmek için kendimi zorlamam gerekmişti. Daha cesur, daha karanlık kitaplar yazmam gerekiyordu. Kalbimin attığı yer orasıydı.

Ama yayıncım bir sonraki aşk romanım için teklifimi istedi.

Oyalandım.

Mail attılar ve "Nerede?" dediler.

Bilgisayarım öldü.

Aradılar.

Cep telefonu sinyali evime ulaşırken teknik sorunlarla karşılaştı.

Ziyaret etmekle tehdit ettiler.

Hareket ettim.

İşte o zaman Fever serisinin tüm hikâyesini, beş kitabın tamamını bir gecede, tüm karakterleri, olay örgüsü ve hatta bölüm aralarıyla birlikte gördüğüm rüyayı gördüm. Geriye dönüp baktığımda, yıllarca süren bastırmanın doruk noktasını görüyorum. Hikayeler oradaydı, anlatılmayı bekliyorlardı. Ortaya çıkmak istiyorlardı. Bu benim hayatımın kalıbı.

ama eninde sonunda şu çukurlarla dolu tek yönlü yoldan döneceğim. Barikatları yoldan eksek de olur. Karanlık, az gidilen yolları *seviyorum*.

Her şeyin dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmesi bana çok komik geliyor. Yazarlık kariyerime Fae'lerle başladım, etrafımdaki herkes ve her şey - siz sevgili okuyucum hariç - beni paranormalden vazgeçmem, ciddileşmem ve düz aşk romanları yazmam konusunda uyarıyordu. Yine de kariyerime dönüp baktığımda, düz bir aşk romanı olmaya en yakın olan tek romanım bugüne kadar yazdığım diğer kitaplardan daha az sattı. Yazarlık kariyerim boyunca pek çok önemli şey öğrendim ama yazar adayları için altın kural şu: İgdlerinize ve okuyucularınıza güvenin. İkisine de saygı duyun, sizi yanlış ynlendirmeyeceklerdir. Zamanınızı "doğru" rıhtımı bulmaya çalışarak harcamayın. O zamanı *rıhtımınızı* olabileceğinin en iyisi yapmak için harcayın.

Ne zaman bir risk alsam, sevgili okuyucularım, siz de benimle birlikte risk aldınız. Romantizmden şehir fantezisine geçtiğimde, çoğunuz bu atlayışı yaptınız. Bazılarınız atlamadı ve eninde sonunda romantik kklerime döneceğimi umuyor. şu anda bunu yapmak gibi bir planım olduğunu söyleyemem, ancak bu koleksiyonda sadece sizin için bazı parçalar paylaştım.

Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sen olmasaydın bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Ben atladığımda takip ettiniz, hava karardığında inancınızı korudunuz ve sadece buna değeceğine dair sözüm üzerine ışıklara kadar kaldınız. (Kitaplarım benzersiz sloganlarla geliyor. Onları ben semiyorum. Kendilerini tema ve tekrar olarak sunarlar. Fever serisi için bu "ışıklarda kal" idi.)

Buzlu Ekim ayında çıkıyor, yeni Dani O'Malley lememin ilk kitabı. Yine sırıyorum. Bazı insanlar endişeleniyor ve belki de Mac ve Barrons serisinin son beş kitabında teknelerin gittiği güvenli iskelede kalmam gerektiğini düşünüyorlar. Ama sabah kalkıp kahvemi alıp bilgisayarın başına oturduğumda tek duyabildiğim Dani O'Malley'nin konuşması. şimdi sıra onda ve sesi hiç bu kadar net olmamıştı.

Diyor ki: Asla. Gidiyorum. Olmayacak. Olmayacak.

Karen

Bunu 1999 yılında yazmıştım. Geriye dönüp baktığımda ne kadar kaba bir teklif olduğunu ve değiştirmem ya da daha da geliştirmem gereken pek çok şey olduğunu görüyorum. Yine de, bunca yıldan sonra, bunun harika bir hikaye olacağını düşünüyorum!

HIÇ YAZILMAMIŞ, HIÇ YAYINLANMAMIŞ

BİR ŞANSIN HAYALETİ

Yirmi sekiz yaşındaki Dr. Penelope Jonté yeni bir hayata başlamaya karar verdiğiğinde, İskoçya'nın sakin köyü Ballyhock'un tepesinde yer alan muhteşem bir kale satın alır. Lyssford-at-the-Lea'nın kadim ve zengin mirasının, ölümsüzlükle lanetlenmiş beş yüz yaşındaki bir İskoç savaşçıyla birlikte geleceğini asla hayal edemez.

MERKEZİ KARAKTERLER

Dr. Penelope Jonté: kahraman, yirmi sekiz yaşında psikoloji doktoru. IQ'su 165'tir ve dahi bir çocuktur. Erken mezun olmuş ve birkaç yayını ulusal çapta beğeni topladıktan sonra, Cincinnati'de prestijli bir mühendislik ve araştırma firması olan Interon, Inc. için özel personel psikoloğu olarak son derece kazançlı bir pozisyon teklif edilmiştir. Burada aşırı zeki, çoğu zaman anlaşılmaz, sorunlu çalışanlara danışmanlık yaptı. Bir buçuk metre boyunda, zarif saçları ve koyu renk gözleri var. Annesi ölmüş ve babasını hiç tanımamış.

Adrian Bruce Douglas the Black: Kahraman, Hawk Douglas'ın kardeşi, sonsuza dek Lyssford'da yaşamakla lanetlenmiş. Görünmezdir, ölümsüzdür ve malikaneyi terk edemez. Douglas'ın İskandinav atalarına benzemektedir: 1.80 boyunda, sarı saçlı, açık yeşil gözlü ve altın tenlidir - tabii eğer biri onu görebilirse. Dokunabilir, ancak biri ona çarparsa, dokunma niyeti olmadığı sürece içinden geçilebilir.

Brunhilde: Özel güçlerle donatılmış bir Valkyrie, Adrian'ı lanetleyen cadı.

Dinah Bancroft: İkincil aşk romanı kahramanı. On yedi yaşında Amerika'daki evinden lise tarih öğretmeniyle (vurulması gereken kişi) kaçtı. Sırt çantasıyla Avrupa'yı dolaşacaklardı, ancak hamile olduğunu öğrenince onu İskoçya'da terk etti. Kız garson olarak işe girmiş ve bebeği düşürmüş. Çok çekici ve görmezden gelinemeyecek kadar büyük göğüsleri var. Erkekler ona her zaman sadece bir nesne olarak davranmıştır ve cinsel bir arkadaştan başka bir şey olarak kendine değer verme duygusu yoktur. Görünüşü dışında bir şey için sevilmeyi arzulamaktadır. Penelope'nin gelişinden iki ay önce mono hastalığına yakalanmış ve çalışamaz hale gelmiştir (sağlık sigortası yoktur). Lyssford'daki at arabası evinde saklanıyor ve zar zor ayakta duruyor. Karakteri birkaç şey gösterecektir: Lyssford'a tekrar danışmanlık yapmaktan korkarak gelen Penelope'nin içindeki doktoru iyileştirmek ve sonunda onu gerçekte olduğu gibi "gören" kör bir adama aşık olmak.

Jamie McIntyre: İkincil aşk kahramanı. Yirmi yedi yaşında, Lyssford'da kör bahçıvan. Aynı zamanda yerel avukat. Hukuk fakültesinden mezun olmuş ve memleketine dönmüştür. Çiçeklerle ve bitkilerle arası iyi olduğundan ve küçük Ballyhock köyünde fazla yasal iş olmadığından, Lyssford'da görev almaktan ve akşamları muayenehanesini idare etmekten mutludur.

Jenkyn Gilchrist: Lyssford'un eklektik uşağı, dilin türetilmesine takıntılı.

Lizzy Gilchrist: Lyssford'un hizmetçisi ve Jenkyn'in karısı. Her ikisi de geç olgunlaşan ve biraz çirkin olan bu iki kadın delicesine aşıktır ve her gece mutfakta Scrabble oynarken kelime dağarcıkları üzerinde mutlu bir şekilde tartışırlar. Penelope, oyun tahtası üzerinde, daha önce bulunduğu her yerden daha samimi ve olumlu danışmanlık yapıldığını fark eder. Karakterlerin çoğu gibi o da mutfakta birden fazla kez sandalye çeker.

SINOPSIS

Bir Şansın Hayaleti, Dalkeith-Upon-the-Sea'de geçen bir önsözle açılır. Hawk Douglas ve karısı Adrienne, her ikisini de kutlamak için kostümlü bir balo düzenlemektedir.

Beltane ve Adrian Douglas'ın otuzuncu doğum günü. Kahramanımız ahlaksız bir çapkındır ve Hawk olgunlaşması için gereken şeyin biraz sorumluluk olduğuna karar vermiştir. Doğum günü hediyesi olarak Lyssford'un unvanını küçük kardeşine bırakır ve o da sarhoş bir dürüstlük nöbetinde, o tanrının unuttuğu bozkırda yaşamaktansa bekârlık yemini etmeyi tercih edeceğini söyler.

Adrian baloda Viking kostümü giymiş büyüleyici bir kadınla karşılaşır ve onunla bahçede sevişmek için kaçır. Adrian dayanılmaz bir şekilde davrandığında, kadın onu lanetler. Adrian, Valkyrie'lerin en kudretlisi Brunhilde'yi ölümcül bir şekilde gücendirdiğinin farkında değildir. Kadının ona ettiği lanet, sonsuza dek Lyssford'da yaşamaya mahkûm edilmesidir (çünkü orada yaşamaktansa bekârlık yemini etmeyi tercih edeceğini söylediğini duymuştur), bir kadının aşkına layık olduğunu kanıtlayana kadar Lyssford'un sınırları içinde ve görünmez (inanılmaz görünüşünü kullanarak kadınları sömüremez) olarak kalacaktır.

[Yazarın notu: Adrian ve büyülenme şartları ile ilgili aşağıdaki bilgiler hikaye boyunca kadın kahramanla diyaloglar ve Adrian'ın düşünceleri aracılığıyla sunulacaktır. Hikayenin içine serpiştirilmiş olacak, bu şekilde atılmayacak, ancak Adrian'ı size teklifin başlangıcında tam olarak açıklayarak en iyi şekilde cevaplanabilecek birçok sorunuz olabileceğinden şüpheleniyorum].

Adrian Brunhilde'nin lanetini duymaz ve ne anlama geldiğini de bilmez.

Bir anda ortadan kaybolur, sonra birdenbire Lyssford'da, görünmez bir halde, ne olduğunu dair hiçbir fikri olmadan bulur kendini. Kendini göremiyor. Aynada yansıması yoktur. İnsanlar içinde geçebilir ama dokunmak isterse dokunabilir.

Konuşabilir, duyabilir ve tüm duyuları sağlamdır, ancak başına gelenleri, Lyssford'un görünmez, ölümsüz tutsağı haline nasıl geldiğini tartışmaya kalkarsa, ağzından utanç verici kelimeler dökülür. *"Ben bir kadının sevgisini hak etmeyen, kibirli, duyarsız, kıt akıllı bir alçağım ve yatakta da berbatım."* (Brunhilde'nin çarpık bir mizah anlayışı vardır. Adam lanetin ne olduğunu anlayacak kadar zeki olursa, bu sözlerle onu affetmeyi düşünebilecek her kadını caydıracağını düşünür. İlk kez cevap verdiğinde oldukça komiktir

Penelope'nin soruları.)

Yüzyıllar boyunca garip aralıklarla, anlayabildiği bir sebep olmaksızın daha da belirginleşiyor gibi görünüyor. Bir zamanlar ellerinin dış hatlarını ve camdaki buğulu yansımasını bile görebiliyordu, ancak o zamanlar kısa sürdü ve hızla tekrar tamamen görünmez oldu. (Bunu bilmemesine rağmen -çünkü lanetlendiğini bilmiyordu- Brunhilde'nin laneti sadece birkaç yıl sürüyordu, yani

yenilemek için gelmelidir. Bu şekilde, kendi zevki için onun hala özgür olmadığını doğrulamak üzere onu kontrol eder).

Hapsedildiği ilk yıllarda aşırı derecede yalnızlık çeker. Hawk ve Adrienne, onun ortadan kaybolması ve görünürdeki ölümünden çok etkilenerek Lyssford'u mühürlerler ve bir daha kimse gelmeden yetmiş beş yıl geçer. Aralıksız, amansız bir yalnızlık. Adrian'ın yemek yemeye ihtiyacı yoktur, ancak yiyebilir ve bundan büyük keyif alır.

Beş yüzyıl boyunca çeşitli kiracılar mülkü işgal eder. Adrian başlangıçta iletişim kurmaya çalışır ve feci sonuçlarla karşılaşır. Eğer sakinleri korkutmazsa, onun bir druid ruhu ya da büyücü olduğunu düşünürler ve onu çıkarları için kullanmaya çalışırlar. 1700'lerde, bir işgalcinin çocuklarına çekilir ve onlarla oynar. Başlangıçta ebeveynler çocuklarının hayali bir arkadaşı olduğuna inanırlar, ancak sonunda çocuklarının bir şeytan tarafından kandırıldığından korkarlar ve şeytan çıkarma ayini yapması için bir rahip getirirler. Adrian ilk başta bunu eğlenceli bulur, ta ki başına korkunç bir şey geldiğini hissedip panik içinde evden kaçana ve arazinin en uzak köşesine doğru koşana kadar. Dersini almıştır ve bundan sonra bir daha asla iletişim kurmaya çalışmaz. Ölemeyeceğini biliyordur ama neredeyse şeytan çıkarma ayini onu şu anki durumundan daha kötü şeyler olabileceğine ikna eder.

Zamanla, yeni icatlar, yeni fikirler getirdikleri için "kendi" şatosunda kiracıları olmasının tadını çıkarır. 1800'lerde yirmi beş yıllık bir boşluk sırasında yalnızlıktan delireceğini düşünür. Malikaneyi terk edemez. Eğer sınırlarını aşarsa, sanki hücre hücre parçalanıyormuş gibi dayanılmaz acılar çeker. Bir keresinde neredeyse çok uzağa gitmişti ve şimdi bir daha giderse varlığının sona ereceğine inanıyor.

Penelope'nin işgalinden önceki altmış yıl boyunca, Adrian'ı ruhunun derinliklerine kadar sarsacak kadar şefkatli ve özverili bir aşkla seven çocuksuz bir çift Lyssford'u işgal etmişti. Adrian onlarla hiçbir zaman iletişim kurmaya çalışmadı ama küçük hediyeler bıraktı ve küçük iyilikler yaparak hayatlarını sayısız şekilde kolaylaştırdı. Şatolarında hiçbir şey kırılmadı (ya da kırılabilir, gece geç saatlerde hiçbir ücret talep etmeyen yardımsever bir tamirci tarafından onarıldı). Beş yüz yıl sonra, Siyah Adrian çok farklı bir adam.

Çocuksuz çift öldükten sonra sekiz yıllık bir boşluk başlar ve değerli yoldaşları - TV, CD'ler ve kitaplar- eskimiş ve kırılmanın eşiğindedir. Televizyon, son sahibi Dr. Jonté'nin geldiği gün ölür. Adrian onu gördüğü anda umutsuzca ona çekilir. Yeniden güçlenmeye başlamıştır. Zaman olasılıklarla dolu görünmektedir ve Penelope'yi inceledikten sonra

Bilgisayar dosyalarını karıştırırken, onunla iletişim kurma ihtimalinin yüksek ve nispeten risksiz olduğu sonucuna varır. Kadın pragmatik, şefkatli ve zekidir (neredeyse kendisi kadar zeki olduğuna karar verir, her ne kadar beş yüz yıllık eğitimden faydalanmamış olsa da).

Onu inanılmaz derecede çekici bulur ve hemen temasa geçmeyi mantıklı bulur.

Penelope başlangıçta "hayaletten" korkar, ancak inkâr, korku ve öfke aşamalarından geçerek yavaş yavaş kuşkulu bir inanca doğru evrilir. Mantıksal aklının onun varlığına itiraz etmesine rağmen, onun aralıksız şefkati ve anlayışı Penelope'yi büyüler.

Penelope ile yakınlaştıkça Penelope onun nasıl bu hale geldiğini anlamaya çalışır. Bu konuda konuşamaz ama lanetten önceki hayatından bahsedebilir. Hikâyenin ilerleyen bölümlerinde, Penelope'yi kendisine ne olduğu hakkında bilgi araması için Dalkeith'e yönlendirir. Dalkeith'te eski günlükleri ve kişisel eşyaları ortaya çıkarır ve Adrian'ın hikayesini bir araya getirmeye başlarlar. Aynı zamanda görünmez sevgilisinin ilk portresini de orada görür ve bu portre muhteşemdir.

Kitabın ortaları Penelope ve "hayaleti" arasındaki artan yakınlığa ayrılmıştır ve Dinah ile kör bahçıvanı arasında ikincil bir romantizm vardır. Uygun yiyecek ve bakımla Dinah hızla iyileşir ve yavaş yavaş Penelope ile arkadaş olurlar. Penelope onunla pazarlık yapar ve Dinah'nın yakındaki bir üniversiteye gidip eğitim alması şartıyla kızı evinde iş teklif eder. Bahçıvanla yaklaşan ve körlüğüne acıdığı adamın bir avukat olduğunu öğrenince afallayan Dinah kabul eder. (Ayrıca kör olduğu için bakire olması gerektiğini düşünme hatasına düşer - tıpkı kendisi hakkında yapılanlar gibi pek çok yanlış anlama. Büyük göğüsler = bimbo?) Dinah çiçek açmaya başlar ve yeni derslerine katılır. Yavaş yavaş başlar, sadece iki ders alır ve geçimini ve eğitimini sağlamak için kalede çalışır. İlerlemesi zor kazanılmış ve keyifli.

Penelope'nin Dinah'yı yetiştirme motivasyonu, yakın zamanda yaşadığı mesleki ve kişisel felaketten kaynaklanmaktadır. Dr. Jonté, Interon A.Ş.'nin personel psikoloğu olarak firmanın zeki, nevrotik ve çoğu zaman anlaşılmaz çalışanlarını tedavi ediyordu. Özellikle sevdiği bir mühendis, son derece zeki kızıyla çalışması için ona yalvarana kadar sadece yetişkinlere danışmanlık yapıyordu. İsteksizce vakayı kabul etti, ancak kariyerinde ilk kez başarısızlıkla karşılaştı. Ergenlik çağındaki kız intihar etti.

Birdenbire Penelope kendini inandığı her şeye meydan okurken buldu. Tüm klasik ders kitaplarını ve daha alışılmadık şeyleri denemişti.

çocukla psikoloji. Konuştu, dinledi ve *üstün* zekasının her zerresini kullandı ama yine de başarısız oldu.

Bir çocuğun hayatına mal olan başarısızlığından dolayı çılgına dönerek Interon Inc. şirketinden ayrıldı ve aylarca inzivaya çekilerek nerede hata yaptığını bulmaya çalıştı. Bu aylar boyunca, depresyonundan uzaklaşmak için çaresizce portföyüyle oynadı ve internet üzerinden dalgalara bindi. "Parlak zekasının" küçük bir kızın hayatını kurtaramamasına öfkelenerek, devasa IQ'sunu zaten makul olan servetini inanılmaz bir servete dönüştürmeye adanmıştı.

Ama Interon onu rahat bırakmıyordu. Mühendisler doktorlarının kendilerini terk etmesinden acı bir şekilde şikayet ediyorlardı. Interon birkaç kez doktorun yerini doldurmaya çalıştı ama başarılı olamadı ve Dr. Jonté'yi önce cömert bir teklifle, ama sonunda "başarısızlığını" kamuoyuna açıklamak ve onu küçük düşürmekle ilgili üstü örtülü tehditlerle geri dönmeye ikna etmeye çalıştı.

Interon'a ya da danışmanlığa asla dönmemeye kararlı bir şekilde ülkeyi terk etti ve seyahat etti, ardından açıklanamaz bir aidiyet duygusuyla Lyssford'u satın aldı.

Penelope Lyssford'da hayatı yeniden sevmeyi öğrenir, hayaletine aşık olur ve kendini affetmeyi öğrenir.

Lyssford bir grup sıra dışı insan için bir sığınaktır. Birbirlerine bağlanırlar, her karakter biraz tuhaftır ve belki de bu nedenle ortalama bir insandan daha hoşgörülü ve duyarlıdırlar. Bir noktada, yavaş yavaş çözülmeye başlayan Dinah, kalenin dışına "Uyumsuz Oyuncaklar Ülkesine Hoş Geldiniz" yazan bir tabela asar. Penelope bunu gördüğünde, tıpkı *Pretty Woman*'daki Julia Roberts gibi güler.

Penelope ve Adrian yakınlaşır ve hayatlarının büyük bir bölümünü birbirleriyle paylaşırlar.

Adrian gece geç saatlerde araştırma yapar, bilgisayara girer ve kayıtları inceler. Penelope'nin kurtaramadığı çocuğun dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu olduğunu ve her ikisi de parlak birer mühendis olan anne babasının, kızlarının ilaç kullanmasına izin vermediklerini ve konsantrasyon sorunu yaşıyorsa bunun kendi hatası olduğunu, düzgün bir şekilde odaklanamadığını, disiplinsiz olduğunu kızlarının kafasına kazıdıklarını keşfeder. Penelope'ye kızlarının ADD hastası olduğunu hiç söylememişler. Yani çocuk DEB ile savaşıyordu ve bunun kendi sorunu olduğuna inandığı için Penelope'ye bu hastalığa sahip olduğunu itiraf etmekten utanıyordu. Penelope bunu öğrendiğinde şaşırır, üzülür ve yavaş yavaş kendini affetmeye başlar.

Daha önce de belirtildiği gibi Adrian giderek güçlenmektedir (lanetin etkisi azalmaktadır ve Brunhilde'nin ziyaret zamanı gelmiştir). Tamamen ortaya çıkar ve Penelope sonunda onu ilk kez görür. Muhteşemdir. Neden görülebildiği hakkında hiçbir fikri yoktur ama ikisi de sonunda yanlış olan şeyden kurtulmuş olabileceğinden şüphelenmektedir. Kadın çok sevinir. Onunla ilk kez görünür bir şekilde sevişirler ve bu inanılmazdır. Penelope arkadaşını personele tanıtır (ancak kimse gerçekten kanmaz).

Birkaç hafta sonra Penelope, önceden ayarlanmış bir buluşma için Dinah ile üniversitede buluşmaya gider. Fırtınalı bir gündür, Ballyhock'u çevreleyen vadide ve çevresinde şiddetli yağmurlar ve sel baskınları yaşanmaktadır.

Penelope ve Dinah akşam geç saatlere kadar dönmeyince Adrian ve Gilchristler çılgına döner. Onları aramak için bir taksi çağırırlar, ancak hava çok kötü olduğu için taksiler çalışmamaktadır. Adrian fırtınanın içinde yaya olarak yola çıkar. Vadiden aşağıya, ormanın içinden geçerek arazinin kenarına gider ve gökyüzünü işaret eden farların ışığıyla araziye geçer ve yaklaşırken Dinah'nın çığlıklarını duyar. Onu Penelope ile birlikte bulur; küçük bir sel onları bir levhanın üzerine sürüklemiş ve Penelope baygın düşmüştür.

Adrian Penelope'nin yanında diz çöktüğünde, kendisinin dağıldığını hissetmeye başlar. Onu Lyssford'a doğru taşır, ancak uzun süredir araziden uzak kalmıştır ve dağılmaktadır. Penelope'yi eve yaklaştırdığında, Penelope'nin bilinci yerine gelir ve onun solmakta olduğunu görür.

Birdenbire ortadan kayboluyor.

Adrian ormandaki bir kulübede cisimleşir. Nerede olduğu ya da saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur. Tam kapıdan çıkmak üzeredir ki Brunhilde kapıyı açar, baştan çıkarıcı bir kadındır ve onu baştan çıkarmaya çalışmaktadır (bazı insanlar *asla* değişmez ve Adrian onu, *kendisi bu* kadar muhteşem bir şekilde evrim geçirmişken evrim geçirememekle suçlar). Parçalar yerine oturmaya ve Adrian için bir anlam ifade etmeye başlar. Kavga ederler ve sonunda Adrian ona ne yaptığını ve neden yaptığını söyler. Ama artık bir kadının aşkı için hayatını feda ettiğine göre (yok olacağını bile bile Penelope'yi kurtarmıştır) lanetten kurtulmuştur ve Dalkeith'e ve kendi zamanına dönebilir.

Adrian öfkelenir ve aşkının onu özgürleştirdiği kadına geri dönmek için anlamlı bir şekilde tartışır. Brunhilde huysuzca reddeder. Adrian adil bir yargılama talep eder ve Brunhilde, bu olasılık ilgisini çeker, ona kız kardeşi Valkyrie'lerin önünde bir duruşma izni verir. Davasını -Penelope'ye olan aşkını- tüm Valkyrie'lerin önünde savunur.

Valkyrie'lerin mahkemesi. (Bir adam, dokuz kadını Penelope'ye olan aşkına ikna eder. -harika sahne!)

Onu kadınına geri vermek için oy kullanırlar. Brunhilde bile ikna olur. Ama Adrian hayatını geri istemektedir. Onunla kalma ya da Penelope'nin kendisiyle birlikte dönmesi seçeneklerinden birinin kendisine verilmesini talep eder. (Hikâye boyunca Penelope, daha basit bir zamanda, çoğu insan okuma yazma bilmediği için zeki sayılmayacağı bir zamanda yaşama özlemini dile getirmiştir. Ona bu seçeneği sunabilmek istemektedir).

Brunhilde isteksizce bu işi Penelope'ye bırakmayı kabul eder.

Hikâye tam olarak başladığı yerde sona eriyor: Dalkeith- Upon-the-Sea'deki maskeli baloda. Adrienne ve Hawk çılgınca birkaç saat önce ortadan kaybolan Adrian'ı aramaktadır.

Birdenbire güzel, tuhaf giyimli bir kadın (Adrienne'in kesinlikle ilgisini çeker) ve dört yabancıyla birlikte içeri girer. Adrienne ve Hawk'tan özür dileyerek artık *durulma zamanının geldiğini*, yıllarını boşa harcadığını, bu yüzden bu kadınla evleneceğini ve doğum günü hediyelerini minnetle kabul edeceğini, bu arada bu kadının yeni personeli olduğunu söyler.

Son sayfa bir gazete kupürüdür:

*Lyssford-at-the-Lea'nın tüm kadrosu bir gecede ortadan kaybolmuş gibi
görünüyor. En tuhafı da, ortadan kaybolmadan hemen önce yeni portreler asmış
gibi görünmeleri...*

SİLİNİMİŞ SAHNELER

DAĞLININ ÖPÜCÜĞÜ

İskoçyalı'nın Öpücüğü'nün yarısında yanlış bir yola saptım. Silinen bu sahnelerde Gwen, Drustan'la gerçeği yüzleştirmek yerine hafızasını kaybettiğini iddia ediyor ve geldikten kısa bir süre sonra kale lordu ile bir koridorda duvara yaslanarak neredeyse seks yapıyor! Bu versiyonda, oraya gittiği ilk sabah hem Dageus hem de Drustan ile yüzleşmiyor ve hala Dageus'un öldüğüne inanıyor.

BÖLÜM 12

Silvan çekici olabilir, diye düşündü Gwen, birkaç saat sonra nihayet onun pençelerinden kurtulurken, ama aynı zamanda tehlikeliydi de. Silahsız tavırlarının ve gelişigüzel yürüyüşünün ardında zeki, akıllı bir zekâ gizliydi.

Adam neredeyse bir düzine kez ona çelme takacaktı ve o da çaresiz, küçük ve savunmasız gibi davranmak zorunda kalmıştı. Adamın ince sorgulaması sırasında birkaç damla gözyaşı bile dökmüştü ama yine de onu bu sabahtan önceki hayatına dair hiçbir şey hatırlamadığına ikna ettiğinden emin değildi.

Tanrı'ya şükür ki Nell, Silvan'ın kulesine kahvaltı getirmişti -yumuşak haşlanmış yumurta, lezzetli tuzlu jambon ve kabuklu ekmek- ve Silvan'ı "küçük kızı çok fazla ve çok erken zorladığı için azarladı, hafızası olmadığını göremiyor musun?" Sert, korumacı Nell, Silvan'ın karşısına dikilmiş, öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Gwen'e göre Nell her annenin olması gerektiği gibiydi.

Ya Silvan? Parlak mavi cübbesinin içinde çılgın bir filozofla bir büyücünün karışımı gibi görünüyordu ve kendini zorlamak istediğinde katil bir köpekbalığının içgüdülerine sahipti. Gwen'in Silvan'la ilgili dengesini bozan şeylerden biri de onun *gerçekten* Albert Einstein'a benzemesiydi ve Einstein'ın çalışmalarına duyduğu saygıdan dolayı, hak etse de etmese de bu hayranlığın bir kısmı Silvan'a da yansiyordu.

Ama adamın parlak teorisyenle olan benzerliğinin dış görünüşüyle sınırlı olmadığını hemen fark etmişti. Koltuğunun yanında duran Kopernik'in *Göksel Kürelerin Devrimi* kitabının bir kopyasına göz atmıştı. Bir ortaçağ adamında, dünyanın güneşin etrafında değil, güneşin etrafında döndüğü iddiasıyla Katolik Kilisesi'ni çileden çıkaran ve hafızası onu yanıltmıyorsa 1543'te yeni basılmış bu elyazmasının bir kopyasının bulunması onu hayrete düşürmüştü.

Zamanı nasıl manipüle edeceğini bilen oğlu kadar ilgi çekiciydi. Kimdi bu adamlar? Ve tarih neden onlardan hiç bahsetmiyordu? On altıncı yüzyılda bilim hakkında bu kadar çok şey bilen insanlar var olsaydı, mutlaka günümüze kadar ulaşan en az bir ya da iki metin kaleme alırlardı.

Belli ki, kozmoloji konusunda yüksek bir anlayışa sahip, büyük bir zekâyâ sahip insanlardı. Drustan çok boyutlu yolculuğa erişmesini sağlayan bilgiye sahipti. Birilerinin onların peşinde olması hiç de şaşırtıcı değildi. Onun yüzyılında, insanlar böyle bir bilgiyi ele geçirmeye çalışırken tüm ulusları yok edebilirlerdi.

Kendini içinde bulduğu durumdan dolayı şaşkın bir halde merdivenlerden indi, sonra alt dudağını sıkıp düşünerek merdivenlerin dibinde durakladı.

1545 olduğunu biliyorum, demişti Gwen iğrenç bir şekilde nefes nefese, çaresiz bir sesle Silvan'a, yılı doğru bildiğini umarak, *ama ayı ve günü hatırlayamıyorum*.

Yirmi beş Şubat olduğunu söylemeden önce ona dikkatle bakmış ve yıl konusunda düzeltme yapmamıştı, dolayısıyla sessizliğiyle bunun doğruluğunu teyit etmişti. Haini ortaya çıkarmak için bir ayı vardı.

Kalede yaşayanların bir listesini çıkaracak, bu kişilerin olaylardaki yerlerini belirleyecek ve kimlerin olası bir nedeni olabileceğini saptayacaktı. Öncelikli hedefi Drustan'ın büyülenmesini önlemektir. Elde edebileceği her türlü bilimsel bilgi ikinci planda kalacaktı. Zihinsel olarak bir soru listesi hazırlamaya başlamıştı. Silvan'ın sorgusunun sonunda onu biraz aptal olduğuna inandırmayı başaracağını umuyordu. Kimse basit zekâlı birinden çok fazla şey beklemezdi, bu yüzden soracağı hiçbir soru ona çok tuhaf gelmeyecekti.

"Kayıp mı oldun, İngiliz?" diye sordu derin ve alaycı bir ses, Büyük Salon'un kapısı çarparak kapanırken.

Gwen parmak uçlarını boğazına bastırdı, titriyordu. Kapıda durmuş, birkaç dakika boyunca, belki de merdivenlerden indiği süre boyunca onu izlemiş olmalıydı, çünkü kapının açıldığını duymamıştı.

Onu mağarada bulduğunda, ona aynı tonda İngilizce seslenmişti. *Ama hâlâ beni tanımıyor*, diye hatırlattı kendine. *Acıtmaya izin vermemeye çalış*.

Dudaklarına bir gülümseme yapıştırarak ona doğru döndü. "Burası büyük bir kale. Hâlâ yolumu bulmaya çalışıyorum."

Tanrım, adam muhteşemdi. Şimdi onun gerçekten bir on altıncı yüzyıl lordu olduğunu bildiğine göre, başka türlüüne nasıl inanmış olabileceğini merak ediyordu. Cinselliğini bariz bir şekilde sergilediği gibi, komuta ve kontrol damlatıyordu. Erkek olmaktan büyük keyif alan bir adamdı.

Drustan yüzünü ekşiterek kapıdan uzaklaştı ve ona doğru yürüdü.

Stalked.

Büyük, aç ve çok kızgın bir hayvan gibi, yumuşak çizimleri aralarındaki boşluğu yuttu. Koyu, vahşi saçları karla tozlanmış, vücudu öfkeyle kabarmış bir halde onu köşeye sıkıştırdı.

Kendisine tecavüz etmekle suçlandığı için aceleyle özür dilememek için tüm iradesini kullanması gerekti. Ama hem Nell'e hem de Silvan'a kendi adından başka bir şey hatırlamadığını söylediğine göre, şimdi onu temize çıkarması çok zordu.

"Konuşmamız gerek," diye homurdandı ve onu dirseğinden tutup Greathall'dan geçirerek bir koridora doğru itti.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu, ayak parmakları zemini zar zor sıyrarak. Bu da onun zamanında yaptığı şeye benziyordu; bir elini koluna dolamış ve onu tünellerde sürüklemişti. Ama orada önce onu baştan çıkarmaya çalışmıştı.

İnsan her zaman umut edebilir.

"Sen babamın kafasını yalanlarıyla doldururken, ben de köye bir ziyarette bulundum. Görünüşe göre orada kimsenin bir fahişesi eksik değil. Ya da bunu itiraf etmek istemiyorlar. Belki de birileri senden kurtulduğuna sevinmiştir."

"Ben bir fahişe *değilim*."

Ona bir bakış fırlattı. "Evet, sen bir fahişesin. Hem tatsız bir kahvaltı yapmamın hem de babamdan çocukluğumdan beri yemediğim bir dayak yememin sebebi sensin. Ve bunu takdir etmiyorum." Aniden durdu, onu koridorun duvarına yasladı ve avuçlarını başının iki yanına dayadı. "Şimdi seninle samimi bir sohbet yapacağız ve bana nereden geldiğini ve ekosemi nasıl bulduğunu anlatacaksın. Ve bana yalan söylemeyeceksin, küçük İngiliz, yoksa kaleme sığındığına pişman olursun."

Gwen onun kolları arasında donakaldı. Ona dokunma, bedenini ona yaslama içgüdüleri eskiden olduğu kadar güçlüydü. Aslında daha da güçlüydü, çünkü kısa bir süre önce onunla sevişmişti. Ona uzanmak için can atıyordu.

Tıraşsız çenesini parmak uçlarıyla okşamak, saçlarını okşamak, onu öpmek ve kendisini hatırlamasını istemek için.

Ama o bir yabancıydı, hem de çok öfkeli bir yabancı.

"Burayı Silvan'ın kalesi sanıyordum," dedi huysuzca.

Bakışları düzdü ve eğlenmiyordu, içinde küçük gümüş ışıklar dans etmiyordu. "O zaman Silvan'ın mavi cübbesini giymen daha akıllıca olurdu, benim ekosemi değil. Seni temin ederim ki o benden çok daha misafirperverdir. Nereden geldin ve buradaki amacın ne?"

"Babana söyledim-"

"Babama ne yalanlar söylediğini duymak umurumda değil. Seni ne kadar baştan çıkarıcı bulduğu ortadaydı ama ben aynı hatayı yapmayacağım. Ne seni küçümsüyorum, ne de kalçalarını göstererek aklımı çelebilsin."

"Zıplayan kalçalar mı? Ben zıplamam," diye kekeledi. "Ben *hiç fırlamadım*."

"Nerelisin sen?" diye tekrarladı buz gibi bir sesle, iri bedeniyle onu sıkıştırarak.

Onu uzak tutmak için ellerini göğsüne dayadı. Ona dokunduğu anda gözlerinin nasıl parladığını kaçırmadı.

Onları bir kenara bıraktı ve ellerini tekrar duvarın iki yanına koydu. "Dokunma bana, haspa. Neyi kışkırttığını bilmiyorsun. Eğer bir şeyle suçlanacaksam, bundan zevk aldığımı söyleyebilmeliyim, o yüzden beni zorlama."

Gwen gözlerini kapattı. Eğer biraz daha yaklaşırsa, dudakları onunkilerden bir nefes uzakta olacaktı ve kollarını boynuna dolayıp onu aşağı çekerek öpmekten kendini alıkoyabileceğinden emin değildi.

"Gözlerini aç," diye ısrar etti.

Çenesini sıkarak gözlerini açtı. Kendi zamanında da onunkinden d a h a az otoriter değildi. "Nereden geldiğimi bilmiyorum," dedi meydan okurcasına. "Buraya nasıl geldiğimi de bilmiyorum. Babana bunu zaten söyledim."

Başını ellerinin arasına aldı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bunu bana tekrar söyle. Gözlerimin içine bak ve bunu bana tekrar söyle."

Gwen derin bir nefes aldı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "*Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum*." Bu kadarı kesinlikle doğrudu. Taşlarla yaptığı şeyi nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Yalancı. Beni tanıyorsun. Beni nereden tanıyorsun?" "Sen beni tanıyor musun?" diye ihtiyatla karşılık verdi.

"Hayır, senin kızlığını almışım gibi gösterme çabalarına rağmen." Durakladı ve sonra şiddetle ekledi, "Seninle evlenmiyorum."

"Senden bunu *istemedim*."

"O zaman neden buraya geldin? Neden beni tanıyormuş gibi davranıyorsun?"

Gwen yumuşak bir nefesle kaküllerini gözlerinden çekti. "Beni tanımadığınızdan emin misiniz?" diye sordu çekingen bir tavırla. "Görüyorsunuz, hafıza kaybım var," diye yalan söylemeye çalıştı, "ve beni tanıyıp tanımadığınızı bilmiyorum."

Gümüş gözleri daraldı ve kızın yüz hatlarını tararken soldan sağa daldı. Kızın onu bir şekilde rahatsız ettiği çok açıktı. Mantiğin var olamayacağına ısrar ettiği bir bağ hissettiğini hissedebiliyordu. Birdenbire onun için neredeyse üzüldüğünü hissetti. Neredeyse. Uzay-zamanla ilgili teorileri anladıysa, teknik olarak, içinde bir yerlerde onun anısını taşıyordu. Aslında hiçbir zaman iki farklı Drustan olmamıştı: sadece tek bir hücre ve DNA setinin iki farklı dördüncü ya da beşinci boyut yansıması vardı. Daha ziyade bir prizmaya ışınlanan ve diğer taraftan birden fazla açıyla çıkan tek bir ışık ışını gibi; aynı şekilde tek bir ışık ışını. Bir insanın yaşamadığına inandığı anıları bastırmak için ne kadar çok çalışabileceğini hayal edebiliyordu. Bu tür anılar rüya olarak algılanır mıydı? diye merak etti. Bulanık, belirsiz ve dırdırcı mı?

"Sizi tanımadığımı *biliyorum*. Sizin gibi bir kadını hatırlardım." Durakladı. "Yine de..."

"Yine de ne?" diye cesaretlendirdi, umut etmeye cesaret ederek. İki farklı gerçekliğin anısına tahammül edebilecek kadar güçlü bir zihne sahip olabilir miydi? Onun gözlerinde bir şey görebiliyordu, aynı zamanda onu ittiği anı da gördü. Kaşları çatıldı ve gözleri baştan çıkarıcı bir parlaltıya büründü.

"Yine de bana o aç gözlerle bakıyorsun, sanki beni tanıyormuşsun gibi. Ya da beni tanımak ister gibi." Başını bir santim daha eğdi. "Benden istediğin bu mu, İngiliz? Beni tanımak mı?" diye mırıldandı. "Kızlığın gitti. Geçen akşam yaşadığın deneyimi tekrarlamak için bu kadar istekli misin?"

Yutkundu, onun tarafından, vücudundaki sıcaklık tarafından, bakışlarındaki şehvet tarafından büyülenmişti.

Yanına eğilerek dudaklarını kızın kulağına değdirdi. "Teninde bir çiftleşme sıcaklığı var ve bu benim kanımı ateşliyor. Rahatsızlığını hafifletelim mi?"

Gwen ürperdi. *Tanrım, onu istiyordu.*

"Bir kadını zor durumda bıraktığının söylenmesini istemem," dedi dudaklarını onun boynuna değdirerek. "Bu benim iyi ismimi mahveder."

"Babanın seni benimle evlendirmesinden korkmuyor musun?" diye kışkırttı, sormamasına rağmen onunla evlenmeyi reddetmesine sinirlenmişti. "Hayır. Bunu aşmanın yolları var. Ve seni temin ederim, bu sadece bir zaman meselesi.

Nereli olduğunu öğrenmeden önce. Ayrıca, eğer ne olduğunu hatırlamıyorsan

Belki de dün evlendiniz. Belki *de* zaten evlisinizdir," diye işaret etti. "Bu neden artık bakire olmadığınızı kesinlikle açıklar."

"O zaman başkasının karısıyla oynaşmamalısın," diye tersledi. Adam güldü.

"Kural olarak, yapmazdım. Ama daha önce de söylediğim gibi, eğer bir suçtan dolayı suçlanacaksam, en azından o suçu işlemenin zevkini almalıyım. Ayrıca beni *istiyorsun*. Bunu hissedebiliyorum. İşte," dedi ve elleriyle göğüslerini kavradı. Onun Meme uçları anında kabardı. "Ve bunu gözlerinde görüyorum." Yavaşça, amansızca, ağzını onunkine indirdi.

Neden dirensin ki? Onu istiyordu, açık ve net. Ve yirmi birinci yüzyılda ona karşı hissettiği arzusunun on altıncı yüzyılda hiçbir şekilde azalmadığı açıktı. Yirmi birinci yüzyılda onu gördüğü anda baştan çıkarmaya çalışmıştı ve bunu tekrar yapıyor olmasından memnundu. Onun kendisini her yer ve zamanda çekici bulduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Onunla geçirebileceği her dakikayı açgözlülükle değerlendirecekti, sonuçları ne olursa olsun.

Dudaklarını onunkilere değdirdi, sonra geri çekildi, gözleri irileşmişti. Neredeyse gülecekti, çünkü dokunduklarında cızırtı beklediğini biliyordu, ama o bunu ilk kez yaşıyordu. Dilinin ucuyla dudağını ıslatana kadar ona baktı, sonra onu öptü ve dilini ağzına aldı. Elleriyle başını çerçeveleyerek, boğulan bir adamın yoğunluğuyla dilini dudaklarının arasına daldırdı.

Aralarında sıcaklık patladı.

Bir diziyle bacaklarını ayırarak onu öne doğru çekti, böylece kalçasına yaslanmış oldu. Parmaklarıyla meme uçlarını çekiştirerek, elbisesinin içinden sert tepelere ulaşmalarını sağladı. Onu o kadar derinden öptü ki, iniltilerini ağzına çekti.

Adam sert, ateşli ve hazırdu ve kadın bir koridorun ortasında seks yapmak üzereydi ve bunun uygunsuzluğunu umursamıyordu bile.

İleri geri, yukarı aşağı, kaslı kalçasını bacaklarının arasına sürttü, meme uçlarını sıkıştırdı, dil ve kalçanın o çift itme ritmiyle onu dövdü ve Gwen onun ağzına inledi.

Çılgınca, ellerini onun tenine bastırmak için çaresizce ekosesini yırttı, ama adam onları yakaladı ve kollarını başının üzerine uzattı, bir eliyle bileklerini duvara sabitlerken, diğeri vücudunu yavaşça keşfetmeye devam etti.

"Bırak ellerimi," diye yakındı onun ağzına karşı. "Sana dokunmam gerek."

"Hayır. Bana dokunursan yapacaklarım için konuşamam." Alt dudağını ağzına götürdü ve boğazının derinliklerinden hayvani bir ses çıkardı.

"Kendini teklif eden sensin," diye mırıldandı. "Şimdi işbirliği yap."

"Her şeyimi sunamam, İngiliz." Başını eğerek göğüs ucunu, elbisesi ve her şeyiyle birlikte derinlemesine ağzına çekti. Buruşuk tepelerini ısırdı, göğüslerini yukarı ve birbirine doğru itti ve diliyle göğüs aralarını yaladı.

"Ne demek 'hepiniz'?" diye soludu, ona mümkün olan en iyi erişimi sağlamak için sırtını kamburlaştırdı.

"Seni kandıracak kadar aptal değilim. O kadar ileri gidersem son sözü Silvan söyleyecektir."

Oooh, birden öfkelenmişti. "Bırak beni, seni ahmak!"

Ona tembel, inanılmaz derecede ateşli bir sırıtış attı. "Sus, küçük İngiliz. Seni eksik bırakmayacağım. Sana rahatsızlığını vücudumla hafifleteceğimi söylemiştim. Sadece bunu yapmak için vücudumun hangi kısımlarını kullanacağımı söylemedim."

"Seninle çocukça oyunlar oynamayacağım."

"Senden istediğim her oyunu oynayacaksın. Aramızdaki bu şeyi anlamıyorum, ama sana sunduğum şeye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ve sen de bana benim sana karşı koyduğumdan daha fazla karşı koyamazsın. Sanırım bana biraz büyücülük yaptın."

Talepkâr ağzıyla, verebileceği her türlü cevabı susturdu ve eli elbisesinin altından uyluğuna, aralarındaki ıslaklığa doğru kaydığında, kızgın düşüncelerini geçici olarak terk etmeye karar verdi. Hissetmesi gerektiğini bildiği ama o kendisini hissetmeyi bitirene kadar hissetmeyi reddettiği şeyler için düzenli bir zihinsel bölme bularak, daha sonra kızgın olacağına karar verdi.

Ha, diye düşündü ve erkekler kadınların seks ve duyguları birbirinden ayıramayacağını düşünüyor.

Usta elinin altında bir dakikadan kısa bir süre içinde titreyen küçük kasılmalarla ona doğru boşaldı.

Titremeleri yatışana kadar onu bir süre tuttu, sonra bir parmağını çenesinin altına yerleştirdi ve başını geriye doğru eğdi.

Zaman uzarken sessizce bakiştılar. Adamın yüzü şehvetle gerilmişti ve kadın onun kalçasına karşı taş gibi sert olduğunu hissedebiliyordu. Adam neredeyse kızgın görünüyordu.

Sonunda, "Bu gece yatak odama gel, İngiliz." dedi.

"Sevişmek için mi? Yoksa bu çocuk oyununun devamı için mi?" Öfke, asi başını kompartımanından dışarı çıkardı. Belki de erkeklerle kadınlar arasındaki fark, kompartımanlara ayırmamaları değil, kadınların neyi daha sonra kullanmak üzere kutuladıklarını hatırlamaları, erkeklerin ise -bilimsel olarak belgelenmiş kısa süreli hafızalarının yetersizliği nedeniyle- unutmalarıydı.

"Hayır. Seninle yatamam. Ama seni eksik bırakmayacağıma söz veriyorum. Sen de bu gece beni eksik bırakmayacaksın."

"Hayal kurmaya devam et." Gwen üzerinde kalan itibar *kırıntılarını* topladı ve koridorda ondan uzaklaştı.

Ama kızgınlığına rağmen sevinçliydi. Ona karşı duyduğu çekim, babası tarafından zorla evlendirilme tehlikesiyle karşı k a r ş ı y a olduğunu bildiği halde ondan yüz çevirmemesi umut verici bir işaretti. Onu arzuluyordu ve Tanrı şahidimdir ki, eğer onun dikkatini çekmenin tek yolu buysa, onu çıldırtana kadar çırpınacaktı.

Drustan duvara yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve onun geri çekilişini izledi. Acı verici bir şekilde sertleşmişti. Çenesini ovuşturdu, sonra kadının kokusunu eline aldı ve daha da sertleşti. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Tanrım, bu kadar küçük bir kadın - Silvan'ı ona tecavüz etmediğine ikna etmek istiyorsa uzak durması gerektiğini bildiği bir kadın - onun üzerinde nasıl böyle muazzam bir etki yaratabilirdi? İşe yarar hiçbir şey öğrenemeden köyden dönüp kapıyı açtığında ve onu merdivenlerin başında gördüğünde donup kalmıştı. Dili damağına yapışmış, o kadar kurumuşt ki, aşık bir delikanlı gibi bakakalmıştı.

Vücudu, kelimelere ihtiyaç duymayan bir dilde onunkine haykırdı.

Onu *tanımıyorsun bile*, diye karşı çıktı aklı. *Bu anlık bir şehvet, başka bir şey değil.*

Başını iki yana salladı. Şehveti hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Ona yaklaşmak gibi bir niyeti yoktu, sonra o tatlı alt dudağını parmağıyla başparmağı arasında sıkıştırmaya başladı, sonra o dudağı ısırıldığını hayal etmeye başladı ve b i r sonraki bildiği şey, zaten sahip olmakla suçlandığı şeyin tadına bakmak için her niyetle onu takip ediyordu.

Kendisine kızarak başını salladı.

Ondan mümkün olduğunca uzak durmalıydı. Ona bir daha asla dokunmamalı.

Ona tekrar dokunmak için *sabırsızlanıyordu...*

BÖLÜM 13

O akşamki yemek tam bir felaketti. Tam teşekküllü nikotin yoksunluğu başlamıştı ve bastırılmış cinsel hayal kırıklığı ile yoksunluk arasında o kadar sinirliydi ki, medeni bir sohbeti sürdürme yeteneğinden şüphe ediyordu.

Devam etmesini sağlayan tek düşünce, fiziksel arzusun yirmi dört saat içinde büyük ölçüde azalacağını bilmesiydi. Psikolojik özlemle başa çıkabilirdi. Fiziksel yoksunluğun üstesinden gelmek sadece üç gün sürüyordu ama Tanrım, korkunç bir üç gün olduğunu kanıtlıyordu. Daha önce, şatoda volta atıp sinirini atmaya çalışırken, doğu kanadındaki bir çalışma odasına girmiş ve bir kutu sıra dışı puro bulmuştu.

Bir tanesini çıkarıp avuçlarının içinde yuvarladı. Kokladı. Ağzına soktu.

Ama içmemişti. Onu engelleyen tek şey, ertesi bir buçuk gün boyunca mücadele ederse, özleminin azalacağını, ancak aptal puroyu içerse, sadece bir tane daha isteyeceğini ve kısır döngüyü asla kıramayacağını fark etmesiydi.

Ayrıca, diş fırçası yokken kim puro nefesi ister ki?

Ve şimdi, Büyük Salon'da yedi uzun masadan birinde oturuyordu. Yüzden fazla adam akşam yemeği için hışımla kaleye gelmişti. Masaların altısında oturuyorlardı ve saçma bir şekilde yedinci uzun masada sadece Gwen, Drustan, Silvan ve Silvan'ın çırağı olarak tanıttığı Tristan adında genç bir çocuk vardı.

Drustan geç gelmişti ve masanın ondan en uzak ucundaki sandalyeyi sessizce tekmelemişti.

"Düşüncelere mi daldın Drustan?" Silvan sordu.

Drustan kaşlarını kaldırdı. "Akşam yemeğinde ne yiyeceğime bağlı. Eğer daha çok domuz turtasıysa, sadece kara kara düşünmeyeceğim. Yeni bir aşçı tutacağım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye tersledi Silvan. "Ve eğer Nell'in duygularını incitirsen, bundan pişman olmanı saçlarım."

"Siz ikiniz hep kavga mı edersiniz?" Gwen sordu. Drustan'ın babasına hayran olduğu izlenimini edinmişti ama yine de sürekli birbirlerinin boğazına sarılıyorlardı.

İkisi de aniden utanmış görünüyordu.

"Hayır," dedi Drustan. "Sadece son zamanlarda bana sataşıyor-"

"Ben mi sana sataşıyorum?" Silvan bir ağız dolusu çorbanın etrafında homurdandı.

Drustan kaşığını bıraktı ve elinde hayali bir saç tangası tuttu. "Saçını arkaya bağla, ihtiyar. Beni rahatsız ediyor."

Drustan savunmaya geçercesine, "Öyle," dedi.

"Silvan'ın saçlarını seviyorum," dedi Gwen. Beğendi de. Onun harika bir filozof ya da bilim adamı gibi görüldüğünü ve kendi tarzında oldukça yakışıklı olduğunu düşünüyordu.

Drustan homurdandı. "Dikkatli ol, yoksa seni büyüler."

"Sana böyle mi yaptı?" Silvan soğukkanlılıkla sordu.

Gwen kızardı ve Drustan suçlulukla masaya baktı.

Ellerinde tabaklarla bir grup hizmetçinin gelmesiyle kurtuldular. Onlar tabakları yerleştirirken Gwen sandalyesini Silvan'inkine yaklaştırdı.

"Kim bu adamlar?" diye sordu diğer masalara el sallayarak.

"Silah arkadaşlarımız," diye cevap verdi, bir sepet taze, sıcak ekmeği mideye indirirken. "Kalede mi yaşıyorlar?"

"Hayır, garnizon kalenin arkasında. Garnizonda iki yüz elliden fazla adamımız var, Tillybrand köyünde ise binden biraz daha fazla. Güçlü bir klanız ve Tillybrand'ın ötesinde dört malikânemiz var. Dageus uzaktakileri denetliyor."

Gwen yüzünü buruşturdu. Silvan'ın tüm zekâsına rağmen diğer oğlundan hâlâ hayattaymış gibi bahsettiğini ilk kez fark etmiyordu. İnsanların kederle başa çıkmak için kendi yöntemleri vardı ve onunkinin düpedüz inkâr olduğunu düşündü.

"Siz ikiniz aşağıda ne fısıldaşıyorsunuz?" Drustan sinirli bir şekilde konuştu.

Silvan başını eğdi ve kaşlarını çatı. "Bilmek istiyorsan bize katıl," dedi, Sessizce yemek yiyen Tristan'ın yanındaki bir koltuğu işaret etti.

Drustan sandalyeden kalktığı anda, Gwen'in gözleri aklıkla ona dikildi. Buna engel olamıyordu. Her zamanki ekosesini giymişti ve deri zırhı yoktu, sadece bir omzunun üzerinde kumaştan bir örtü vardı. Güçlü, koyu renk kolları ve dalgalanan karnının günahkâr görüntüsü, Gwen'in ısırdığı ekmeğin damağına yapışmasına neden oldu.

"Gördüğüm kadarıyla buna mecbur kalacağım," dedi ve bir parça ekmeği yere fırlattı. Büyük bir güçle yere çarptı ve kabuklu parçalara ayrıldı. "Yemekler bu tarafta o kadar iyi değil," dedi ve yanından geçmekte olan Nell'e karanlık bir bakış fırlattı. "Belki de bu uçtaki *adam* da o kadar iyi olmadığı içindir." kırıntıları toplamak için eğilmeden önce sert bir şekilde karşılık verdi.

O sözlerini bitirirken, Drustan kaburga tabağından bir kemiği omzunun üzerinden fırlattı.

Sadece Gwen, onu da almak için eğilirken iç çektiğini fark etmiş gibiydi.

Gözleri kısıldı ve Tristan'ın, Silvan'ın -tüm erkeklerin- aynı şeyi yaptığını fark etti. Lezzetli bulmadıkları her şeyi omuzlarının üzerinden atıyorlardı. Çalılıklarda farelerin olmasına şaşmamalıydı. Zavallı Nell, sanki yüzlerce aç adam için yeterince yemek yapmıyormuş gibi. Şatoda elli hizmetçi olmasına şaşmamalı.

"Neden yere yemek atıyorsun?" diye sordu Drustan'a.

"Kemikler," dedi. "Ben kemik yemem. Domuz kemiği," diye açıkladı. "Sadece küçük genç kızlarınkini." Şeytani bir sırıtışla parladı.

"Sence Nell onları toplamaktan hoşlanıyor mudur?" diye sordu buz sarkıtları damlayan bir sesle. Drustan'ın omzunun arkasındaki Nell durakladı ve Gwen'e baktı, belli ki bu konuyla ilgileniyordu.

"Ne?" Drustan anlamamış gibi yaparak, "Ne?" dedi.

"Nell. Ellili yaşlarında olan ve muhtemelen yirmi yıl önceki çevikliğiyle eğilemeyen tatlı, nazik kadın. Sana karşı bir şey yok Nell," diye ekledi sonradan. "Bu arada," dedi, öfkesi yükselirken ayağa kalkarak, "hizmetçilerin her hafta fare istilasına uğramış telaşeleri temizlemek zorunda kalmaktan hoşlandıklarını mı sanıyorsun? Yere bir şeyler atmayı bırakırsanız, telaşsız da yaşayabileceğiniz hiç aklınıza geldi mi? Belki o zaman hizmetçiler bu taşları fırçalayabilir ve temiz tutma umuduna sahip olabilirler. Belki de burası domuz ahırđ gibi kokmaz. İstemediğiniz parçaları tabağınızın yanına koymanın sizi aşmayacağını mı düşünüyorsunuz?" Sözlerini bitirdiğinde, odadaki tüm hizmetçiler servis yapmayı bırakmış ve Drustan'a bakıyorlardı.

"Biz her zaman-"

"Her zaman ne yaptığın umurumda değil. Bu kaba ve düşüncesiz bir davranış."

Bunu takip eden, odadaki neredeyse tüm hizmetçilerin ve muhafızların çoğunun lordun küçük kızı öldürmesinin ne kadar süreceğine dair zihinsel bahisler oynadığı hamile sessizlikte, Silvan gülerek gerginliğı kırdı. Omuzları neşeyle titriyordu ve birkaç dakika içinde Nell onun arkasında durup ona katıldı.

Salondaki herkes onlara delirmişler gibi bakarken güldüler ve güldüler. Sonunda gülmeyi bıraktıklarında ve Silvan Nell'in bir şekilde omzuna konan elini okşadığında Drustan, "Bizimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin? Kendin açıklayacaksın, baba."

"Hayır. Öyle bir şey yapmayacağım." Silvan iştahla çorbasına döndü. "Yine de genç kızın haklı olduğuna inanıyorum. Nell için daha fazla iş yapıyoruz ve şahsen bu lanet olası koşuşturmaların sona *erdiğini* görmek istiyorum, belki de temiz taşlar üzerinde birkaç kilim. Yeni kural şu: Eğer beğenmediyseniz, tabağınızın yanına koyun. Yere yemek atan herkes yerde uyur."

"Ben zaten yerde yatıyorum," dedi Tristan. Sonra sanki konuşmaması gerekirken konuşmuş gibi dehşetle baktı.

"Öyle mi?" Gwen dehşete kapıldı.

"Odamın dışında, yerde bir paletin üzerinde. Bu bir çırak için standarttır." Tristan'a bir bakış attı. "Ona bunu yapmaktan mutlu olduğunu açıkla."

"Sorun değil leydim." Tristan suçlulukla Silvan'a baktı. "Bir Druid olmak için gerekirse karda bile uyurum."

Masayı gergin bir sessizlik kapladı ve Silvan'ın çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördü, sonra başını eğdi, böylece ifadesini göremedi. Yüzü solgunlaşmış olan Drustan'a baktı.

Sonunda Silvan orbasından başını kaldırdı ve parlak bir sesle, "Hayalperest bir delikanlı, Tristan'ım. Ona sayıları öğretiyorum."

Gwen başını eğdi, içinde bir şeyler kıpırdamadan duruyordu. Hiçbir şey yokmuş gibi davranarak kendine pirzola ve kızarmış patates sekisinden yardım etti, bu sırada zihni çalkalanıyordu.

Druid olmak için, demişti Tristan. *Druidler. Bu adamlar Druid. şimdi bir yere varıyorum.*

Yemeğin geri kalanı olaysız bir sessizlik içinde geçti, bu da onun için sorun değildi çünkü yorgundu ve bazı notlar almak için odasına dönmesi gerekiyordu.

Yarınki ilk planımız Tristan'ı yalnız bırakmak.

KARANLIK
YÜKSEK/YER

LITE

*Dışarıda bir yerlerde, bir sokak satıcısından bir çeyreklik karşılığında Nietzsche'nin
İyinin ve Kötünün Ötesinde kitabının kullanılmış bir kopyasını satın aldığınızı
bilmem yeterli.*

Bu senin için, benim en değerli düşmanım.

Sevgili okuyucu,

Ben buna Karanlık İskoçyalı Lite diyorum.

Dördüncü romanım İskoçyalı'nın Öpücüğü 4 Eylül 2001'de yayınlandı. Tam bir hafta sonra New York Times'ın en çok satanlar listesine girdi. Üç hafta boyunca listede kaldı ki bu o zamanlar bir aşk romanı için nadir görülen bir durumdu. Listeye girdiği gün 11 Eylül 2001'di, o kadar trajediyle dolu bir gündü ki, hissedebileceğim her türlü kişisel sevinci gölgede bıraktı. Bunun yerine, üzerimden atmam uzun zaman alan bir suçluluk hissettim. New York'un ve tüm ülkenin böylesine trajik bir kayıp yaşadığı gün nasıl olur da kitaplarımdan biri New York Times'ın en çok satanlar listesine girebilirdi? Mantıken bu ikisinin birbiriyle hiçbir ilgisi yoktu. Kalbim ikna olmadı ve kutlamayı reddetti.

11 Eylül'den kısa bir süre sonra şehir merkezindeki Cincinnati'den Indiana kırsalında daha sakin bir yere taşındım. Saldırıyı takip eden aylarda, bildiğimi sandığım dünyaya yeniden alışmaya çalıştım. Yazmam gereken bir kitap vardı ve yazmaya başlamak için hiç havamda değildim, ancak teslim tarihlerimi karşılamak faturalarımı ödüyordu, bu yüzden istediğim son şey tehlike ve macera olduğunda yazmaya oturdum. Ben rahatlık istiyordum.

Kasım, Aralık ve Ocak ayının bir bölümünde Karanlık İskoçyalı'nın birinci versiyonunun iki yüz elli sayfasını yazdım. Şubat ayında bir ara, ona dikkatlice baktım ve ortaya çıkan şeyin ne kadar yanlış olduğunu görünce hayrete düştüm. Yazmaya niyetlendiğim versiyon bu değildi. Drustan'ın bir klonunu yazmıştım çünkü Drustan beni rahatlatıyordu. Dageus rahatlatıcı değil. Karanlık, işkence görmüş ve son derece seksi. İkiz olmalarına rağmen, kardeşler gece ve gündüz gibi. Drustan asil, onurlu ve asla yalan söylemez. Dageus aşk için her kuralı çiğner. Drustan rahattır. Dageus heyecandır. Drustan sevişir. Dageus sikişir. Okuyucumun The Dark Highlander'ı bitirdiklerinde ellerinden bırakmalarını ve "Vay be, bu kitapta üç ana karakter vardı: Dageus, Chloe ve Seks." Birinci versiyon o kadar uzaktaydı ki hayretler içinde kaldım, sanki sersemlemiş bir halde yazıyormuşum gibi, ki öyleydim. Birçoğumuz 11 Eylül'den sonra aylarca çeşitli derecelerde kopukluk içinde dolaştık.

Bir ay sonra teslim edilecek bir kitabın neredeyse üçte ikisiyle oturuyordum ve bu yanlış kitaptı. Editörümü aradım ve ona kitabı atıp baştan başlayacağımı söyledim. Tamamen çıldırmayı bitirdikten sonra, yine de göndermemi, bir göz atmasına ve karar vermesine izin vermemi istedi. Reddettim çünkü gönderirsem yayınlamaya çalışacağından korkuyordum ve bunun olmasına asla izin veremezdim. Bana söz verdi

Yeterince iyi olduğunu düşünmedikleri sürece bunu yapmayacaklarını söylediler ve ben de ona sorunun bu olduğunu söyledim: Yeterince iyiydi.

Doğru hikaye değildi.

Oldukça iyi bir yazar olmadan önce neyi atıp neyi tutacağıma karar vermek daha kolaydı. Yazdıklarınız belli bir yetkinlik seviyesine ulaştığında, doğru stuß'a sahip olup olmadığını ayırt etmek zor olabilir. Birinci versiyon yetkin olmaktan çok daha fazlasıydı; eğlenceli ve hoştu ama kafamda gördüğüm ama sayfaya aktaramadığım karanlık ya da sihir yoktu.

Benim için korkutucu bir andı. Daha önce hiçbir teslim tarihini kaçırmamıştım. Teslim tarihini kaçırarak zamanım yoktu çünkü kitabı teslim ettiğimde paramı alıyordum ve paraya ihtiyacım vardı. Altı ay geciktirmek zor finansal zamanlar ve büyük bir belirsizlik anlamına geliyordu. Yine de kitap Dageus için istediğim şey değildi. Keltar kardeşlerimin hikayesini anlatmaya ilk karar verdiğimde sahip olduğum vizyona sadık değildi. Kendimi bir uçurumun kenarında hissettiğimi hatırlıyorum. "Tamam, yanlış versiyonun yayınlanmasına izin verdim ve bununla yaşayacağım" diyarına atlarsam, o uçurumun kenarında asla duramayabilir ve yerimi koruyamayabilirdim. Bu belirleyici bir andı. Yaptığım seçimden asla pişman olmadım. Çizgilerinizi kuma çizmeli ve orada kalmalısınız.

Bir hafta içinde "doğru" versiyona başlayacağım ve ona her birinden elli sayfa göndereceğim konusunda anlaştık. Bilmediği şey, birinci versiyonun elli sayfası hariç hepsini yaktığımdı, böylece baştan ç ı k m a y a c a k t ı m .

İkisini de okuduktan sonra teslim süremi uzattı ve ben de baştan başladım. İkinci versiyonun ilk elli sayfasını hiç okumamış olsaydı deli olduğumu düşünebileceğini ama okuyunca tam olarak ne demek istediğimi anladığını söyledi. The Dark Highlander Lite iyiydi. Ama Karanlık İskoçyalı Karanlık ortalığı salladı.

Birinci versiyonun sonsuza dek yok olduğunu sanyordum ama geçenlerde bilgisayarıcı arkadaşlarım birkaç ölü sabit diski ve eski Zip diskleri geri yüklediler ve bilin bakalım neleri yedeklemişim? İşte The Dark Highlander Lite'ın hiç yayınlanmamış ilk bölümü. Bu kaba bir taslak, düzenlenmemiş. Bu da hiçbir satır ya da kavramsal düzenleme olmadığı anlamına geliyor, yani uyarıldınız.

Eğlenceli, sıcak ve seksi, Keltar dünyasına başka hiçbir yerde bulamayacağınız bakış açıları. Ve bu yanlış hikayeydi. Okuduktan sonra bana karen@karenmoning.com adresinden e-posta gönderin ve ne düşündüğünüzü bildirin.

Ne yazık ki insanın, genel olarak, kendini hayal ettiğinden veya olmak istediğinden daha az iyi olduğuna şüphe yoktur. Herkes bir Gölge taşır ...

-Carl Jung

Kötülüğün yolu saldırmak değildir.

Gerçek kötülük baştan çıkarır.

-Midhe'nin Kitabı

PROLOGUE

MESİH'İN DOĞUMUNDAN BİNLERCE YIL ÖNCE, ırlanda'da Tuatha Dé Danann adı verilen ve zamanla Gerçek Irk ya da Peri olarak bilinen bir ırk yaşıyordu.

*Uzak bir yerden gelen ileri bir uygarlık olan Tuatha Dé Danann, karşılaştıkları gelecek vaat eden insanlardan bazılarını Druid yöntemleriyle eğitti. Bir süre için insan ve "peri" dünyayı barış içinde paylaştı, ancak ne yazık ki aralarında acı bir anlaşmazlık çıktı ve Tuatha Dé **D a n a n n** **y o l u n a d e v a m e t m e y e** karar verdi. Efsaneye göre "tepelerin altına", "peri höyüklerine" sürüldüler. Gerçek şu ki, dünyamızı asla terk etmediler, ancak fantastik mahkemelerini insanların bulması zor yerlerde tutuyorlar.*

Tuatha Dé Danann gittikten sonra, insan Druidler güç için kendi aralarında savaştılar. Bir zamanların sadık Druidlerinden on üçü karanlık yollara saptı ve Tuatha Dé Danann'ın onlara öğrettikleri sayesinde -Neredeyse dünyayı yok ediyordu.

Öfkeye kapılan Tuatha Dé Danann saklandıkları yerden çıktı ve Druidleri, dünyaya onarılamayacak bir zarar vermeyi başarmalarına dakikalar kala durdurdu. Kötülüğe dönüşen Druidleri boyutlar arasındaki bir yere atarak cezalandırdılar ve ölümsüz ruhlarını ebedi bir hapis haneye kilitlediler.

Tuatha Dé Danann daha sonra toprağı yeniden inşa etmek ve beslemek için kutsal bilgiyi kullanmak üzere soylu bir soy olan Keltar'ı seçti. Birlikte, ırklarının birlikte yaşamasını düzenleyen bir antlaşma olan Sözleşme'yi müzakere ettiler. Keltarlar Tuatha Dé Danann'a birçok yemin ettiler, en başta da kutsal formülleri bilen kişiye uzayda ve zamanda hareket etme yeteneğı veren dikili taşların gücünü asla kişisel amaçlar veya siyasi amaçlar için kullanmayacaklarına dair yemin ettiler. Tuatha Dé Danann bunun karşılığında pek çok şey vaat etti, her şeyden önce

asla bir ölümlünün kanını dökmeyeceklerdi. Her iki ırk da o gün verdikleri sözlere uzun süre sadık kaldı.

Takip eden bin yıl boyunca MacKeltarlar İskoçya'ya yolculuk etmiş ve günümüzde Inverness olarak adlandırılan yerin yukarısındaki Dağlık Bölgeye yerleşmişlerdir. Her ne kadar Tuatha Dé Danann'la olan ilişkilerinden itibaren kadim tarihlerinin çoğu uzak geçmişlerinin sisleri arasında eriyip unutulmuş olsa da ve Keltar klanı iki bin yılı aşkın süredir bir Tuathan'la karşılaşmamış olsa da (bu da kadim ırkın artık var olmadığına dair spekülasyonlara yol açmaktadır), yemin ettikleri amaçlarından asla sapmamışlardır.

MacKeltarlar dünyanın iyiliğine hizmet etmeye yemin etmişlerdir. Taşların çemberi içinde başka zamanlara kapı açtıkları birkaç durumda, bunun en asil sebepleri vardı: dünyayı büyük tehlikelerden korumak. Kadim bir efsaneye göre, eğer bir MacKeltar yeminini bozar ve taşları kişisel amaçları uğruna zamanda yolculuk yapmak için kullanırsa, arada sıkışıp kalmış en karanlık Druidlerin sayısız ruhu onu ele geçirecek ve insanoğlunun tanıdığı en kötü, en korkunç güçlü Druid haline getirecektir.

On beşinci yüzyılda, ikiz kardeşler Drustan ve Dageus MacKeltar doğar. Kendilerinden önceki ataları gibi onlar da kadim ilmi korur, toprağı besler ve dikili taşların gıpta edilen sırrını muhafaza ederler. Dageus ve Drustan, yozlaşmadan uzak, onurlu insanlar olarak sadakatle hizmet ederler. Ta ki

bir KADER Gece, içinde a an . kör edici
Keder, Dageus

MacKeltar kutsal anlaşmayı ihlal ediyor.

Kardeşi Drustan öldürüldüğünde, Dageus taş çemberine girer ve Drustan'ın ölümünü engellemek için zamanda geriye gider. Başarılı olur, ancak boyutlar arasında, yaklaşık dört bin yıldır hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi tatmamış, dokunmamış, koklamamış, sevişmemiş, dans etmemiş ve güç için yarışmamış olan kötü Druidlerin ruhları tarafından ele geçirilir.

Aç ve yeniden yaşamaya kararlı olan bu kişiler, onu muazzam gücünü kendi yozlaşmış amaçları için kullanmaya teşvik ederler. Druidler onun zamanda geriye giderek binlerce yıl önceki kader savaşlarının sonucunu değiştirmesini ve bildiğimiz tarihi tamamen yeniden yaratmasını isterler.

Artık Dageus MacKeltar bir iyi vicdani ve on üç kötü vicdani olan bir adamdır. Bir süre kendi başına kalabilse de, zamanı giderek azalmaktadır.

1

15 KASIM, GÜNÜMÜZ

DRUSTAN MACKELTAR, babası Silvan'dan gelen mektubu okumayı bitirdi ve acı acı küfretti.

Kırılğan parşömeni elinde ezdiğinde, asırlık kumaş yumruğunda parçalandı. 'Önemli değil, diye düşündü acımasızca, çünkü kelimeler sanki tıslayan kızgın bir bıçakla çizilmiş gibi sonsuza dek zihnine kazınmıştı.

Drustan, oğlum, seni özledim, çok masumca başlamıştı, çok kötü bitti-

Keşke kardeşlerinle tanışabilseydin, ama kalbin Gwen'deydi ve akıllıca ait olduğu yerdeydi. İkinize de mutluluklar dilerim, ancak sıkıntılarınızın henüz sona ermediğini söylemekten üzüntü duyuyorum.

Önce, daha nazik haberler. Sevgili Nell eşim olmayı kabul etti. Her anımızı neşeye dönüştürdü. Kulede ikiniz için birkaç şey bıraktık. Levhanın tabanındaki üç taşı sayın, alttan ikinci taş. Hayat hayal ettiğimden çok daha zengin ve dolu dolu geçti. Biri dışında hiç pişmanlığım yok.

Sen kuleye girdikten sonra Dageus'u daha yakından izlemeliydim. Neler olduğunu görmeliydim. Sen orada uyuyakalmış, büyülenmiş, yirmi birinci yüzyılda uyanmayı ve Gwen'le yeniden bir araya gelmeyi beklerken, ben burada Nell'imle sıcacık oturuyordum.

Yine de Dageus her geçen gün daha da yalnızlaştı. Kendi mutluluğumla kör olduğum için, çok geç olana kadar neler olduğunu göremedim. Ayrıntılara girmeyeceğim ama zaman geçtikçe sana takıntılı hale geldiğini söylemek yeterli. Gwen'i tekrar bulana kadar hayatta kalmanı engelleyecek bir şey olacağından endişeleniyordu.

Öyle de oldu. Bunu hiç hatırlamıyorum, belki de zihnimde garip bir kırıksıklık var, ama bana senin büyülu bedenini kuzeydoğu kulesine yerleştirdikten üç yıl sonra kalenin o kanadında yangın çıktığını ve senin yanarak öldüğünü itiraf etti.

Dageus yeminini bozdu, taşlar aracılığıyla zamanda geriye giderek yangın gününe gitti ve yangının meydana gelmesini engelledi. Seni kurtardı ama bunu yaparken Karanlık'a dönüştü. Eski efsaneler doğruydu.

Eğer bu satırları okuyorsanız, amacına ulaşmış demektir, çünkü kendisini sizin karanlık koruyucunuz olarak atadı; tek amacı gelecekte uygun bir zamanda sağ salim uyanmanızı sağlamaktı. Sana göz kulak olacağına yemin etti ve sonra ortadan kayboldu. Dageus güçlü bir adam ve böyle bir yeminin onu akli başında tuttuğuna inanıyorum. Umarım öyledir, çünkü içindeki kötülüğü tattım.

Ancak inanıyorum ki, uyandığınız ve eşinizle yeniden bir araya geldiğiniz anda, onun karanlığını uzakta tutacak hiçbir şey kalmayacak. Amacına ulaştığında, onu ışığa bağlayan ince iplik kopacak.

Oğlum, bunu söylediğim için üzgünüm ama onu bulmalısın. Onu kurtarmalısın. Ve eğer kurtaramazsan, onu öldürmelisin.

Hayır! Drustan kükremek istedi. Hayır ve hayır, öyle olamaz!

Sevgili karısına kavuşması, kardeşinin ruhu pahasına gerçekleşmişti.

Christopher'ın birkaç dakika önce ortaya çıkardığı portrelere bakakaldı: Dageus'un on altıncı yüzyılda, nesilden nesile aktarılın ve gelecekteki tüm Keltarlara bir uyarı olsun diye bizzat çizdiği portreler.

Drustan'a bir uyarı. *Ben karanlık biriyim. Beni yok etmenin bir yolunu bulmalısın*, portrelerin çerçevelerine oyulmuş Pikt r nlerini oku.

Lanet olsun sana Dageus, diye  fkelen-di sessizce. *Lanet olsun sana,  lmeme izin vermeliydi.*

"Oh, Drustan!" Gwen'in sesi, onun yanına ko up ellerini kendi ellerinin arasına alırken kesildi. Parmaklarını onunkilerle birle tirdiğinde par  menin kalıntıları yere döküldü. Adam ona tutundu. Sıkıca. Adam mektubu yüksek sesle okurken, acı mesajı İngilizceye çevirirken sessiz kalmıştı. Babasından kalan lanetli mektubu ona veren uzak torunu Christopher da sessiz kalmıştı, karısı Maggie ile ateşin yanında duruyordu.

Gwen'in sessizli ini anlıyordu, çünkü  a kınlık ve dehşet içindeydi. Ama *G idhlig* dilini konuşan Christopher mektubun tam olarak ne dediğini biliyordu. Aslında, Drustan yirmi birinci yüzyılda uyanmadan çok önce, iki hafta öncesinden beri biliyordu.

Böylece Drustan, Dageus'u aramak için kullanabileceği iki haftayı bo a harcamış oldu.

"Neden bana daha önce söylemedin?" Drustan gürledi.

Christopher bastırılmış bir nefes verdi. "  nk  daha yeni uyanmı tın ve biz de d   nd k ki-"

"*Yanlış d   nm    n!*"

"-Sizin için onu bulmak için," diye bitirdi uzun boylu, kaslı İskoç. "Ve bulduk da," diye ekledi sakın sakın. "Pek de dikkat çekmeyen biri değil. On altıncı yüzyıldan kalma nane durumundaki sikkeler ve birkaç Keltar kılıcı yakın zamanda eski eser piyasasına  ıktı. Satıcının adresinin izini sürmek kolay oldu. Kendi adına odalar kiralamı . Sanırım sizin onu bulmanızı *istiyor*."

"Nerede o?" Drustan kükredi.

Maggie yumuşak bir sesle, "Edinburgh'da," diye cevap verdi. "Ba ırıp  a ırmanıza ve kocama kızmanıza da gerek yok. Bunu ben de yaptım. Nerede bulunabilece ine dair bir fikrimiz olmadan size söylemenin bir anlamı olmadığını d   nd k. Ya da *ne zaman* bulunabileceğini. Resimlerden ve Silvan'ın mektubundan, sadece sizin sa  salim uyandı ınızdan emin olmak için bile olsa bu yüzyıla gelebilece inden   phelenmi tik. Burada kalması umut verici. Birkaç gün önce yerini tespit ettik. Christopher d n Edinburgh'da onu uzaktan izleyerek geçirdi. Böylece

Şimdiye kadar hiçbir ... açık ..." belirtisi göstermedi. Maggie rahatsız bir şekilde sözünü kesti.

"Kötülük mü?" dedi Drustan, sesi birden aldatıcı bir şekilde yumuşamıştı. Bakışları tekrar Christopher'a kaydı. "Kardeşimi izliyordun ve bana söylemedin mi?" Bağırmmamak için dişlerini birbirine kenetlerken çenesindeki bir kas çalıştı.

Christopher, "Ben de bir Keltar'ım, Drustan," diye hatırlattı. "İkimiz de ondan sorumluyuz."

"Onu kurtaracağız Drustan," dedi Gwen usulca, kollarını onun beline dolayarak. "Biz dört MacKeltar'ız ve çok güçlüyüz. Onu eve getireceğiz ve ona yardım edeceğiz. Dageus kötü *değil*. Buna inanmayı reddediyorum."

Drustan hayattan daha çok sevdiği kadına baktı ve çok az da olsa rahatladı. Onun üzerinde her zaman böyle bir etkisi vardı; dünyayı daha iyi bir yer, umut, olasılık ve hayallerle dolu gibi gösteriyordu. Kolları onun etrafında sıkılaştı. *Demek o benim sana hediyyem, öyle mi kardeşim?* diye düşündü karanlık bir şekilde. *Senin fedakârlığın olmasaydı bir daha asla göremeyeceğim güzel, parlak karım. Lanet olsun sana, kardeşim.*

Sonra boğucu suçluluk dalgalarının eşlik ettiği başka bir düşünce: *Teşekkür ederim, kardeşim.*

Karısının yanaklarında gözyaşları parıldıyordu ve Drustan neredeyse onun ağlamaktan kurtulmasını kıskanacaktı.

Ancak Drustan MacKeltar gözyaşı dökmeyecekti çünkü gözyaşı yas tutmak demekti ve yas tutmak da kaybettiğine üzölmek anlamına geliyordu ve kardeşini kaybetmeyeceği için üzölmesine gerek yoktu.

Dageus'un ruhunu geri kazanmak için kadim Druidlerle bizzat savaşmak zorunda kalsa bile.

Silvan'ın mektubunda *onu kurtarmanız gerektiği* yazıyordu.

Ve Drustan'a göre Silvan'ın mektubu burada sona ermişti.

2

27 KASIM, HARVARD ÜNİVERSİTESİ

''

AZ ÖNCE SİZE BİR PAKET GELDİ, BAYAN. ZANDERS," DR. BENPOHL havladı.

koridorda birbirlerinin yanından geçtiler. "Oldukça büyük bir paket." Uzun ince burnunun altından sinirli bir şekilde ona baktı. Burun deliklerinin kenarları bembeyazdı; bu da sinirli olduğunun kesin bir işaretiydi. "Pencereden görüşümü engelliyor. Hemen icabına bakmaya bak. Dağınıklık konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. Bir odayı paylaşmak zorunda olmamız yeterince kötü. En azından buranın benim de alanım olduğuna saygı duyabilirsin. Kaosun ortasında yaşamaktan hoşlanıyor olabilirsin. *Ben* hoşlanmıyorum."

"Sana da güneydin," diye mırıldandı Elisabeth, adam koridorda yürürken uzun, sırık gibi bedenine kaşlarını çatarak.

Pazartesi sabahları yeterince kötüydü. Kahve onları daha iyi yapıyordu. Huysuz adamlar daha da kötüleştirirdi. Ve her zaman güvenebileceği tek şey Dr. Richard Benpohl'un huysuz olmasıydı. Adamın gülümsemesi kadar basit bir şey bile ona aklını kaçırdığını düşündürebilirdi. Gülümsemediğinden değil, sadece *ona* hiç gülümsememişti ve asla gülümsemeyecekti.

Eski Erkek Okulu'nun bir üyesi olan Dr. Benpohl, etkileyici IQ'su ve mükemmel skolastik sicili ne olursa olsun, sadece bir kadının Harvard'ın İnsan Gelişimi ve Psikoloji Bölümü'ne bir şey katabileceğine inanmayı reddetti.

Bu yüzden o ve zihninin mahremiyetinde ona seslendiği şekliyle "Fasulye Sırığı", zamanlarının çoğunu bir odayı paylaşarak, birbirlerine işlerine bakarak geçirdiler - adam sadece bir dizüstü bilgisayar, pirinç bir lamba ve bir isim levhası ile süslenmiş lekesiz masasında; kadın gelişigüzel bir şekilde tünemiş

Bir gün eline geçeceğini *bildiği* kitap ve makale yığınları... Diğerinin sabahları ayakkabılarını doğru ayağa giymek gibi basit bir işi başarmasına hayret ediyordu.

Daha dürüst olduğu anlarda, her ikisinin de biraz önyargıdan muzdarip olduğunu itiraf etti, çünkü Elisabeth bir erkeğin insan ruhunu derinlemesine inceleme yeteneğine pek saygı duymuyordu. Tanıdığı erkeklerin çoğunun neden öyle davrandıklarına dair en ufak bir fikri yoktu ve bir sebep bulamadıklarında da testosteron gibi zamansız bir bahaneye sığınıyorlardı. *Onunla yatmak istememiştim ama göğüsleri vardı.*

Erkekler!

Elisabeth burnunu kırıştırarak hızlı adımlarla ortak odalarına girdi. Dürüstçe iç gözlem yapabilen bir adamla tanışmak için her şeyini verirdi. İçinde biraz karanlık olan bir adam, çünkü Carl Jung'a katılıyordu, sadece kendi gölgesini tanıyan bir adam derin ve kalıcı bir aşk yaşayabilirdi. Sadakat, bağlılık ve sonsuza dek mutlu olmak gibi şeylere inanan bir adam istiyordu. Tanıdığı çoğu erkeğin aksine, sonsuza kadar dediğinde sonsuza kadar *demek isteyen* bir adam. Ve bunu yaparken, böyle aptalca, imkânsız bir dilekte bulunduğu için kendine kızarak, yakışıklı, *tutkulu, ölümsüz bir romantik ve bir-*

Beanpole'u o kadar kızdıran paketle irkilerek kısa bir süre geri çekildi, hüzünlü düşünceleri paramparça oldu.

İstemeye istemeye kabul etti, oldukça rahatsız ediciydi. Kendisinden bir karış daha uzun ve dört ya da beş karış genişliğindeki ağır ahşap sandık gerçekten de pencerenin tamamını ve doğu duvarının çoğunu kapatıyordu. İç geçirerek saçlarını düzeltti, dalgınca her bir kıvrıkcık telin örgüsüne iyice yerleştiğinden emin olduktan sonra mikrodalga fırının başına geçti, bir fincan su kaynatıp içine üç çay kaşığı hazır kahve karıştırırken merakla sandığa baktı. *Canı cehennemde*, diye düşündü, bir dördüncüsünü ekledi -ah, *mübarek kahve-* bu sabah ona ihtiyacı olacağını hissediyordu.

Masasının bir köşesine yaslanıp çığ düşmesine neden olmamak için kitapları kenara iterken, Benpohl'un mahremiyetine yaptığı son saldırı bir an için dikkatini dağıttı.

Masasının üzerindeki dağınıklığı karıştırdı ve ikinci el kitapçıdan aldığı birkaç aşk romanını çıkardı.

dün ögle tatilinde almış ama dün gece eve götürmeyi unutmuştu. Onları tam ortaya yığmış ve bir köpekbalığının içgüdülerıyla, özellikle açık bir kapağa sahip olanı en üste yerleştirmişti, çoğunlukla çıplak bir adam, kelepçeli, anahtarla güzel bir sarışın kadını bekliyordu. Üzerine de bir post-it yapıştırmıştı: BİZİMLE

KİMLİK SORUNLARI, BAYAN. ZANDERS? ÇÖP. KESİNLİKLE ÇÖP.

"En azından sadece hayalini kuruyorum ve eyleme geçmiyorum," diye mırıldandı.

Bu konuda harekete geçmemenizin tek nedeni, diye sızlandı kimliği, o kadar çok çalışıyorsunuz ki bir hayat için zamanınız yok. Dışarı çık ve oyna. Tatile çık. Seviş, Zanders.

"Benimle uğraşmayı bırak. Ve konuşmana dikkat et," dedi sinirli bir şekilde. Doktorasını bitirmesine sadece bir yıl kalmıştı ve o zaman bir hayat kurmaya niyetliydi. Belki de. Kariyer hedefleriyle çatışmazsa tabii.

Şimdi hayat! Kimliği ısrar etti. Yarın ölebiliriz.

İç çekerek, bu eski tartışmanın içine çekilmeyi reddetti. İd, sadece anlık hazlarla ilgilenen bir zevk arayıcısıydı. Eğer id'i her şeyi kontrol ediyor olsaydı, sırtına bir yatak bağlayarak dolaşıyor olurdu.

Aşk romanını kaptığı gibi bir çekmeceye tıktı, geri kalanını masasının altına itti, ardından masanın dağınık kenarına tünedi ve kahvesini yudumlarken sandığa baktı.

Sandıkta her ne varsa o günkü dersleri bitene kadar beklemek zorundaydı, çünkü zaten geç kalıyordu. Notlarını toplarken, içinde ne olabileceğini ve kimden geldiğini merak ederek pakete son bir kez hızlıca baktı. Sandığın şekline ve sığ derinliğine bakılırsa bir tablo olabilirdi ama son zamanlarda kesinlikle bir tablo ya da herhangi bir şey satın almamıştı. Hele ki bursuyla birlikte gelen zavallı yaşam ödeneğiyle.

İskoçya, diye düşündü, bakışları posta damgasına takıldığında. Odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Lanet şey İskoçya'dan gönderilmişti. Hayret bir şey...

Gwen çalışma odasına girdiğinde, Drustan incelemekte olduğu eski parşömeden başını kaldırıp baktı.

"Şansın yaver gidiyor mu?" Gwen usulca sordu, kocasının yüzünün her çizgisine kazınmış umutsuzluktan cevabın ne olacağını biliyordu.

Drustan başını salladı, gümüşü gözleri kararmıştı. "Ve en eski kitaplardan bazılarını kaybetmiş olmamız da pek yardımcı olmuyor. Christopher, on yedinci yüzyılın sonlarında bir MacKeltar'ın, kocasının 'pagan' yöntemlerinden korkan ve kule kütüphanesinde yangın çıkararak karanlık sanatlarla uğraşmasına son vermeye çalışan bir eş aldığında yok edildiklerini söyledi. *Midhe'nin Kitabı'nı ya da Manannán'ın Kitapları'ndan* herhangi birini bulamıyoruz, düzinelercesinden bahsetmiyorum bile." Parşömeni bir kenara bıraktı ve masasının üzerindeki kitap ve parşömen yığınının arkasından kalktı. "Sen nasılsın? Portresini gönderdiğin genç kızdan haber aldın mı?"

"Daha geçen hafta gönderdim," diye yanıtladı Gwen, yere saçılmış, sedirlerden ve antika masalarından dökülen kitap yığınlarının arasından geçerek. Kocasının kucağına sokuldu. Kocasının elleri ağır yuvarlak karnına kaydığında gülümsedi. Drustan hamileliğinin altıncı ayında bile her gün bunun doğru olduğuna, yakında ikizleri dünyaya getireceklerine dair güvence arıyordu. "Her an gelebilir," diye devam etti, başını arkaya eğip sevgi dolu bir endişeyle onu incelerken. Gözleri kitaplara ve parşömenlere bakmaktan yorgun düşmüş ve kızarmıştı. Ara sıra bir sandviç ya da bir fincan kahve içmesini sağlamak için elinden gelen tek şey buydu. Son üç buçuk aydır Christopher'la birlikte eski ilimleri araştırıyor, günde on sekiz saate kadar eski çeviriler üzerinde çalışıyorlardı.

"On üçler" olarak adlandırdıkları kişiler hakkında henüz tek bir pasaj bile keşfedememişlerdi. Ellerini hafifçe yüzünde gezdirdi, sanki yorgunluğunu giderecekmiş gibi. Adam yüzünü onun ellerine çevirdi ve avuçlarını öptü.

"Onu buraya getirmenin akıllıca olduğundan emin misin, Gwen?" diye sordu yorgun bir şekilde.

"Elisabeth'in psikoloji eğitimi sayesinde bizim düşünemediğimiz bir şey düşünebilir Drustan. Biz onu iyileştirmenin yolunu bulana kadar druidleri uzak tutmasına yardımcı olacak bir şey." Daha derin nedenlerini gizlediği için bir suçluluk duygusunu bastırdı ama Drustan neyin peşinde olduğunu bilseydi buna bir son vereceğinden şüpheleniyordu. Bunun çok tehlikeli olduğunu iddia ederdi.

"Bu genç kızın her şeyi bırakıp İskoçya'ya koşarak geleceğine gerçekten inanıyor musun?"

Gwen gülümsedi. "Eğer Elisabeth'i sandığım kadar iyi tanıyorsam, ona gönderdiğimiz portreyi gördüğünde karşı koyamayacaktır."

Elisabeth o akşam nihayet e v i n e döndüğünde paketi tamamen unutmuştu.

Beanpole unutmamıştı. Temizlik servisi için düzinelerce post-it ile sıvamıştı ve üzerinde şöyle yazıyordu: ÇÖP. LÜTFEN HEMEN KALDIRIN.

Elisabeth dişlerini gıcırdatarak saldırgan post-it'leri paketten çıkardı, topladı ve Beanpole'un iğne gibi düzgün masasının üzerine gelişigüzel attı. Sevmediği biriyle aynı o d a y ı paylaşmak cehennem gibiydi. Bazı sabahlar kapıdan içeri girmek bile tansiyonunu yirmi puan yükseltiyordu.

Elindeki notları bir sandalyeye bırakarak sandığa baktı. Merakı artınca, bir tornavida bulmak için Beanpole'un masasını karıştırdı, mutlu bir şekilde her şeyi karıştırdı ve -çocukça hissetse de karşı koyamadı- üst çekmecedeki düzenli bir Post-it defterinin üzerine ıslak ve iyice çiğnenmiş bir sakız parçası koydu, sonra sandığı açmak için çalışmaya başladı.

Gerçekten de bir tablo, diye düşündü birkaç dakika sonra büyük, ağır bir şekilde sarılmış eşyayı sandıktan beceriksizce çıkarırken. Ambalajın üzerine bantlanmış kalın, krem rengi bir zarf vardı ve zarfın üzerine belli belirsiz tanıdık gelen bir el yazısıyla adı yazılmıştı.

Bir an mektubu ve paketi düşündü, sonra paketi seçti. Onu sandığa dayayarak soymaya başladı.

kahverengi kağıt ambalajı kaldırın.

Yırttığı ilk şerit bir erkeğin göğüs ucunu ortaya çıkardı.

İşte bu daha iyi, diye mırıldandı kimliği ve değişiklik olsun diye Elisabeth de bu düşünceyi yineledi. Duygusal olgunluk konusunda erkeklere pek itibar etmeyebilirdi ve kritik bir anda çekip gitmemeleri için onları güvenli bir şekilde kol mesafesinde tutmayı tercih edebilirdi, ama kesinlikle göz zevkini takdir edebilirdi.

Çekip çıkardığı ikinci şerit, dalgalanan kasların ortasında bir adamın göbeğini ortaya çıkardı.

"Vay canına," diye nefes aldı, heyecanla paketi açmaya koyulurken. *Beanpole şimdi içeri girse kalp krizi geçirmez miydi? diye* düşündü, hafifçe gülerek.

Şeritler halinde daha fazlasını gösterdi. Çimenli bir tepecik. Bir gece gökyüzü. Güçlü kaslara sahip baldırların üzerinde biten ve zayıf kalçalara yapışan parlak mor ve siyah bir tartan. Daha çok yontulmuş karın ve göğüs. Güçlü kollar ve geniş, güçlü omuzlar. Bir kadının en ilkel fantezisinin tüm özellikleri...

Kalan son şeridi yırtıp muhteşem adamın yüzünü ortaya çıkarırken kahkahası boğazında aniden söndü.

Şey... yüzler, diye düzeltti huzursuzca. Çünkü adamın *iki yüzü* vardı ve nefesi boğazında düğümlendi.

Uzun, çok uzun bir süre sessizce baktı, içinde onu derinden huzursuz eden bir şeyin kıpırdadığını hissetti. Merak. Hayranlık. Tensel farkındalığın yoğun bir şekilde bastırılmayan parıltısı.

Tanrı aşkına, diye kendi kendine söylenerek tedirgin bir nefes verdi, *bu sadece bir resim!*

Ama bundan daha fazlası vardı. Zorlukla dizginlenen, fantastik bir enerji yayıyordu. Adam -ki her santiminden karanlık, sarhoş edici bir cinsellik damlayan ham bir erkekti- çimenli bir yamaçta ayakta dururken resmedilmişti, arkasında dikili taşların silüetleri vardı. Fonda gece gökyüzü vardı; parıldayan yıldızlarla delinmiş kadifemsi bir tuval. Üzerinde sadece bir İskoç eteği olan bu adam, çelik üzerine dökülmüş altın kadife gibi teni, yontulmuş fiziği ve sırtından aşağıya, bir omzunun üzerinden dökülen ipeksi, gece yarısı kadar siyah saçlarıyla muhteşemdi. Yontulmuş yüzü egzotik, neredeyse imkânsız derecede güzeldi.

Midesinde bir his. Zavallı adam, diye düşündü. Çok işkence görmüş, çok... kaybolmuş.

İnanılmaz seksi.

Bakışlarını tekrar mektuba çevirmeye zorladı.

Sevgili Elisabeth, başladı, biliyorum uzun zaman oldu. Umarım beni hatırlarsın! Artık evliyim ve portredeki adam kocamın kardeşi. Ekte on bin dolarlık bir çek var.

On bin dolar! Elisabeth zarfı masadan kaptı ve eminim ki zarfın içinde on bin dolar vardı. Elisabeth Zanders'a ödenecek. On bin güzel dolar. Çeke bir an baktı, onu öpmenin yapışkan olacağına karar verdi, sonra dikkatini mektuba verdi.

Lütfen uçak biletlerinizi ve İskoçya'da kalmak için ihtiyaç duyabileceğiniz diğer her şeyi satın alın. Maaşınız elli bin dolar olacak-

"Ne?" Elisabeth'in nefesi kesildi.

-Üç aylık zamanınız karşılığında. (Kocamın zengin olduğundan bahsetmiş miydin?) Eğer Dageus'a yardım edebilirsiniz, bunun iki katı kadar bonus alacaksınız. Sizi ne zaman bekleyebiliriz? Bu arada, bu bir otoportre. Dageus kendi resmini yaptı.

Mektup Elisabeth'in aniden sinirlenen parmaklarından düştü.

Temkinli bir şekilde gözlerini dikip baktı. Sonra yanına diz çöktü.

Elli bin dolar yazıyordu.

Elisabeth mektubu kaptı.

Ara beni. Ardından bir telefon numarası.

Elisabeth boş o d a y a titreyerek, "Ama ben kalifiye değilim, Gwen," dedi. Dizlerinin üzerinde kaldı çünkü dizleri şu anda onu tutamayacak kadar titriyordu. Elli bin dolar onun hayatını değiştirecekti. Sürekli mali felaketin eşiğinde sallanan Elisabeth, sade bir apartman dairesinde yaşıyor ve çok uzun zamandır Bumble Bee ton balığı ve peynirli makarna ile hayatta kalmaya çalışıyordu. Bursu okul ücretini karşılarsa da, geçim masrafları için aldığı yetersiz burs başını suyun üstünde zor tutuyordu. "Ben sadece bir öğrenciyim. Hiç gerçek danışmanlık yapmadım. Henüz doktoramı bile bitirmedim." Lisans almadan önce tamamlaması gereken staj, tez ve iki yıla kadar denetimli uygulama süreleri olduğundan bahsetmiyorum bile.

Henüz diplomanızın olmadığını ve lisansınızın olmadığını biliyorum, ama sorun değil. Geçenlerde Dr. Taylor ile yazıştım ve bana bölümün en iyisi olduğunuzu söyledi. (Senin hakkında yeterince iyi şey söyleyemedi!) Bence bu iş için mükemmelsin.

"Ne işi? Onun tam olarak nesi var?" Elisabeth yüksek sesle merak etti.

Arkasından gelen kuru ve tiksinişmiş bir ses, "Şimdi de pornografiyi odamıza sokuyorsun," dedi. "Sanki o değersiz romanlar yeterince kötü değilmiş gibi."

"Dr. Benpohl!" Elisabeth ayağa fırladı, hem mektubu hem de çeki sıkıca göğsüne bastırdı.

"Sanırım bana iki yüzü olduğu için bunun bir şekilde işle ilgili olduğunu söyleyeceksiniz? Bölünmüş kişilikler falan, *hmm?* Daha hoşgörülü olmam gerektiğini biliyorum ama Bayan Zanders, gerçekten bu işten defolup gitmenizi diliyorum. Ve benim hayatımdan. Temelli olarak."

Elisabeth uzun bir süre Dr. Benpohl'a baktı. Sonra tekrar portreye baktı. Sonra tekrar Dr. Benpohl'a. Sonra da şimdiye kadar elinde tuttuğu en büyük çeke. *Ona* ödenecek şekilde yazılmıştı.

Şimdi yaşa, kimliği ısrar etti.

Bunun yaşamakla bir ilgisi yok, diye sessizce azarladı, *bu bir kariyer kararı*. Daha diplomasını bile tamamlamadan bir hastayla çalışmak üzere işe alınması, zaten etkileyici olan referanslarını daha da güçlendirecek ve yaklaşan tezi için yem sağlayacaktı.

Kişisel bir izin ayarlamak çok da zor olmazdı. Benpohl ondan hoşlanmasa da, departmanda hoşlanmayan tek kişi oydu. İzin için başvurabilir ve bir hafta içinde, belki de daha kısa sürede yola çıkabilirdi. Bu iş onu Beanpole'dan uzaklaştıracaktı ve bu bile başlı başına karşı konulmaz bir cazibeydi.

Ve para - elli bin dolar ve olası bir ikramiye! Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu! Ama o adam...

Elisabeth resme tekrar baktı ve bir anlık tedirginliği sıkıca bastırdı. Elbette gerçek hayatta böyle görünmüyordu. Hiçbir erkek bu kadar çekici olamazdı. Muhtemelen büyüklük kuruntusuna kapılarak kendini olduğundan yirmi kat daha çekici resmetmişti. Kendisini kilt giymiş olarak resmetmiş olması da cabası, diye düşündü, sanki kendisini bir ortaçağ savaşçısı gibi hayal ediyordu.

Aptalca. *Bahse girerim bir ya da iki ayak daha kısa, kel ve kiloludur,* diye düşünerek kendini teselli etti.

Onun sorununun ne olabileceğini merak etti. Beanpole'un önerdiği gibi çoklu kişilik olamazdı, çünkü bu tür bir durumun tedavisi yıllarca süren uzman terapisi gerektiriyordu. Sorunu her ne olursa olsun, diye düşündü, elli bin dolar kesinlikle denemek için teşvik edici bir miktardı. Büyükanne Maggie hâlâ hayatta olsaydı, ona her zaman ihtiyatlı davranmayı öğretmiş olan Maggie bile aynı fikirde olurdu.

Bunu yapacaktı, heyecanla fark etti. En son ne zaman böyle anlık bir şey yapmıştı?

Ah... asla diyebilir misin? kimliği kuru bir şekilde yorumladı. *Arkanda bir köprü bıraksan iyi olur, böylece fikrini değiştiremezsin.*

Birden omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hisseden, hatta başının döndüğünü hisseden Elisabeth, yakmaktan zevk alacağı bir köprü düşünebildi. Derin bir nefes alarak, düşmanına ondan göreceği ilk ve tek gerçek gülümsemeyi gösterdi. Bir veda ve iyi yolculuklar gülümsemesi. Sen benim ayakkabımın altındaki bir böceksin ve bu ayakkabılar yürüyor gülümsemesi. Her sabah onu görmek zorunda olmama düşüncesi sarhoş ediciydi. "Biliyor musun, Beanpole-"

"Benpohl," diye tersledi.

"Tam da bunu yapacağım. Yani gideceğim. **B u n u v e d i ğ e r** şeyleri alabilirsin..."

Söylediklerinin geri kalanını kibar bir ortamda asla tekrarlamazdı ama insanın içini dökmesinin katartık olduğu zamanlar da vardı. Bastırma kötü, içten iletişim iyi.

Psikoloji bu *kadar* basit olabilir.

"Ona, şey... durumu hakkında bir şey söylediniz mi?" Drustan sordu.

"Nasıl yapabilirdim ki?" Gwen küçük bir iç çekişle şöyle dedi. "Ona bir mektup yaz ve kardeşinin içine şeytan girmiş bir on altıncı yüzyıl Highland lairdiyle evlendiğimi söyle-"

"Bu kelimedenden nefret ediyorum, Gwen," dedi Drustan yumuşak bir sesle.

"Kardeşı on üç kadim Druid ile kafatası alanını paylaşıyor," diye düzeltti.

"Her iki şekilde de oldukça kötü görünüyor, değil mi?" Drustan yüzünü buruşturarak söyledi.

"Buna asla inanmazdı. Aslında, *beni* tedavi etmek için aceleyle buraya gelirdi. Onu buraya getirmek için avansa ve tabloya güveniyorum. Buraya geldiğinde, onu burada tutmak için söz verdiğim maaşa güveniyorum."

"Ama geldiğinde, o zaman ne olacak?"

"Emin değilim Drustan," dedi Gwen. Saçaklı perçemini kulağının arkasına sıkıştırarak düşünceli bir şekilde içini çekti. "Sanırım ayrıntıların yol boyunca kendiliğinden çözüleceğini umuyorum. Tek bildiğim, senin ve Christopher'ın Silvan'ın eski kulesindeki tüm kitapları ve belgeleri çevirmenizin *yıllar* alabileceği ve Dageus'un yıllarının olmadığı. Ayları bile olmayabilir. Hiçbir şey yapmadan oturup onun daha da kötüleşmesini izleyemem. Eğer ona yardım etme şansı varsa, denemek zorundayız." Gözleri yaşlarla buğulandı. Dageus'un acı çekmesini izlemek, kocasının çılgınca onu kurtarmanın bir yolunu aramasını izlemek kalbini kırıyordu.

Drustan'ın bakışları yumuşadı. Onu öptü ve en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapması için cesaretlendirici sözler mırıldandı. Bu da ona ayrıntıların nasıl çözüleceğini umduğunu tam olarak söylemediği için kendini iki kat suçlu hissetmesine neden oldu.

Peşinde olduğu şey tam olarak Elisabeth'in profesyonel uzmanlığı değildi.

Hiçbir psikolog Dageus'un sorununu çözemeyecekti; bu o tür bir sorun değildi. Dageus'un yalnız olması ve kendine ait bir eşinin olmaması onu bu karmaşaya sürükleyen nedenlerden biriydi. Uzun uzun düşündükten sonra, onu kurtarabilecek tek şeyin aşkın gücü olduğu sonucuna varmıştı.

Bir kadının aşkı.

Uğruna savaşmaya değer bir şey.

Kabul, bu bir kumardı ama kaybedecek fazla bir şey de yoktu.

Drustan ve Christopher çabalarını yüzlerce Keltar günlüğü, kaydı ve kitabı arasında kapsamlı bir araştırma yapmaya yoğunlaştırırken - ki bu araştırmadan bir şey çıkmayacağından korkuyordu- Gwen umutlarını eski moda bir mucizeye bağlamak niyetindeydi. Komik,

Bir yıl önce bilimle açıklanamayan hiçbir şeye inanmazken, şimdi burada ilahi müdahale için çabalıyordu. Tanrım, kocasıyla tanışmak ve ona böylesine derinden aşık olmak onu nasıl da değiştirmişti!

"Güven bana Drustan," dedi Gwen yumuşak bir sesle. "Bence Elisabeth Zanders tam da Dageus'un ihtiyacı olan şey olabilir."

Ve aşkı hiç beklemediği bir yerde, hem de tehlikeli bir vadinin dibinde bulan hamile bir kadının gizemli mantığıyla, Dageus MacKeltar'ın Elisabeth'in de ihtiyacı olan şey olabileceğinden şüpheleniyordu.

3

INVERNESS, İSKOÇYA, ON GÜN SONRA

ELISABETH INVERNESS'E ULAŞTIĞINDA artık kendini sersemlemiş hissetmiyordu. Aslında bitkin düşmüştü ve her şeyi bırakıp aceleyle İskoçya'ya gittiği için akıl sağlığını ciddi ciddi sorguluyordu.

Başını yeni hurdaya dönmüş kiralık arabanın direksiyonuna yaslayarak, arabadan inip MacKeltar'ın şatosunda olduğunu duyurmak için gereken enerjiyi toplamaya çalıştı.

Bu arada Gwen nerede? diye yorgun *bir şekilde* merak etti ve gözlerini ovuşturdu.

Dün sabah saat beşten beri ayaktaydı. Erken kalkmak için kendini zorlamıştı, böylece o gece Boston'dan saat onda kalkan uçağa bindiğinde, uçuşun büyük bir kısmını uyuyarak geçirecekti. Londra'da zinde ve neşeli bir şekilde uyanmayı, beş saatlik zaman farkına zarifçe uyum sağlamayı ve altı saatlik aktarma süresini mutlu bir şekilde Nora Roberts'ın son romanını yutarak geçirmeyi planlamıştı.

Sanki.

Uçakta, ebeveynleri akıllıca on sıra arkalarında yer istemiş olan ve uçak daha kalkmadan önce mutluluk içinde horlamaya başlayan iki genç çocuğun arasındaki bir koltuğa sıkışmıştı. Heyecandan kıpkırmızı kesilen çocuklar Elisabeth'i durmaksızın sorularla rahatsız etmişlerdi. Elisabeth sonunda gözlerini kapatıp uyur gibi yaptığında, çocuklar Game Boys'u çıkarmış ve uçuş boyunca kulak zarlari metalik bir *bip-bip-ZOOP!* Ne kadar uyuyamamıştı.

onu ışın silahlarıyla takip eden őrkütücü küçük canavarlarla doluydu.

Londra'ya indiğinde, gözden uzak bir köşedeki bankta kaybettiğı uykuyu telafi etmeye çalışmış, ancak havaalanındaki kahvenin içinde bir tür yasadışı uyarıcı olduğunu geç de olsa keşfetmişti. Altı saat boyunca gözleri faltaşı gibi açılmış ve gergin bir şekilde oturmuş, çıkmadan önce ütüyü kapatıp kapatmadığını, termostatu boruların donmayacağı kadar yükseğe ayarlayıp ayarlamadığını ve sayısız başka ayrıntıyı düşünmüştü.

İskoçya saatiyle beş buçukta Inverness havaalanına vardığında, tam otuz bir saattir uyanıktı ve tuvalete gittikten sonra fermuarının yukarıda olduğundan emin olmak gibi basit işlere konsantre olmakta zorlanıyordu. Havaalanında iki saat daha uyku sersemliğiyle oyalanmış, Gwen'in kendisini almasını beklemiş ve sonunda onu neyin beklettiğini öğrenmek için telefon etmek aklına gelmişti.

Ona verilen numaradan kimse cevap vermedi.

Yenilgiyi asla kabul etmeyen biri olarak, bir araba kiralamak için yola koyulmuş, ancak direksiyonu sağ tarafta bulmuştu, ki bu da - akli başında herkes için - arabanın yanlış tarafıydı. Avrupalıların tuhaf araba kullandığını biliyordu ama çok fazla a r a b a kullanmayı beklemiyordu, hele de geldiğı ilk gün.

Otoparkta yarım saat pratik yaptıktan sonra, telaffuz edemediğı şaşırtıcı isimlerle dolu bir haritaya tutunarak yollara çıkmaya cesaret edecek kadar güvende hissetmişti. Sonra bir posta kutusuyla (kendilerini yola fırlatıp duran lanet olası koyunlardan kaçmaya çalışmakla meşgulken arabasının sol tarafının nerede olduğunu nasıl bilebilirdi ki? Uykusuz geçen otuz beş saatin sonunda, kalın çapaklı, yaşlı ve neşeli bir adama vizesini uzatmış, o da omuz silkerek ona doğru yönü göstermiş ve MacKeltar şatosuna varmak üzere olduğunu söylemişti.

Castle mı? Hayat belirgin bir *Alacakaranlık Kuşağı* niteliğı kazanmıştı.

On yedi uzun tüylü koyun, sanki yolun sahibiymiş gibi yolun ortasından aşağıya doğru ilerliyordu (sahip olmak yasanın onda dokuzudur, tartışacak durumda değildi, ancak kesinlikle

yeterince kötü şeyi pencereden dışarı haykırdı) ve otuz dakika süren yoğun, girdaplı kar yağışının ardından, yorgunluktan titreyerek MacKeltar ş a t o s u n u n buzlu arabasına doğru kaymıştı.

Akşam saat neredeyse ondu.

Bir eliyle saçının örülü kalan küçük kısmını düzelterek arabadan inmek için kendini zorladı. Bavullarını merdivenlerden yukarı taşıdı, sonra durdu ve başını arkaya eğerek kaleye baktı. Kar yanaklarının ve dudaklarının tozunu aldı, sonra çenesi hafifçe düşerken dilinin üzerinde hızla eridi.

Şato, gerçekten.

Ayakları üzerinde neredeyse ölü gibi dursa da, yüzyıllık taş yapının güzelliğine karşı bağışıklığı yoktu. Tepesinde yükselen geniş kanatlar, orta salondan doğuya ve batıya doğru uzanarak karanlığın içinde kayboluyordu. Yavaş bir daire çizerek döndü ve her şeyi içine çekti. Karla kaplı görkemli tepeler yuvarlak, beyaz bir ayın altında inci gibi parıldıyordu. Şatoya kadar gittiği yol çoktan taze karla kaplanmış, izlerini gizlemişti. Birkaç santim daha sürüklense, bir insan orada bir yol olduğunu bile anlamayacaktı. Tek bir insan sesi bile duyulmuyordu; ne bir araba motoru ya da korna sesi, ne de yakındaki bir apartmandan gelen müzik seti.

Ürkütücü. Ama rahatlatıcı.

Ani bir üşüme hissetti ve parkasının fermuarını hızla boynuna kadar çekti, ama üşüme daha derinlerde, kemiklerinde gibiydi, sanki İskoçya bir şekilde onu değiştirebilirmiş gibi, tekrar çıkış yolunu bulmayı başaramadan.

"Ah, canım, çok üzgünüz!" Maeve Jameson yüzüklerle süslü ellerini sıkarak üçüncü kez haykırdı.

Maeve'in kocası Nigel Jameson, Elisabeth'in parkasını çıkarıp onu yanan ateşin yanındaki derin bir koltuğa iterken, "Güneş batarken unuttuğumuz kesin," diye ekledi mahcup bir ifadeyle.

Her ikisi de kır saçlı ve altmışlı yaşlarının başında olan çift, kız fırtınalı rüzgârdan çıkıp gerçek Greathall'a adım attığı andan beri telaşlanıyor, üzülüyor ve özür diliyorlardı.

Her yöne uzanan koridorları olan ve yüz ya da daha fazla odası olması gereken, gerçek anlamda geniş bir şatoya.

Birkaç dakika içinde Nigel'in ikramı olan dumanı tüten bir fincan kakaoyu eline alırken, Maeve salonla mutfak arasında gidip geliyor, yanındaki küçük masaya söğüş et ve peynir, kalın, altın sarısı ekmek, kremalı patates salatası ve bir tepsi çeşni koyuyordu.

"Bizi bağışla canım, ama öyle bir gün oldu ki. Tahmin bile edemezsin.

Aklımızda bu korkunç kaza varken-"

"Sonra koyunlar kaçtı ve biz de onları tekrar toparlamaya çalışmakla meşgul olduk-" dedi Nigel.

"Ve Gwen'in hamile olması ve tüm-" "Ve laird beyin sarsıntısı geçiriyor-"

"Beyin sarsıntısı mı? Hamile misin? Kaza mı dediniz?" Elisabeth haykırdı, endişe verici derecede belirsiz olan konuşma parçalarını sindirmekte zorlanıyordu. "En başından başlayabilir misin?"

Nigel, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Sizi havaalanında karşılamayı unuttuk," dedi.

"Ne kazası?" Elisabeth, belirsiz yarım cümlelerden oluşan çılgınca bir telaşı daha davet etmediğini umarak sordu.

Maeve onun yanındaki sandalyeye çöktü ve kısa, kıvrıkcık saçlarını telaşla karıştırdı. "Laird ve leydi dün Edinburgh'dayken beyinsiz bir Amerikalı -özür dilerim, alınmak istemem canım- arabasını yolun ters tarafından sürerken MacKeltar'lara çarptı. Ve Gwen altı aylık hamile olduğu için -"

"Öyle mi? Telefonda konuştuğumuzda bana bunu söylememişti." Gwen de onun iyi niyetli bir lordla evlendiğinden ve bir şatoda yaşadığından bahsetme zahmetine girmemişti. Tanrım, arayı kapatmaları gereken çok şey vardı! Gwen ayrıca kayınbiraderinin durumu hakkında konuşmaktan da çekinmiş, Elisabeth geldiğinde bu konuyu konuşacaklarına söz vermişti.

"Evet," dedi Nigel gülümseyerek. "İkizler."

"Gwen iyi mi?" Elisabeth endişelendi. "Bebekler mi?"

Nigel başıyla onayladı. "Kırık kemiği yok ve küçük çocuklar da iyi, ama biraz hırpalanmış, bu yüzden onu bir süre daha tutacaklar.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için."

"Ve Drustan beyin sarsıntısı geçirmiş, birkaç sıyrık ve çürük var."

"Görünüşe göre hafta sonuna kadar dönmeyebilirler ve sonra koyunlar dışarı çıktıığında-"

"Çocuklar küçük bir tatil için Londra'ya gidiyorlar..."

"Gördüğünüz gibi elimiz kolumuz dolu..."

"Bu bir mazeret değil ama-"

Nigel ciddiyle, "Affınıza sığınıyoruz," dedi ve Maeve başını salladı.

Elisabeth yavaş ve derin bir nefes aldı. "Anlıyorum," dedi, aynı anda başka bir konuşmaya girip girmeyeceklerini görmek için dikkatle bekledi.

Ama yapmadılar. Sadece oturdular, beklentiyle ona baktılar.

"Oh," dedi aceleyle, özürlerini kabul etmesini beklediklerini fark etti. "Bunun için endişelenmeyin. Buraya gayet iyi geldim," diye yalan söyledi. "Hiç sorun değil."

Işıl ışıl parlıyorlardı.

"Bu iyi bir şey o zaman," dedi Maeve. "İçin, için, kemikler için canlı bir gece. Bir şeyler atıştırdıktan sonra sizi odalarınıza yerleştireceğiz."

Elisabeth aklını başına toplamaya çalışarak kakaosundan birkaç yudum aldı ama çoktan onun rızası olmadan uykuya dalmışlardı. "Hastam mı?" diye sormayı başardı. Yatmadan önce onun hakkında bir şeyler bilmek istiyordu, böylece sabah onunla tanışmaya daha hazırlıklı olacaktı. Onunla bu akşam tanışmayı beklemediğini umuyordu. Profesyonel bir izlenim bırakmak için fazla yorgundu.

Maeve ve Nigel birbirlerine uzun uzun baktılar. "Laird'in kardeşi Dageus'u mu kastediyorsun?" Nigel dikkatle sordu.

Elisabeth başını salladı.

Nigel, "Şimdilik onunla uğraşmana gerek yok," dedi. "Laird döndüğünde seni onunla tanışmaya götürecekt."

"Yani burada değil mi? Kalede yaşamıyor mu?" Elisabeth şaşırarak sordu.

Birlikte başlarını salladılar. "Peki, nerede o?"

Karşılıklı uzun bir bakış daha atıldı. "Bir kulübede," dedi Nigel. "Kalenin kuzeyinde," diye ekledi Maeve.

"Tek başına mı?" Elisabeth hafifçe şaşırarak sordu. Sadece bir depresyon vakası bile olsa, zihinsel sorunları olan bir insanın yalnız yaşaması iyi değildi. İzolasyon hiçbir zaman iyileşmeye yardımcı olmazdı.

"Evet."

"Ve o, şey... tek başına yaşamaktan memnun mu?" diye sordu, gönüllü olarak yararlı bir bilgi vermelerini umarak. Gwen'in kiralık yardımcısını sorguya çekmek istemese de, onunla tanışmadan önce adam hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu.

"Evet."

"Sanırım öyle."

Elisabeth başını eğerek Jameson'ları merakla inceledi. Konuşkan çift bir ve iki kelimelik cevaplar vermeye başlamıştı. Çok tuhaftı. "Sabah gidip kendimi tanıtırım."

"*Hayır!*" diye bağırdı
ikisi de. Elisabeth
gözlerini kırptırdı.

Nigel aceleyle, "Yani, demek istediğim, laird dönene kadar beklemenizi istedi," dedi. "O zaman seni uygun bir şekilde karşılamaya götürecekt."

"Pekâlâ," dedi Elisabeth temkinli bir şekilde, onların tepkisi karşısında şaşırmıştı. Birkaç dakikalık rahatsız edici bir sessizlikten sonra, Jamesonlar ve "oğlanlar" bu geniş arazinin tek bakıcılarıysa ve oğlanlar uzaktaysa, yaşlı çiftin muhtemelen fazladan tek bir sorumluluk alacak zamanları olmadığı aklına geldi. Muhtemelen Gwen ve Drustan dönene kadar onu nasıl oyalayabileceklerini düşünüyorlardı. Uykulu bir şekilde, onlara rahatsızlık vermeyeceğine karar verdi. Kuzeyi kendi başına gayet iyi bulabilirdi.

Maeve kararsızca gülümsedi. "Buyurun o zaman. Yemeğini ye ve gece için seni yatırmaya çalışalım. Yolculuktan oldukça yorulmuş olmalısın."

Hiçbir fikrin yok, diye düşündü Elisabeth.

Aslında o kadar bitkin düşmüştü ki, otuz dakika sonra yatağa girdiğinde soyunmaya bile gerek duymamış, parkası ve botları hâlâ üzerindeyken uykuya dalmıştı.

4

DAGEUS MACKELTAR RÜYA GÖRÜYORDU.

Rüyasında, uçsuz bucaksız ve kadifemsi bir gece göğünün altında, güçlü Ban Drochaid taşlarının çemberinde duruyordu. Gàidhlig dilinde "beyaz köprü" anlamına gelen Ban Drochaid tam da bu anlama geliyordu; esrarlı ve tehlikeli bilgilere vakıf bir adam için zamanda bir köprü.

On üç karmaşık formülü on üç taşın üzerine kazımişti bile. Şimdi zamanda bir geçit açmak için ortadaki taşa son üç formülü kazıması gerekiyordu.

Yule'de, kış gündönümünde, 1521 yılında gece yarısına beş dakika vardı. Çok sevdiği on altıncı yüzyıl Yaylalarında geçirdiği son zamanlardan biriydi.

Kardeşi Drustan ölmüştü. Keder ve suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu.

Üç yıl önce Dageus Gwen'e bir söz vermişti; onu ve sevdiği herkesi koruyacağına dair. Gerekirse onları hayatıyla koruyacaktı.

Başarısız olmuştu. Ve şimdi Drustan karısıyla yirmi birinci yüzyılda asla bir araya gelemeyecekti. Gwen kocasını bir daha asla göremeyecekti. Bekleyecek, yas tutacak ve her gün biraz daha içten içe ölecek miydi? Ona yüzyıllar ötesinden bir mesaj göndermeli miydi? *Denedik ama başarısız oldum ve o öldü.*

Hayır, Dageus ne yapması gerektiğini biliyordu. Drustan'ın ölümü onun suçuydu. Yangının Drustan'ın canını aldığı gece evde değildi. Eğer evde olsaydı, yangını kardeşinin içinde uyuduğu kuleyi kül e t m e d e n önce durdurabilirdi.

Ama oraya gitmemişti çünkü adını bile hatırlayamadığı bir genç kızın yatağındaydı ve onu izlemekten bıkmıştı.

Silvan ve Nell, birbirlerine çok aşıklar ve yeni bebekleriyle meşguller. Gwen ve Drustan'ın sonunda yeniden bir araya geldiklerinde yaşadıkları sevinci hayal etmekten bıktım. Yalnız olmaktan bıkmıştı. Nefes aldıkları andan beri en iyi arkadaşı olan ikiz kardeşinin yan odada uyumasından ve Dageus öldükten uzun süre sonrasına kadar orada kalacak olmasından.

Bir kızın yatağını arıyordu, böylece bir süreliğine kendi yeri ve kadını varmış gibi davranabilecekti.

Drustan her zaman tam olarak kim olduğunu ve nereye uyduğunu biliyordu. Bir rota seçtiğinde asla tereddüt etmezdi. Ama Dageus bocaladı. Güzel Brea'sıyla evlenmek istediğinde bocalamıştı ve şimdi de bocalıyordu.

Bu eski bir gelenek, Gwen'e söz vermişti. Seni ve seninkini her zaman koruyacağım... Sana hayatımı borçluyum.

Amergin adına, en azından sözünü tutabilirdi! Son sembolleri çizmek için sadece birkaç dakikası vardı. Zamanda geriye giderek yangın gününe gidebilir ve bunun olmasını engelleyebilirdi. Drustan'ın ölmesini engelleyebilirdi. Karısıyla yeniden bir araya geldiklerinden emin olabilirdi. Gözlerini kısarak gece gökyüzünü inceledi. İki dakika.

Ama efsane...

Bu fikri reddederek başını salladı. Bu, taşların gıpta edilen sırrını saklayanların kalplerine korku salmak için anlatılan bir peri masalından başka bir şey değildi. Arada bir yerde hapsolmuş, yeminini bozan bir Keltar'ı ele geçirmek için bekleyen kötü druidler yoktu. Binlerce yıldır bir MacKeltar'ın Tuatha Dé Danann'ı gördüğüne dair herhangi bir kayıt da yoktu. Onlardan bahseden kadim kitaplar belirsiz terimlerle daha belirsiz bir ırktan bahsediyordu. Hâlâ var olup olmadıklarını kim bilebilirdi ki?

Kendi kendine, bu efsanenin bir Keltar'ın taşları gelişigüzel kullanmasını önlemek için anlatılan ve anlatıldıkça daha da büyüyen bir efsaneden başka bir şey olmadığını söyledi.

Onları gelişigüzel kullanmaya hiç niyeti yoktu.

Kararını uzun uzun düşünmüştü. Taşları kişisel amaçları için kullanmıyordu. Aşk tek başına dünyadaki en özverili güdü olmalıydı. Tüm Druid güçlerinin ötesinde.

Ölümün ötesindeki gizemli ve büyüleyici cennetlerde, aşk en saf ve en değerli şey değil miydi?

Belki de Drustan'ın Gwen'le paylaştığı türden bir aşkı asla bilemeyecekti, ama kardeşinin karısıyla uzun bir aşk hayatı paylaştığından emin olmak onun elindeydi.

Son sembolleri düşüncelere dalmışken kazımış olmalıydı, çünkü rüya görürken ya da uyanırken çok az şey hatırlıyordu. Ama beyaz köprü açıldı ve pişmanlık için artık çok geçti.

Boyutlar değişirken Dageus'un zihni paramparça oldu. Zaman garip bir simetri ve heyecan verici bir güzelliğe büründü, gerildi, büküldü ve kıvrıldı. Kendini özgür ve evren kadar muazzam hissetti. Anlayış üzerine çöktü, her zaman ulaşamayacağı bir yerde dans etmiş olan doğa kanunlarına dair bir anlayış. Huşu içindeydi. Alçakgönüllüydü. İnanılmaz bir bağlılık duygusuyla, dünyadaki yerine dair kusursuz bir algıyla doldu...

Ta ki her şey korkunç bir şekilde ters gidene kadar.

Bir ölüm perisi sürüsü gibi çılgılık atıp uluyarak üzerine çullandılar.

Bir fırtına geceyi yırttı, şimşekler yeryüzünü bıçakladı ve dolu, morartıcı seller halinde yağdı. Ama bedeninin dışındaki fırtına, içindeki fırtınanın yanında bir hiçti: Etrafını sardılar, onu pençelediler. Ona *dönüştüler*.

Kadim isimlerini ve kadim taleplerini haykırarak kafasını sağır edici bir kakofoniyle doldurduklarında akılsızca uludu.

Sonra öyle bir karanlık çöktü ki bir daha çıkış yolunu bulabileceğinden şüphe etti.

Dageus şiddetli bir başlangıçla uyandı. Rüyayı tekrar görmüştü ve Amergin'e göre bu seçimi binlerce kez yeniden yaşamıştı ama doğru kararı verdiğini anlamak için Gwen ve Drustan'ı birlikte görmesi yeterliydi. Ama bazen, vadideki kulübesinin mutlak bir sessizliğe gömüldüğü ve kendisini yaşayan tek insan gibi hissettiği sabahın erken saatlerinde, uyanık yatıyor ve hayatının başka türlü nasıl olabileceğini merak ediyordu.

Hâlâ ne olabilir ki. .. diye hatırlattı on üçlerin en büyüğü Droghda. Seninki daha yeni başlamışken hayat bitmiş gibi konuşuyorsun. Sana yollarımızı öğretilim. Bizde güç var, hayal bile edemeyeceğin bir güç. Seni yenilmez yapalım.

Sonra tehditler ve vaatlerde bulunan on iki ses daha katıldı. Tuatha Dé Danann'ın Keltar'a yalan söylediği, onları tüm güçlerinden mahrum bıraktığı konusunda ısrar ediyorlardı. Kafasının içindeki gürültü hızla sağır edici bir hal aldı.

Küfrederek kendini karmakarışık yatak çarşaflarından kaldırdı ama yere yığıldı. Tamamen içgüdüsel ve tamamen nafile bir hareketle ellerini kulaklarına kenetledi. Saldırı bu sefer çok çabuk gelmişti ve kendini yerden kaldırmayı başarması için birkaç uzun dakika geçmesi gerekti. Tekrar yere yığıldı ama yavaşça savaşı şınava çevirmeyi başardı. Vücudu ter içinde kalana kadar tekrar tekrar yukarı ve aşağı pompaladı. Kalbi küt küt atana kadar, damarlarındaki kandan başka bir şey duymayana kadar. Sonra karın egzersizi yapmaya başladı.

Sonunda sesler azalıp zihni tekrar sakinleştiğinde, Dageus terlemiş ve zor nefes alarak yere yığıldı. Acı acı gülümsedi. Öldüğünde en güçlü, en iyi fiziksel durumda olması ironikti.

Şimdiye kadar, kafasının içindeki sesleri kontrol etmenin üç yolunu keşfetmişti: kişisel favorisi olan tugging; Druid olan her şey işkencecilerini memnun ettiği için büyük ya da küçük Druid büyüsü yapmak; ve uzun süreli, yorucu fiziksel efor.

Birincisi ve ikincisi çok işe yarıyordu. Yirmi birinci yüzyıl Edinburgh'unda Drustan'ın uyanmasını bekleyerek geçirdiği şaşırtıcı bir ay boyunca, tugging'in işe yaradığını keşfetmişti. Orada ayrıca, kadınların sevgili edinme konusunda on altıncı yüzyıldaki genç kızlara göre çok daha özgür olduklarını da keşfetmişti; kayıp bir kızlık zarı bir klanın tahtını alaşağı edebilirdi.

On üçlüyü susturmanın ikinci yöntemi olan Druid büyüsü yapmak tehlikeliydi. Yeni yüzyılın şaşkınlığıyla taşların arasından ilk geldiğinde, altın sikkeleri ve iki bıçağını modern para birimiyle takas edene kadar yiyecek ve barınak temin etmek için Druid gücünün sesini kullanmıştı. Evet, büyü on üçlüyü sakinleştirdi ama

Birkaç kez kullandığında, tekrar ortaya çıktıklarında daha güçlü olmuşlardı. Daha yüksek sesle, daha berrak bir zihinle. En küçük bir büyüü bile kullanmaktan nasıl da nefret ediyordu.

Egzersiz ve tugging onları tamamen susturdu ve bazen bu kutsanmış sessizlik bir gün kadar sürdü. Egzersizi öneren Gwen'di. Gwen, belki de tugging ve egzersizin vücudunda kadim varlıklar üzerinde sakinleştirici bir etkisi olan kimyasal bir kombinasyon salgıladığına inanıyordu.

Vadide sıkışıp kaldığından ve meleyen koyunlardan başka bir şey geçmediğinden, tepinmek artık bir seçenek değildi, bu yüzden egzersiz onun kurtuluşu haline gelmişti. Dageus bunun nasıl ya da neden olduğunu anlıyormuş gibi yapmıyordu, sadece şimdilik işe yaradığını biliyordu.

Ayrıca On Üçler'in hızla öğrendiğini ve endişe verici bir hızla adapte olduğunu da biliyordu. Zamanla onları susturma yöntemlerinin üstesinden gelmenin bir yolunu bulacaklarını tahmin ediyordu. Dageus o günü görecektik kadar yaşamamış olmayı umuyordu.

Son zamanlarda, *herhangi bir* günü görecektik kadar yaşamaktan bıkmıştı. Gece boyunca uyumayı başardığı nadir durumlarda, sabah sadece içindeki karanlığın o uyurken büyüdüğünün kesin bilgisini getiriyordu.

Ama karanlık baştan çıkarıcı bir hal alıyor, suçluluk duygusuna, umutsuzluğa ve kendini suçlamaya bir son veriyordu. İçine dalmanın nasıl bir şey olabileceğini merak etti. Sundukları güç ve özgürlükle coşmak.

Ve bunun zamanın tükenmekte olduğu anlamına geldiğini biliyordu. On üçler ona ilk girdiklerinde, binlerce yıllık tutsaklıktan dolayı çılgına dönmüşlerdi. Odaklanmamışlardı, özgürlüklerinin bir kısmını geri kazandıklarının farkında değil gibiydiler ve bununla ne yapacaklarından emin değillerdi.

Ama bu belirsizlik uzun sürmemişti. Drustan'ın onu MacKeltar topraklarına geri getirdiği gece, Ban Drochaid taşları ona seslenmiş, vücudunda uğuldayan bir enerjiyle şarkı söylemişti. Güç ve büyü mekânları onu daha önce hiç olmadığı kadar çağırıyordu. Taşların *y a n ı n d a n* geçip kaleye doğru yürümeye çalışmış ama tek bir adım bile atamamıştı çünkü eğer atsaydı, doğruca çemberin ortasına yürüyeceğini ve güç sarhoşu olacağını biliyordu.

O gece Christopher ve Drustan onu kulübeye hapsedmişlerdi. Vadisinde taşlardan o kadar uzaktaydı ki, taşlar onun kanında sadece yumuşak bir ateşti, yakıcı bir alev değil.

Gün geçtikçe on üç kişi daha da güçleniyor, onu kendi zamanlarına, kavrayabileceğinden çok daha gerilere gitmeye çağırıyordu. Efsanevi Tuatha Dé Danann'ın zamanına ve Keltar efsanesinde sadece belli belirsiz bir şekilde ima edilen kader savaşına. On üçler onun içinde olsalar da, onların düşüncelerine - onlarla iletişim kurmayı seçmedikleri sürece- kendisinininkilerden daha fazla vakıf değildi. Yine de son zamanlarda, rüyalarında, kendisi ve on üçler arasındaki sınırlar bulanıklaşıyordu ve bir gün uyandığında onlara boyun eğdiremeyeceğinden korkuyordu. Geri dönülmez bir şekilde değişmiş olarak uyanabileceğinden. Bu korkusunu Drustan'a açmıştı ama Drustan bunu duymayı reddetmiş, böyle bir olasılığı bile kabul etmemişti.

Kardeşini tekrar hayal kırıklığına uğratabileceği düşüncesi ona her gün savaşmak için güç veriyordu. Onları sadece Drustan ve Christopher'ın karanlık Druidleri dünyaya ya da daha kötüsü başka birine salmadan hayatına son vermenin bir yolunu bulabilecekleri kadar uzakta tutması gerekiyordu. Sorun şu ki, cismani olmayan varlıkları hangi yasaların yönettiğini bilmiyorlardı ve bugüne kadar kadim kitaplarda işe yarar hiçbir şey bulamamışlardı.

On üçlere sorabileceği bir şey de yoktu. Kendi yıkımlarına isteyerek katılmazlardı. Hayır, acı sona kadar savaşlılardı. Kendi hayatına son vermeye çalıştığı gece bu dersi çok iyi öğrenmişti. Bıçağı göğsüne dayadığı anda, On Üçler bir kakofoni halinde patlamış ve onu bunu yapmaya teşvik etmişlerdi çünkü o zaman, ona söylediklerine göre, dünyaya salınacaklardı. Kadim Druid göç sanatı, diye ulumuşlardı, herhangi birinin bedenini almalarına izin verecekti. *O yüzden öldür kendini, diye bağırmışlardı. Bizi özgür bırak.*

Bunun doğru olup olmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Eğer gerçekten de göç edebiliyorlarsa. Tuatha Dé Danann'ın Druidlerinin Keltar Druidlerinden çok daha farklı bir tür olduğundan ve çok daha büyük güçlere sahip olduklarından şüphelenmeye başlamıştı. Ve bunu kullanma konusunda çok daha az kuşkuları vardı.

Bunu riske atmaya cesaret edemezdi. On üçlünün masum bir hayatı almasına izin verilemezdi. Başka hiçbir erkek, kadın ya da çocuk onun hatalarının bedelini ödemeyecekti.

İlk ve son kez bıçağı bırakmış ve ağlamıştı. Ve şimdi tek bir şeyi başarmak için yaşıyordu.

Yaşamakta tamamen başarısız olduğu o değerli şeyle ölmek için: onur.

5

ELISABETH ERTESİ S A B A H ERKENDEN KALKTI, KAÇIP GİTMEYE KARARLIYDI

Jameson'ları rahatsız ediyordu, böylece ev işlerinden zaman ayırmak zorunda hissetmeyeceklerdi. Yaşlı çifte yük olmak istemiyordu. Gwen ve Drustan'ın dönmesini bekleyerek bir haftayı heba etmek de istemiyordu. Çalışırken çok mutluydu ve ilk özel görevine başlamak için sabırsızlanıyordu. Ve adamın gerçekten de çizdiği resimdeki gibi görünmediğini kendine kanıtlamak için sabırsızlanıyordu. Kendini tanıtacak (bugünlük gayri resmi olarak, böylece birbirlerine alışabileceklerdi), adamın "sorununu" belirleyecek ve bir tedavi planı hazırlayacaktı.

Elisabeth hızla duş aldı ve kış iklimine uygun olarak kot pantolon, yürüyüş botları, kalın yün kazak, parka, kayak şapkası ve eldivenler giydikten sonra aşağı indi.

Aceleyle ön kapıya yöneldi ve tam kapıyı açacaktı ki Nigel'in yol kenarındaki bağırışlarını ve ardından gelen yüksek sesli, meydan okuyan melemeleri duydu. Koyunların tuhaf öfkelerinden birini daha yaşıyor olabileceğini düşünerek döndü ve bilinçaltında kahve kokusunu takip ettiğini fark edene kadar en yakın koridorda aceleyle ilerledi. Tencere tava seslerine bakılırsa Maeve çoktan kalkmış ve mutfığa girmişti. Bu işe yaramazdı. İkisinin de ellerinin dolu olduğu belliydi.

Ters yöne doğru ilerleyerek, sonunda çalışma odasının şatonun arka tarafına açılan Fransız kapılarını keşfedene kadar kafasını odalardan odalara soktu.

Maeve'in iyi bir yön duygusuna sahip olduğunu uman Elisabeth, yönünü bulmak için güneşi kullandı ve kuzeye doğru yola koyuldu.

Aslında bir fincan kahveye ihtiyacı yoktu. Karlı tepeler ve vadiler boyunca yapacağı soğuk yürüyüş onu gayet iyi uyandıracaktı.

Ve öyle de oldu. Nefes kesen soğuk rüzgâr olmasa, sadece güzelliği bile onu şok edip kendine getirebilirdi. Her yönü kilometrelerce görebiliyordu. Güneş sabah gökyüzünü kırmızı ve altın rengine boyamıştı. Uzaklardaki bir dağın tepesinde, MacKeltars'inkine çarpıcı biçimde benzeyen başka bir kale yayılıyordu. Gözlerini kısıarak, sabahın pembe gökyüzüne karşı dikili taşların silüetlerini seçebiliyordu. Hastasının kendi portresini yaptığı yerin bu kale olup olmadığını merak ederek onlara baktı.

Neredeyse bir saat sonra, donmuş burnuna bir eldiven geçiren ve Maeve'in kuzeyi kafasındaki bir delikten ayırt edebileceğinden ciddi şekilde şüphe duyan Elisabeth, dik bir tepeyi aşp aşağıdaki uçsuz bucaksız karlı vadiye rahatça yuvalanmış kulübeyi gördüğünde geri dönmek üzereydi. Durdu, nefesini tuttu ve pırıl pırıl, karla kaplı tepelerle çevrili bu görüntüye hayran kaldı.

Taştan inşa edilmiş olan bu ev doğuya bakıyordu ve sadeliğin ta kendisiydi, rahat ve hoş bir şekilde davetkârdı. Her katta altışar tane olmak üzere on iki uzun pencere parlak güneşi yansıtıyordu. Eğimli çatıyı örten kar, kenarlardan düşerek aşağıdaki çalı şeklindeki tepeciklere iniyordu. Saçaklardan ışıltılı buz sarkıtları sarkıyordu. *Ve oh, sevinçlerin sevinci, diye* düşündü, dişlerini takırdamasınlar diye sıkarak, *en* az dört baca neşeyle tütüyordu. Belki de ateşin başında el ve ayak parmaklarını eritebilirdi. Hatta ona içecek sıcak bir şeyler bile ikram edebilirdi.

Harvard, telaşı, rekabetçiliği ve kırılğan parlaklığıyla birdenbire ışık yılları kadar uzakta göründü ve aniden hissettiği rahatlama duygusu onu şaşırttı. Belki de bir tatil için çok gecikmişti, diye karar verdi. Modern teknolojinin hiçbir izinin bulunmadığı uçsuz bucaksız vadiye bakarken, kilometrelerce uzanan bozulmamış güzelliğiyle eski İskoçya'nın nasıl bir yer olduğunu hayal edebiliyordu. Bu durgunluğu ve eski moda sadeliği tuhaf bir şekilde büyüleyici buluyordu. Sanki bu temiz, evcilleşmemiş dağlarda daha rahat nefes alabiliyordu.

Şapkasını kulaklarına daha sıkı geçirerek tepeden aşağı, kulübeye doğru hızla indi. Dageus'u merak ediyordu.

MacKeltar'ın resmini gördüğü andan beri öyleydi. Gwen'in onunla telefonda konuşmak konusundaki isteksizliği merakını daha da artırmıştı.

Bu durum onu da biraz endişelendirmişti. Kendi kendine, yalnız yaşayabilecek kadar iyi olduğuna göre, muhtemelen klasik teorilere uyan bir depresyon vakasından başka bir şeyi olmadığını hatırlattı.

Adamın beden dilinin savunmacı ve kapalı olacağını hayal etti. Kollarını kavuşturup bacak bacak üstüne atabilir ya da bakışlarını kaçırmadan önce sadece kısa bir göz teması kurabilirdi. Konuşmaya hevesli ama meydan okuyan biri olacaktı. Ve o aptal resme hiç benzemeyecekti. Gerçekten de bir İskoç eteği! *Kısa boylu, kilolu ve kel*, diye hatırlattı kendine.

Ön bahçeyi kaplayan kar yığınları arasında dikkatle ilerleyerek kulübenin kapısına doğru aceleyle yürüdü, nefesi havayı buz gibi yapıyordu. Tam öne eğilmiş, kapıyı çalmak için elini yumruk yapmıştı ki kapı aniden içeri doğru çekildi. Dengesini kaybederek tökezledi. Kapının pervazına tutunmaya çalışırken yüzüstü düşmemek için kendini zor tuttu.

Bakışlarını eşikten adamın çıplak göğsüne kaldırdığı an yıllar sürmüş gibiydi. Kasların üzerine dökülmüş çok fazla altın rengi, parlak bir ten ve bir kızın rahat etmesi i ç i n çok az giysi vardı. Bakışları adamın çenesine değdiğinde nefes alış veriş sığ ve düzensizdi.

Oh, lütfen Tanrım, hayır, diye düşündü, ona bakmak için boynunu kırarken umutları ayak parmaklarına çarpıyordu.

Oh, şükürler olsun Tanrım, evet, kimliği saygılı bir şekilde nefes aldı, neredeyse boyun eğecekti.

Sanki tablodan fırlamış gibi, eteksiz, orada duruyordu.

Kısa boylu değildi, hatta ondan uzun boyluydu. Şişman da değildi, üzerinde bir gram bile yoktu. Sadece dalgalar ve kadifemsi bir ten ve... güç. Ve kesinlikle kel değildi, diye düşündü, ensesinde geriye doğru toplanmış kalın, ipeksi siyah saçlarına bakarken.

Tuval üzerinde olduğu gibi, her bir varlığı ve ham duygusallığı yayıyordu. Adam kesinlikle manyetikti. Onu hayal etti

Üzerindeki enerjiden dolayı saçları statik elektrikle çatırdıyor olabilir. Resim onun hakkını vermeye *başlamamıştı bile*. Yüzü zarif bir şekilde erkeksi, zarif bir şekilde şehvetliydi; elmacık kemikleri ve çenesi, gölge bir sakalın tozuyla keskin bir rahatlama içindeydi. Dudakları sert ve dolgundu ve kadın bir an için orada takılı kaldı. Sadece büyük bir çabayla kendini onun gözleriyle buluşmaya zorladı.

Altın rengindeydiler. Pırıltılı, egzotik kehribar, daha koyu beneklerle yumuşatılmış.

Bakakaldı. Adamın güzelliği beynini tamamen uyuşturmuştu. Ya öyle ya da çok uzun zamandır yürüyüş yapıyordu.

O da ona baktı.

"Sen koyun değilsin," dedi sonunda, boğuk bir İskoç sesiyle.

"Hayır," diye kabul etti nefes nefese, aptalca, söyleyecek tek bir akıllıca şey bile bulamıyordu. Adı gibi. Ya da merhaba gibi. Ya da "Tanrım, ne kadar çok kar var, değil mi?" gibi.

"Ama bir süredir koyundan başka bir şey görmüyorum," diye açıkladı gözlerini dikerek.

"Sen, şey... giyinik değilsin," diye kekeleydi, bakışlarının adamın ayak parmaklarına düşmesini ve tekrar yukarı çıkmasını engellemek için cesurca mücadele etti.

"Ben çıplak değilim." Uzun bir duraklama. Sonra boğuk bir sesle, "Ama bunu düzeltebilirim, genç kız."

Elisabeth ona bakakaldı, giyinerek mi yoksa soyunarak mı bunu düzeltmek istediğine karar vermeye çalıştı ve onu tamamen çıplak hayal ederek birkaç dakika kaybetti. Sabah güneşinde eriyen bir buz sarkıtının başının üstündeki saçaktan düşüp aralarındaki zeminde kırılğan parçalara ayrılması onu gerçeğe döndürdü.

İkisi de ürkmüş uyurgezerler gibi sarsıldılar ve ellerini uzattılar.

"Ben Elisabeth."

"Dageus," dedi ve kızın elini hızla yakalayıp dudaklarına götürdü.

"Zanders." O tehlikeli dudaklar tenine değmeden önce elini çekti.

"MacKeltar." Kaşlarını kaldırdı ve gözlerinde bir şey parladı. Bir kahkaha mı? Bir parça ukalalık mı? Hissedilen ince bir meydan okuma mı?

Umarım öyle değildir. Zorluklarla acımasız bir şevkle mücadele eden bir adama benziyordu.

"İçeri gel kızım," diye mırıldandı, kapıyı ardına kadar açtı, gözlerini ondan hiç ayırmadı. "Uzun zamandır bir kadın ziyaretçim olmamıştı."

Elisabeth sakinleştirici olması gereken derin bir nefes aldı ama işe yaramadı. Tüm iyi niyetine rağmen bakışları adamın yüzünden kaslı, terden parlayan göğsüne kaydı. Her zaman mesleğinde paha biçilmez bir araç olan beden dilinin öğrencisi olan ve şu anda bunun için kendine lanet eden kadın, adamın meme uçlarının sertleştiğini gözlemledi. *Soğuk*, diye tercüme etti, kendini soyutlamaya çalışarak. *Ter ve soğüğün birleşimi*.

Peki seninki neden zor? Kimliği kendini beğenmiş bir şekilde sordu.

Kızardı, büyük parkası için minnettar oldu. Bakışları daha da aşağıya inmeden ve kesinlikle kontrol etmemesi gereken diğer vücut dillerini kontrol etmek için siyah spor şortunu gözden geçirmeye başlamadan önce gözlerini kapattı. *Bu hiç işe yaramayacak, Zanders. Kendine gel.*

"Ah, genç kız, seni utandırdım," diye özür diledi, sesinde zerre kadar özür yoktu. "İçeri gel. Giyinmem bir dakikadan fazla sürmez," dedi kalın bir aksanla. Maeve'in ya da Nigel'inkine benzemeyen tuhaf bir aksandı bu. İskoçya'da şimdiye kadar duyduklarının hiçbirine benzemiyordu.

"Belki de daha sonra gelmeliyim," diye kekeleyerek gözlerini açtı. Büyük hata. Bakışları yavaşça tekrar adamın vücudundan aşağı kaymaya başladı, çünkü adam onu izliyordu ve şehvetli ağzının köşesi hafif bir gülümsemeyle kalktı. "Benim aptallığım..." diye söze girmeye çalışıyordu ama adam bir eliyle üst kolunu kavrayıp onu içeri çekince ve kapıyı arkasından kapatınca sözünü yarıda kesti.

Avuçlarını kapıya dayadı, başının iki yanında, onu altı metreden fazla parlayan, muhteşem erkek etiyle çevreledi.

Elisabeth uzun, korkunç bir an için adamın onu öpeceğini düşündü. Sadece başını eğip dudaklarını onunkilerle örtecek ve-oh, uzun, korkunç bir an için neredeyse tadını alabilecekti. Sadece fantastik bir romanın kapakları arasında var olan şeylerin tadını. Neyse ki,

İçindeki hain düşüncelere rağmen dehşete düşmüş gibi görünüyordu olmalıydı, çünkü yüzünü dikkatle incelediğinde gözlerinde bir şey parladı ve ellerini bırakıp bir adım geri çekildi.

Sanki onu çok fazla korkutmamaya karar vermiş gibi. Henüz.

"Benim evim senindir genç kız," dedi kalın çapak sesiyle usulca. "Benimle biraz vakit geçir ve üşümeni gider. Çay sever misin? Hayır," diye hızla düzeltti, "Amerikalı olduğunuzu düşünüyorum. Kahve olacak, değil mi?"

"Kahve çok iyi olurdu," diyerek bakışlarını kaçırdı ve çevresini gözden geçirerek bir nebze olsun sakinleşmeye çalıştı.

Sağında yemyeşil bitkiler, serbest ağırlıklar, banklar, yastıklar ve eliptik bir çapraz egzersiz aleti ile dolu renkli, güneşli bir oda vardı. Birden fazla hoparlörden hafifçe klasik müzik çalıyordu. Solunda, şöminesinde parlak bir alevin çıtırdadığı bir oturma odası vardı. Pelüş kanepeye, etrafa saçılmış kitaplara, televizyona, mermer masalara ve boş şarap kadehlerine baktı, ondan başka her şeye. *Haydi Zanders, topla kendini,* diye kendi kendini azarladı. *Bu adamın bizim hastamız olması gerekiyordu.*

O zaman başımız büyük bir T ile belada, diye düşündü acımasızca.

Nasıl bu kadar erkek olmaya cüret edebilirdi? Kapılardan ilk erken hamlesinde normal, orta yaş krizi geçiren, gözlüklü, kel bir hastaya sahip olmasını istemek çok mu fazlaydı? Kadın adama ters ters baktı ama adam bir şekilde arkasına geçmiş ve onu koridordan mutfağa, kuruyan otlar, pırıl pırıl parlayan bakır tabanlı tavalar ve bir başka ateşle dolu rahat bir odaya doğru sürüklüyordu.

"O zaman otur, genç kız," dedi, tam kulağının arkasından. Ne kadar üzülse de az önce çok etkili bir şekilde manipüle edildiğini fark etti. Adam onu ne mutfağa davet etmiş ne de dirseğinden tutup yanına götürmüştü. Aslında ona hiç dokunmamıştı. Sadece sıcak, neredeyse çıplak bedeninin onun kişisel alanındaki varlığını, gitmesini istediği yere yönlendirmek için kullanmıştı. Koyun güden bir köpek gibi. O da akılsız bir koyun gibi itaatkâr bir şekilde yoluna devam etmişti.

Oh, kesinlikle büyük bir T ile sorun.

Nefesi kulağının yanında ılıktı, sesi boğuktu. "Ateşin yanında ayak parmaklarını kızart, genç kız. Ben bir gömlek ve pantolon alayım, sonra da

kahve yapıyorum."

Adam ondan uzaklaşıp odadan çıktığında, vücut ısısının birkaç derece düştüğüne yemin edebilirdi. Adam kapıyı açtığı anda karlı yürüyüşünden dolayı üşümeyi bırakmıştı. Ama adam arkasından yaklaştığında kızarmış, neredeyse ateşi çıkmış gibi hissetti.

Kendini toparlamaya çalışarak pencereden dışarı baktı. Ellerini kucağında birleştirdi ve yavaşça derin nefesler aldı.

Elisabeth daha önce hiçbir erkeğe Dageus MacKeltar'a verdiği tepkiyi vermemişti. Birkaç erkekle çıkmış, hatta biraz oynamıştı. Hatta bir keresinde oldukça ileri gitmişti. Ama sonuna kadar değil. Belki de, diye hayıflanarak kabul etti, daha önce hiç böyle bir şey hissetmediği için sonuna kadar gitmemişti. Çaresiz, ani bir fiziksel çekim -çünkü onu çok hazırlıksız yakalamıştı- hislerini tamamen karıştırmıştı. Bir an için kendisi sadece bir kadın, o da sadece bir erkek olmuştu.

Ve bu olmazdı.

Artık ne bekleyeceğini bildiğine göre, kendini kontrol edebileceğine ikna etti. Birinin hastasından etkilenmesi terapinin temel kuralını ihlal ediyordu. *Kabul et Zanders, ya erkek ya da çok para.* Adamın dayanıklılık abidesi gibi görünmesine rağmen hangisinin daha fazla dayanma gücü olduğunu biliyordu.

Para gerçektir. Kariyer gerçektir. İnsanların, tam da onlara en çok ihtiyaç duyulduğu anda ortadan kaybolmak gibi kötü bir huyu vardır.

Dageus vücudundaki teri silerken ve bol siyah pantolonunu giyerken omzunun üzerinden onu izledi. Eğer kız kapıya doğru bir hamle yaparsa onu yakalayacağından emindi. Ama o yapmadı. Mutfak masasında oturmuş, ellerini kucağında düzgünce kavuşturmuş, batı penceresinden donmuş gölete sabit bir şekilde bakıyordu.

Onu sinirlendirdiğini düşündü. Güzel.

Onu kaya gibi sertleştirdi. Onun orada olduğuna inanamıyordu. Bir kadın. Yemyeşil ve güzel. Onun masasında oturuyordu. Birazdan

onunla kahve.

Güneşlenme odasında mekik çekerken dışarı bakmış ve genç kızın doğruca kapısına yöneldiğini görmüştü. Dört aydır Gwen'den başka bir kadınla göz göze gelmemişti. Gwen, ön bahçeyi kaplayan derin kar yığınlarının üzerinden tırmanıp geçerken, gevreğin ortasında durmuş ve şaşkın şaşkın bakakalmıştı. Doğruca ona doğru geliyordu - kurda doğru ilerleyen masum bir koyun. Ve bir kurdun avuçlarını yalayabileceği gibi, dudaklarını ıslattı, vücudu gerildi, kanı hızlandı.

Gwen gibi güzel bir kızdı ve ona göre daha da güzeldi. Ama mavi yün şapkasının altına sıkıştırdığı kıvrıkcık saçları için bir şeyler yapmak istiyordu. Serbest bırakmak. Ellerini içine gömmek. Gümüş ve bal rengi saç telleri kasketinden kurtulmuş ve soğuktan kızarmış yanaklarına doğru kıvrılmıştı. Fırtına mavisini gözleri narin kemerli kaşlarının altında kocaman görünüyordu. Teni pürüzsüzdü, inci gibi saydamdı. Üst dudağı alt dudağından biraz daha dolgundu ve yukarı kalkıktı. Bu ağız saf, günahkâr bir baştan çıkarıcıydı, diye düşündü, onunla ne yapmak istediğini hayal ederken gözleri kısıldı. Hantal parkası vücudunun kıvrımlarını kamufle etse de, kot pantolon giymiş biçimli bacakları gür bir figürün ipuçlarını veriyordu. Giysilerinin katmanlarını soymak, onu yatağına sürüklemek ve ikisi de hareket edemeyene kadar orada tutmak için can atıyordu. Kendini onun derinliklerine gömerken, tatlı dudaklarının bir zevk iniltisiyle ayrıldığını hayal etti.

Kaderin hangi cilvesi onu kapısına kadar getirmişti? diye merak etti, tişörtünü kafasına geçirirken. Birkaç derin nefes aldı ve erkeklik organlarının tişörtünün kumaşına dokunmamasını diledi. Bu işe yaramayınca, kendini yeniden düzenledi ve tişörtünün düğmelerini açtı.

O da çadır kurdu.

Öfkeden çılgına dönmüş bir halde sporranını beline bağladı. İskoçların bu şeyleri bu kadar sık giymelerinin geçerli sebepleri vardı ve başka türlü kim bir kiltten başka bir şey giymeden dolaşabilirdi ki? Günümüz erkeklerinin onlarsız nasıl idare ettiklerini anlamıyordu.

Gözleri onunkilerle buluştuğu anda ikisi de ürkmüş hayvanlar gibi gerilmişti. Tecrübeli bir adam olarak bunun çiftleşme ateşi olduğunu anlamıştı, hem de alışılmadık bir yoğunlukta. Ama başka bir şey de vardı, daha derin bir şey.

Kızın onu çekici bulduğu kesin. Onu gözleriyle yiyip bitirmişti.

Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. Gwen ve Drustan günlerce dönmeyeceklerdi. Bu güzel ziyaretçiyi bir süreliğine kendine saklamakta bir sakınca görmüyordu. Ölmek üzere olan bir adamın son akşam yemeği gibi. Ve bu genç kız tam bir ziyafetti.

6

DAGEUS mutfağa döndüğünde, LASS irkildi, sonra ona sert bir gülümseme verdi.

"Özür dilerim," dedi çabucak. "Genelde bu kadar sakar değilimdir. Sadece o anda birinin kapıyı açmasını beklemiyordum ve dengemi kaybettim."

Demek böyle oynayacaktı, diye düşündü Dageus eğlenerek. Aralarında saf bir ateş parıltısı geçmemiş gibi davranacaktı. Kapısının eşiğinde tökezlemekten başka bir şey yapmamış gibi davranacaktı. Buna izin verirdi. Bir süreliğine. "Seni korkuttuğum için özür dilerim genç kız," diyerek ona duymak istediği sözleri söyledi.

Ona sırtını döndü ve dondurucudan fasulyeleri alıp öğütücüye koyarak ince bir toz haline getirmekle meşgul oldu. Edinburgh'da çok sevdiği ithal *cofaidh* değildi ama iş görürdü. Onun bununla ne yapacağını merak ederek aralarındaki sessizliğin uzamasına izin verdi. Uzaklaşacak, aralarındaki boşluğu gergin gevezeliklerle mi dolduracaktı?

"Dediğim gibi, ben Elisabeth Zanders," dedi uzun bir süre sonra, sahte bir parlaklıkla.

Evet, öyle olurdu. "Adını ilk kez duydum genç kız." "Ve bildiğin gibi, gelmemi Gwen istedi," diye cıvıladı.

Dageus bunun üzerine neredeyse sürahiyi düşürüyordu. O böyle bir şey bilmiyordu. Kadına dönmeden önce sürahiyi dikkatlice tezgâhın üzerine koydu. "Gerçekten de," dedi yavaşça. Onu *Gwen mi* göndermişti? Rüya mı görüyordu?

Cesaretle başını salladı. "Sana yardım etmek için buradayım," dedi nazikçe.

Ona yardım etmek için mi? Och, Amergin adına, tanrılar ona gülümsüyordu! Bu Gwen'den bekleyeceği son şeydi!

Ama birdenbire, Gwen onu son ziyaret ettiğinde onunla yaptığı bir konuşma daha anlamlı gelmeye başladı. Gwen birkaç kez onun bu kadar yalnız olmasından hoşlanmadığını söylemişti. Bunun onun için iyi olmadığından endişelenmişti. Bir şeyler ima ediyor gibiydi ama aklından geçenleri açıklamadan gitmişti, sanki bu konu onun için açılmayacak kadar rahatsız ediciydi.

İşte buydu. Onun yalnızlığına bir çözüm bulmuştu. Ve on üçlüyü kontrol altında tutmanın başka bir yolunu. Bir fahişe ile, satın alınmış ve ödenmiş. Ondan bunu hiç beklememesine rağmen, kabul etmeliydi ki, düzenli bir çözümdü. Bu büyüleyici gelişmeyi düşünerek çenesini ovuşturdu.

"Sorunlarınızla," diye devam etti Elisabeth o küçük baş sallamalarından biriyle.

"Um-hmm." Onu tepeden tırnağa süzdü, güzel talihini sindirmeye çalıştı. Kadının giysilerini kat kat soyarken nasıl zevk alacağını düşündü.

"Tamamen yabancı biriyle rahatlamayı kült bulabileceğinizi biliyorum."
."

"Hiç de değil, genç kız," dedi ipek gibi.

"-ama sanırım iyi bir dinleyici olduğumu göreceksiniz."

Dinleyici mi? Kadınlarının dinlemesinden değil, gürültü yapmasından hoşlanırdı.

"Bu yüzden yarın başlayabileceğimizi ve bugün birbirimize alışabileceğimizi düşündüm."

Dageus hâlâ genç kızın Gwen tarafından yatağını paylaşması için gönderildiğini sindirmeye çalışırken kahve makinesine döndü ve sessizce hazırlamayı bitirdi.

Bunun kendisine garip geldiğini fark etti. Onu yoğun bir şekilde arzulamasına ve daha birkaç dakika önce onu baştan çıkarmayı planlamasına rağmen, böyle şeylerden bu kadar rahat bahsetmesi umurunda değildi. Bu onun gururunu incitiyordu. Kalbinden geriye kalanları da incitiyordu.

Ama genç kızı gönderecek kadar değil. Hayır, o kadar da değil.

"Yarına kadar beklemek için bir neden göremiyorum," dedi hızlı bir karar vererek. Tüm vücudu istekle gerilmişti. Bir süredir

Dört aydır kadınsızdı ve bu kadın kanını ateşe vermişti. Onu yatağa attığında, bir daha *kendisine yardım etmekten bu* kadar rahat bahsetmeyeceğine bahse girerdi. Hayır, onu hülyalı gözlü bir genç kıza dönüşene kadar becerecek ve yüzeyin hemen altında gizlendiğinden şüphelendiği o vahşi saçlı yaratığı serbest bırakacaktı. Sonra *ona yardım edecekti*. Cinsel mutluluğun tam ölçüsüne. Kız da onunla istediği için kalacaktı, para aldığı için değil. Dageus son zamanlarda başka pek az şeyden emin olabilirdi ama genç kızlar konusundaki uzmanlığından kesinlikle emindi. Güzel Brea'sını kaybettiğinde, kendini bir kadını memnun etmekle ilgili bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeye adanmıştı, daha iyi olsaydı, ona hissettirdiği gibi yapabilseydi, onu bekleyeceğinden emindi. Ne kadar uzun sürmüş olursa olsun.

"Emin misin? Yani, benimle şimdiden rahat hissediyor musun?"

Kız ona gülümseyerek baktı, bu düşünceden son derece memnun görünüyordu. "Och, evet, genç kız," dedi, açıklanamayacak kadar sinirli hissederek. "Daha fazla

yeterince rahat."

"Toop?" diye yankılandı boş bir sesle, gülümsemesi biraz titriyordu.

"Ee..." Dageus onun yüzyılından daha aşına olabileceği başka bir kelime aradı ve son zamanlarda öğrendiği yerel bir kelimeyi ele geçirdi. Kelimenin bu kadar çeşitli nedenlerle kullanılıyor olması ilk başta kafasını karıştırmıştı. "Siktir," diye açıklığa kavuşturdu.

Yüzündeki gülümseme hemen kayboldu ve yüzü kızardı. "FF-Oh! Kim *böyle bir şey* söyledi ki?" Sandalyesinde aniden öyle bir doğruldu ki, sandalye taş zemine çarptı ve neredeyse devriliyordu.

Onun tepkisi karşısında irkilerek gözlerini kırptırdı. "Sen yaptın." "Ben *yapmadım!*"

"Sen de yaptın," dedi sabırla.

"Oh, kesinlikle olmaz!" diye neredeyse bağırıyordu.

Dageus gözlerini kırptırdı. "Kulaklarım için yeri göğü inletmeye gerek yok, genç kız."

"Buraya şunun için geldiğimi düşünüyorsanız, var." diye sözünü kesti. Sandalyesinde geriye doğru sıçradı ve sandalyesini taş zemine çarparak kaydırdı. "Sana aval aval bakmış olmam benim- ben-" diye tekrar sözünü kesti, yanakları alev alev yanıyordu.

Dageus onu yakından inceledi. Şok olmuş, dehşete düşmüş ve biraz da suçlu görünüyordu. "Seni yanlış mı anladım, genç kız?" diye sordu dikkatle. "Seni Gwen'in gönderdiğini söyledin. Seni neden benim evime gönderdi?"

"Seninle *konusmak için*! Sorunlarınız hakkında *konusmak için*! Ben bir *psikologum*!"

Psikolog mu? Yirmi birinci yüzyılda geçirdiği süre boyunca karşılaştığı yüzlerce kelimedenden biri olan bu garip kelime üzerinde kafa yorarken, onu temel parçalarına ayırdı: psyche ve logos -zihin üzerine bir çalışma? Gwen onun zihnini incelemesi için küçük bir genç kız mı göndermişti? Bunun neyi başarabileceğini düşünüyordu ki? Onunla yatmayacağı için duyduğu hayal kırıklığı (en azından şu an için, diye düşündü karanlık bir eğlenceyle), satın alınmadığı ve parası ödenmediği için duyduğu saf rahatlama ile karıştı. Onu ya da "tooping "i satın alınmış ve parası ödenmiş bir meta olarak düşünmek hiç hoşuna gitmemişti. Dageus MacKeltar hiçbir zaman yatak oyunu için para bozdurmamıştı. Bu hissi sevmemişti.

Sonra bu aptalca varsayımının saçmalığını fark etti ve kahkahasını yutmaya çalışarak boğulurcasına bir ses çıkardı. Babası Silvan ona sık sık, *bir genç kız kızdırıldığında akıllı bir adamın gülmemesi gerektiğini* hatırlatırdı. Bu öğüt Dageus'a kadınlar konusunda uzun zamandır iyi gelmişti.

Gwen'in ona yatağını ısıtması için bir kadın gönderdiğini düşünerek ne büyük bir aptallık etmişti! Gwen'in son ziyaretinde ima ettiği şey buydu. *Konuşması için ona günümüzün zihin okuyucularından birini göndereceğini söylemişti. Konuşmak, kışımın kenarı*, diye düşündü, gözleri kısılmıştı. *Belki de onunla çıplak konuşmalıydı.*

"Neden burada olduğumu *düşündün*?" dedi uyararak.

"Eğer bunu anlamadıysan, genç kız, git buradan," diye uyardı, tam olarak ehlileştiremediği gülümsemesini gizlemek için çenesini ovuşturdu. Hayır, kesinlikle satın alınmamış ve ödenmemiş. Şu anda ona karşı çok öfkeliydi. Ve olabildiğince güzel, öfkeden kızarmış ve ısıltılı gözlü.

"Oh, anladım. Ve Gwen'in *bunun için sana birini göndereceğine* bir an bile inanmıyorum," diye tısladı.

"Doğrusu, düşününce ben de öyle düşünüyorum, ama bunu yaparken oldukça görkemli bir andı," dedi kolayca.

Elisabeth kaşlarını çatarak ona baktı ve içindeki "*Muhteşem bir an mı?*" diyen küçük sesi kesinlikle duymazdan geldi. *Ben mi? Gerçekten mi?* Onun gibi bir adamın kendisini muhteşem bir an olarak görebileceği düşüncesi midesine tuhaf şeyler yapıyordu.

Gözleri eğlenceyle parlıyordu ve gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Eğer gülecek olursa, ona bir şey fırlatabileceğinden korkuyordu. Adamda zerre kadar medeni utanma duygusu yoktu. Onunla *bunu* yapma düşüncesini muhteşem bulduğunu sakince itiraf etmek yerine utanç duymalıydı.

Ve o kelime! O kelimeyi söylediğinde, düşünmemesi gereken yanlarına saf enerjiden oluşan bir sarsıntı göndermişti. Klasik bir Freudyen hata yaptığı için dehşete kapılmıştı. Zihinsel olarak konuşmalarını gözden geçirdiğinde, bunun nasıl ve ne zaman olduğunu anlayamamıştı, ama kesinlikle aklındaydı ve hangi kadın ona bakarken böyle şeyler düşünmezdi ki?

Bir profesyonel, Zanders, ki senin olmadığın çok açık.

Durumun kontrolünü nasıl yeniden ele geçirecekti?

"Gwen daha önce hiç böyle bir şey için sana bir kadın gönderdi mi?" Elisabeth, Gwen'i gerçekten sandığı kadar iyi tanıyıp tanımadığını merak ederek sertçe sordu.

"Hayır," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Ama yeni evli çiftlerin nasıl olduğunu bilirsin. Herkesin evlilik mutluluğunun zevklerini yaşaması gerektiğini düşünürler. Gwen benim için çöpçatanlık yapmaya çalışıyordu ve ben sadece senin onun son çabası olduğunu düşündüm. Orada rahatlamamı ve seni tanımamı istediğini söylüyordun ve ben de senin... alışılmadık derecede açık sözlü bir kız olduğunu düşündüm."

"Gwen sana dün geleceğimi söylemedi mi?" Elisabeth kaşlarını çatarak sordu. Belki de Gwen psikoloğunun cinsiyetinden bahsetmeyi ihmal etmişti ve o da bir erkek bekliyordu.

Başını iki yana salladı.

Aklına aniden korkunç bir düşünce geldi, bu düşünce onu kesinlikle ürpertti. İsteksizce dile getirdi. "Bay MacKeltar, Gwen'in sizinle çalışmam için beni işe aldığını biliyor muydunuz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Gerçekten de bundan hiç bahsetmedi."

"Senin için bir psikolog tuttuğundan haberin yok muydu?" Elisabeth, sanki biraz daha farklı bir ifade kullanması onun cevabını duymak istediği şekilde değiştirmesini sağlayabilirmiş gibi tekrarladı.

Yapmadı. "Hayır," diye cevap verdi. "İhtiyacım da yok, genç kız."

Elisabeth gözlerini kapadı, sersemlemişti, nedenini geç de olsa anlamıştı.

Gwen onun hastaneden dönene kadar beklemesini istemişti. Gwen'in mektubundan Dageus MacKeltar'ın Gwen'in kendisi için profesyonel yardım ayarladığını bildiğini varsaymıştı. *Varsaymıştı.*

Ve ne yaptığını biliyorsun, kimliği iğneleniyor, seni ve beni aptal yerine koyuyor.

İçten içe inledi. Onun gibi bir adam muhtemelen haftanın her günü farklı bir kadınla, Pazar günleri de iki kadınla birlikte oluyordu. Sanki kapısının önünde kimlik belgelerini sallayarak ve doktor gibi görünerek ortaya çıkmış gibi değildi. Hayır, kot pantolon ve yürüyüş botlarıyla gelmiş, onu tepeden tırnağa süzmüş ve "sorunlarına" yardım etmekle ilgili belli belirsiz bir şeyler gevelemişti. Onun kendisine asıldığını düşünmesine şaşmamalıydı.

Tamamen dengesini kaybetmiş bir halde saçlarını düzeltmeye çalışırken kasketiyle karşılaştı. Onu çekip çıkarma, yere atma ve hayal kırıklığı içinde üzerinde tepinme dürtüsüyle savaştı. Yeniden toparlanmak, kafasını toparlamak ve en iyi nasıl ilerleyeceğini bulmak için umutsuzca birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Yeniden başlamaları gerektiğine hemen karar verdi ve durumu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Başarısızlık kabul edilemezdi. Elisabeth gözlerini açtı ve MacKeltar'ın bakışlarını dürüstçe karşıladı. "Bay MacKeltar-"

"Dageus," diye düzeltti.

"Bay MacKeltar, şu kapıdan çıkıp gideceğim-" "Lütfen öyle yapmayın, lass-"

"-ve kapıyı çal," diye kararlılıkla devam etti. "Bu sefer ben kapıyı çalana kadar bekleyeceksin. Sonra kendimi tanıtacağım ve neden burada olduğumu açıklayacağım. Günaydın diyeceksin ve bana bir fincan kahve ikram edeceksin. Hepsini içeceğim. Sonra baştan başlayacağız ve bunların hiçbirisi olmamış gibi davranacağız. Anladın mı?"

Kahvesine şeker ekledi ve kaşıktan birkaç tane yaladı. "Evet."

Lanet olsun ona, ama *hâlâ* gülmemeye çalıştığını fark etti. Başka koşullar altında, o da bunu eğlenceli bulabilirdi - örneğin, bu korkunç çile başka birinin başına gelseydi.

"Tamam. İşte gidiyorum."

Elisabeth sinsice dışarı çıktı ve kapıyı öyle sert çarptı ki çerçeve takırdadı.

Dageus, sanki o kadar sert çarpmak istememiş gibi, onun merdivende biraz zıpladığını gördü.

Tezgâha yaslanarak sonunda gülmesine izin verdi. Kadının öfke gösterisine, ki bu öfke çok az dizginlenmiş tutkuları ima ettiği için umut vericiydi. Saçma varsayımına. Kulübesinde bir kadın olmasından duyduğu hazza. Kendini bir erkek gibi hissettiği için - sade ve basit. Adamın onu izlediği pencereden arkasına baksaydı, rahatlamanın ve sakinliğin resmini görecekti.

Vücudundaki her kasın yaylanmak için gerilmiş olması dışında.

Eğer kız bahçeye çıkıp kaçmaya kalkışırsa, onu yakalamak zorunda kalacağından şüpheleniyordu. Ama ona sakinleşmesi için birkaç dakika verecekti. Amergin'in de onlara ihtiyacı vardı.

Ayrıca bir plan yapmak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Neyse ki, neden yatağını paylaşmak için orada olduğunu düşündüğüne dair sorusunu geçiştirmek için yeterince hızlı düşünmüştü. "*Çünkü bu, içimdeki on üç şeytani susturuyor*" diyemezdi. Hayır, bu hiç işe yaramazdı.

Gwen'in onu kendisiyle konuşması için neden gönderdiğini anlayamıyordu, çünkü Gwen onun zihnini kurcalamanın hiçbir çözüm getirmeyeceğini ya da on üçlüyü rahatlatmayacağını kesinlikle biliyordu. Gwen'in genç kıza sorunu hakkında gerçekten bir şey söyleyip söylemediğini merak etti. Bundan kuşkuluydu. Yirmi birinci yüzyılda sadece beş aydır yaşıyor olmasına rağmen, doymak bilmeden okumuş ve televizyona hayranlıkla bakarak uzun saatler geçirmişti. Gwen'in zamanındaki insanlar elleriyle tutamayacakları hiçbir şeye inanmazlardı. Hayır, Elisabeth Zanders, ellerinde tutamayacakları hiçbir şeye inanacak bir kadın gibi görünmüyordu.

Druidler, lanetler ve zaman içinde kapılar açan taşlar gibi şeylerde.

Ne olursa olsun, onun sırlarını keşfetmeyecekti. Eğer onun gerçekte ne olduğuna dair en ufak bir fikir edinirse, vadisinden kaçır ve bir daha geri dönmezdi. Kendi yüzyılında bile genç kızlar Keltar Druidlerine karşı temkinli davranırdı. Şimdi o Keltar Druid'iydi ve gün geçtikçe daha da karanlıklaşıyordu.

Homurdandı. Onun zihnini kurcalamak mı istiyordu? Onu yakınında tutmak için gerekliyse denemesine izin verirdi. Ama bu onun şartlarında olacaktı, onun değil. Şartları onun için hızlıca heceleyecekti.

Aralarında daha önce hiç hissetmediği türden bir bağ vardı. Tam anlamıyla bir çiftleşme ateşi. Birbirleriyle kavga etmelerine ya da tamamen farklı bir şekilde birbirlerinin üzerine düşmelerine neden olabilecek bir gerilim. Bu bağ keşfetmek istiyordu, hatta buna *ihtiyacı vardı*.

Kaçınılmaz bir ölüm cezasıyla karşı karşıya olan bir adam, kendisine kalan hayat için açlık çekiyordu. Bir tutku tadı için; olabileceklerin baş döndürücü kısa bir yutkunması için.

Birkaç günlüğüne -birkaç küçük ve zararsız gün- On Üç'ü unutmasını ve sadece bir erkek olmasını istemek çok mu fazlaydı?

7

ELISABETH SESSİZCE KAHVESİNİ YUDUMLADI. KAHVE İYİYDİ ve tersine bu onu rahatsız ediyordu. Koyu ve sertti, üzerine krema, biraz çiğ şeker ve tarçın serpilmişti. Tam da kendisi için hazırladığı şekilde. Sıcağı tutan ağır, mavi benekli seramik bir fincanda servis ediliyordu. Dışarıda o kadar uzun süre kalmıştı ki yeniden üşümeye başlamıştı ve parmaklarını fincanın etrafında kavuşturarak onun kahvesini kendisi gibi içmesinden hoşlanmadığını düşündü. Bu ona sanki bir şeyleri paylaşıyorlarmış gibi hissettiriyordu ve adamlar arasında mesafe koymaya çok ihtiyacı vardı.

Mutfak, yumuşak aydınlatması, pırıl pırıl masa ve sandalyelerle uyumlu ballı meşeden yapılmış dolapları ve tezgâhlarıyla rahat ve samimiydi. Soluk taş zemin dokuma kilimlerle kaplıydı. El yapımı sepetlerde kabuklu ekmekler ve şarap şişeleri vardı ve fırınlanmış kil kavanozlar baharat isimleriyle etiketlenmişti. Böyle bir adam için basit görünüyordu. Egzersiz pantolonu ve tişört giymiş olsa bile, onda güçlü ve karmaşık bir şeyler vardı.

Ve tehlikeli derecede çekiciydi. *Playgirl*'ün Yılın Erkeği'nin Dageus MacKeltar'a karşı hiçbir üstünlüğü yoktu, diye düşündü pişmanlıkla, Barnes & Noble'da aylaklık etmeyi, yıllık sayıyı *Woman's World*'ün bir kopyasının içine saklamayı, sayfaları karıştırmayı ya da buna benzer bir şeyi alışkanlık haline getirdiğinden değil.

Adam ayağa kalkıp tezgâha yöneldiğinde Elisabeth ona baktı, adam da demlikteki kahveyi termal sürahiye aktardı. Adamın sırtı kendisine dönükken onu dikkatle inceledi ve ensesinde toplanmış saçlarının, deri bir tangaya sarılmadan önce birkaç kez katlanmış gibi göründüğünü fark etti. *Vay canına!*

serbest kaldığında beline kadar düşmesi gerektiğini düşündü. Altın rengi çıplak bir sırta düşen siyah ipeğin görüntüsü rahatsız edici derecede erotikti. Sonra tekrar, adamla ilgili her şey rahatsız edici derecede erotikti.

Dageus MacKeltar, ondan bir karış daha uzun boyuyla, yani neredeyse altı-dört boyuyla, terapiye ihtiyaç duyan klasik bir hasta modelinden daha uzak olamazdı. Kendine güveni ve kontrolü vardı. Kendi derisi içinde zarifçe hareket ediyor ve sessizlikle rahat görünüyordu. Olağanüstü bir fiziksel kondisyona sahipti ve vücudunda güvensiz bir kemik yokmuş gibi görünüyordu, gerçi MacKeltar bir tanesini aramaktan çekinmezdi ama işte yine profesyonellik yolundan sapmaya başladı.

Zihinsel olarak kendini sarsarak odaklanmaya, bir gün olmayı planladığı Dr. Zanders gibi davranmaya zorladı. Adının önünde bir unvan engeli olduğunu şimdiden iddia edebilmeyi diledi. Daha da iyisi, bu tecrübeye sahip çıkabilmeyi diledi.

Şapkasını çıkardı ve saç örgüsünü düzeltti, dalgınca dağınık buklelerini toplayabildiği yerlerde topladı. "Bay MacKeltar-"

"Dageus," diye araya girdi omzunun üzerinden gülümseyerek. "Ve ceketini çıkar, genç kız. Rahatına bak."

Hayatta olmaz, diye düşündü Elisabeth. Tetikte olması gerekiyordu. Onun danışmanlık almayı kabul etmesini sağlamalıydı. Onca yolu, onca para vaadiyle gelip de birkaç yanlış varsayımda bulunduğu için daha ilk günden başarısızlığa uğrarsa lanetlenirdi. Gülümsemeye zorlayarak huzursuz ellerini masanın altında birleştirdi. "Bay MacKeltar," dedi kararlı bir şekilde, "biliyorum pek de doğru bir başlangıç yapmadık-"

"Bana iyi bir ayak gibi göründü," diye mırıldandı, sürahiyle birlikte masaya doğru geri dönerken.

"-Çünkü Gwen'in beni çağırdığını bilmiyordun," diye devam etti, onun yorumunu görmezden gelerek. "Ama şimdi her şeyi açıklığa kavuşturduğumuza göre, ben-"

"Gwen beni neden görmek istediğini söyledi mi?" diye sözünü kesti. Kahvesini doldurduktan sonra tekrar oturdu ve sürahiyi masanın üzerine koydu.

Konuşmayı kontrol etmek buraya kadarmış, diye düşündü Elisabeth sinirli bir şekilde.

"Ee?" diye acımasızca dürtüklendi. "Evet mi, hayır mı, genç kız?"

"Aslında dün geldiğimde konuşmamız gerekiyordu ama Jameson'lar birkaç gün hastaneden çıkamayacağını söylediler." Sonra kaşlarını çatı, yine gaf yapmış olabileceğini fark etti. Vadide yaşadığı için belki de kazayı henüz duymamıştı. "Gwen'in kazasını biliyor muydunuz?"

"Evet, dün Drustan ile telefonda konuştum. Yolun ters tarafından giden bir Amerikalı olduğunu söyledi."

"Aptal koyunları yoldan çekerseniz, bir Amerikalının şansı o l a b i l i r , " dedi sinirli bir şekilde.

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bir koyunla küçük bir boğuşma yaşadın, değil mi genç kız?"

"Bir posta kutusu, dolambaçlı küçük canavarlardan birinden kaçmaya çalışırken. Neden kimse buralara çit yapmıyor ki?" dedi, koyunlardan, bir gün önceki berbat uçuştan, bilgi eksikliğinden ve en önemlisi, sorumlu olması gereken konuşmanın kontrolünü ele geçirmeye devam eden inatçı İskoç'tan bıkmış bir halde.

"Güzelliği bozar. Ayrıca, biz İskoçlar bir şeyler yazmayı sevmeyiz. Bu bizim doğamızda yok."

Şimdi bu beni neden şaşırtmıyor? Elisabeth kuru bir sesle, ne çekingenlik ne de son derece sağlıklı bir utanma duygusuyla sınırlanmış gibi görünen adama bakarak düşündü. Çok ihtiyaç duyduğu kafeinden bir yudum aldı.

"Gwen'in seni neden çağırdığı hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi genç kız?"

İtiraf etmekten çekinerek başını eğdi ve ona ne söyleyeceğini görmek için bekledi.

"Çok basit. Gwen'in değer verdiği kişilerin hayatlarına burnunu sokma eğilimi vardır. Bir süredir kendimi biraz kasvetli hissediyordum ve o da endişelendi. Ama kendini üzecek bir şey yok."

"Kasvetli mi hissediyordun?" *Fash?* Peki birkaç dakika önce ne demişti... *dün?* Adam daha önce hiç duymadığı düzinelerce kelime kullanmıştı. Belki de bütün İskoçlar öyledir, diye karar verdi. Geçen hafta yuttuğu rehber kitap, ne kadar yükseğe çıkılırsa o kadar

Yaylalarda, daha kalın bir aksanla, hatta Galce ile karşılaşma olasılığı daha yüksekti.

"Kısa bir büyü için. Bu alışılmadık bir şey değil. Hayatımda bazı değişiklikler oldu."

"Son değişiklikler mi?" diye sordu, onu konuşturmaya kararlıydı. "İş? Evlilik? Evli misin?" *Zanders, bu şekilde konuşmak doğru değil. Ne yapman gerektiğini biliyorsun: Söyledikleri son şeyi soru olarak ifade et.*

"Kendi çıkarlarınızı mı düşünüyorsunuz, genç kız?"

Elisabeth hoş bir şekilde gülümsemek için kendini zorladı. Adam onun sorusunu kendi sorusuyla geçiştirmişti. Adam hiç de işbirliği yapmıyordu. Çevik bir hareketle yeniden yönlendirdi. "Sizin hakkınızda bir şeyler bilmemin faydası olur. Temel bilgilerle başlayabileceğimizi düşündüm. Neden yaşıınızla başlamıyoruz?"

"Bir buçuk, on ya da daha fazla param var," dedi kolayca. "Ve, hayır, ben evli değilim. Ama kısasa kısas, genç kız. Kaç yaşındasın?"

Başını iki yana salladı.

"Böyle küçük bir soruya cevap vermenin ne zararı var? Ben seninkini yanıtlıyorum. Bunu yapma zorunluluğum yok" diye hatırlattı. "Sen cevap vermezsen ben de devam etmeyeceğim."

İsteksizce "Yirmi dört" diyene kadar birkaç dakika sessizlik oldu. Bu ona bile genççe gelmişti. Her an ne kadar zamandır çalıştığını sorabilir ve o da hâlâ öğrenci olduğunu itiraf etmek zorunda kalabilirdi. Ayağa kalkıp güvenilirliğinden geriye kalanları pencereden dışarı fırlatabilirdi. Zaten büyük kısmını onun kapısının eşiğinde bırakmıştı.

"Evli misin?" diye sordu.

Adamın yaşı ve uzmanlığı ya da bunların eksikliği konusuna girmemesi onu o kadar rahatlatmıştı ki, ona cevap verdi. "Hayır, değilim. Ama Bay MacKeltar, soruları sormama gerçekten izin vermelisiniz."

"Dageus. Nişanlı mı?"

"Bu eski moda bir kelime," diye mırıldandı Elisabeth. Ondan topladığı diğerlerine bu kelimeyi de ekledi.

"Ben eski kafalı bir adamım, kızım.

Ne olmuş yani?" "Bu benimle ilgili değil."

"Benimle ilgili değil, çünkü hizmetinize ihtiyacım yok."

"Gwen öyle olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Bunu açıkladım, çok endişeleniyor."

Elisabeth onun ne yapacağını merak ederek sessizliğin bozulmasına izin verdi. Adam hiçbir şey yapmadı. Kıpırtısız ve sakin bir şekilde oturdu, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Böylece on dakika gibi gelen iki dakika boyunca birbirlerine baktılar. Ta ki kollarını kavuşturup bacak bacak üstüne attığını fark edene kadar.

Ona acıması, onu şu ana kadar olan her şeyden daha çok rahatsız etmişti ve bu sabah pek de iyi geçmemişti.

"Ne, başka soru yok mu?" diye sordu altın gözleri parlayarak.

"Çocuğunuz var mı?" diye ağzından kaçırdı, aceleyle kollarını açarak.

Bu da nereden çıktı, Zanders? Gözlerini kapatıp masanın altına gömülme isteğiyle savaştı.

"*Karın* olmadan mı?" dedi öfkeyle. "Beni ne biçim bir adam sanıyorsun? Çocuğun var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi, sesinin onunki kadar savunmacı çıktığını duyunca dehşete kapıldı. Derin bir nefes aldı ve ikinci kez kulübeye gelmemesi gerektiğini kasvetli bir şekilde kabul etti. Formunun zirvesinde değildi. Ona atfettiği varlığın yakınından bile geçmemiş olabileceği aklına geldi. Belki de o kadar jet-lag olmuştu ki, bu sabah her şey olduğundan daha büyük ve aşılmaz görünüyordu.

Bu bahaneyi minnetle değerlendirdi. Keşke bunu daha önce fark etseydi, ilk fiyaskoyla sonuçlanan konuşmalarından sonra, ona soğukkanlı ve profesyonel bir şekilde ertesi gün tekrar geleceğini söyleyebilirdi. Bu konuşmayı ne kadar çabuk sonlandırırsa o kadar iyiydi. Kalırsa ağzından neler çıkacağını ancak Tanrı bilirdi. Geri çekilecek, dinlenecek ve Harvard'da psikoloji bölümündeki en yüksek not ortalamasını kazanmış ve bunu korumak için savaşacak olan soğukkanlı, odaklanmış Elisabeth Zanders'a geri dönecekti.

"Özür dilerim Bay MacKeltar," diye özür diledi, elindeki bardağı aniden itip ayağa kalkarak, "ama korkarım bu sabah pek kendimde değilim. Fark ettiğimden çok daha fazla jet-lag olduğumu anladım."

"O zaman suçu buna mı atacaksın, genç kız?" dedi usulca, o da ayağa kalkarak.

Dili titreyerek dışarı çıktı, davetkâr bir hareketle dolgun dudaklarını ıslattı ve ona bunu kabul etmesi için meydan okudu. Altın rengi gözleri onunkilerle buluştu ve Elisabeth korkunç bir an için onun ruhunun derinliklerini gördüğünü hissetti. Adam onun üzerindeki etkisinin tamamen farkındaydı ve bunu itiraf edene kadar sabırla bekleyecekti. Karşısında duran adam onun etrafında daireler çizebiliyordu. Onun üzerinde kullanıp da adamın anlayamayacağı tek bir psikolog taktiği bile yoktu.

İyi bir psikolog "*Neyi suçluyorsun?*" diye sorar ve onunla yüzleşirdi. Ama bunu yapmadı, çünkü adamın, "*Beni soymayı düşünmeden edemediğin için senin dengeni bozduğum gerçeği*" diye cevap vermeyeceğinden tam olarak emin değildi.

Ve bunu düşünüyordu. Ona her baktığında.

"Kahve için teşekkürler Bay MacKeltar," dedi yumuşak bir sesle, aralarında hissedilir, akıllara durgunluk veren bir gerilim yokmuş gibi davranarak. Ona danışmanlık yapmak için izin isteyip istemeyeceğine karar verdi. Böylesine iradeli bir adamla, gerçekçi bir şekilde ilerlemek çok daha akıllıca olurdu. Sanki onu tedavi edip etmeyeceği söz konusu bile değilmiş gibi davranmak. "Yarın için bir zaman belirleyelim, böylece yeni bir başlangıç yapabiliriz," dedi kararlı bir şekilde.

Bu gece Gwen'i arayacak ve onun aklını başından alacaktı. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeden Dageus MacKeltar'a tekrar yaklaşmasının imkânı yoktu.

"Gwen hastanedeyken onu rahatsız etmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" Dageus yumuşak bir sesle konuştu. "Gwen'in hassas durumu ve geçirdiği travmatik kaza yüzünden onu üzmene izin veremem." Belli ki Gwen'in genç kızla ilgili bir planı vardı, diye düşündü Dageus, yoksa onu işe almazdı, ama Gwen'in ona on üçünden bahsedeceğini sanmıyordu, en azından sıradan bir telefon konuşmasında, yoksa çoktan yapardı. Yine de işini şansa bırakmayacaktı. Elisabeth Zanders ateşli ve zeki, sevimli bir genç kızdı ve eğer akıllı davranırsa onu bir süreliğine tamamen kendine bağlayabilirdi. Ona sahip olma, ne düşündüğünü ve ne hissettiğini keşfetme, çıplak ve sıcak bedeninin onunkinin altında verdiği hissi öğrenme konusundaki kararlılığının yoğunluğu onu ürküttü. Bir erkek olsaydı

Böyle bir kararlılık onu ürkütmekten daha fazlasını yapabilir, onu uyarabilirdi. Ama öyle değildi. Ve öyle de olmadı.

Elisabeth, adamın onun düşüncelerini bu kadar doğru tahmin etmesine şaşırmişti. O bir yanıt vermek için bocalarken, adam bir adım daha yaklaştı. Adamın kişisel alanı işgal etmek gibi bir huyu vardı.

"Bu akşam benimle yemek ye, genç kız," diye mırıldandı, şapkasını elinden aldı ve nazikçe saçlarının üzerinde düzeltti. "Ben iyi bir aşçıyım."

Adamın parmaklarının ucu kulağına değdiğinde aceleyle geri çekildi. Adamın dokunduğu yer karıncalanmıştı. "Yarın."

Onu dikkatle inceledi. Bir süre sonra, kadının bu konuda bir milim bile kıpırdamayacağına karar vermiş gibiydi. "O zaman yarın. Benimle kahvaltı et."

"Saat birde," diye sertçe karşı çıktı ve koridordan kapıya doğru geri çekildi.

"Ya da unut gitsin," diyerek onu koridorda takip etti.

Omurgası kapıya çarptığında geri geri gitmeyi bıraktı.

Ondan bir adım ötede durdu. "Gördüğüm kadarıyla Elisabeth Zanders, senin biraz sorunun var, değil mi?"

Kadın cevap vermeyince gülümsedi. Gözlerine tam olarak ulaşmamıştı.

"Evet, öyle. Gwen gelip benimle konuşmanı istedi. Bahse girerim sana zaman ayırdığın için ödeme yapıyordur, değil mi?"

Elisabeth sıkıca başını salladı. Altın rengi gözleri, kırpmadan bakan ve yırtıcı bir sabırla ona bir kaplanınkini hatırlatıyordu. Bir ürperti omurgasını öptü.

"Bahse girerim size iyi para ödüyordur, sizi Amerika'dan buraya kadar getirdiğine göre."

Elisabeth ona soğuk bir bakış attı. Onun nereye varmak istediğini çok iyi görebiliyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştı.

"İhtiyacınız olan bir şey bende var gibi görünüyor," dedi ipek gibi. "İhtiyacın olan bir şey *olduğum* bile söylenebilir." Gülümsemesi arttı ama garip bir şekilde bakışlarındaki ürperti de arttı.

Elisabeth dişlerini sıktı, cevap vermeyi reddetti. Sessizlik içinde bekledi.

Sonunda ona belli belirsiz, sıkı bir baş selamı verdi.

"Belki de bir pazarlık yapmalıyız, genç kız."

"Aklında ne var?" diye sordu soğukkanlılıkla.

"Gwen benim için çok değerli olduğuna göre, eğer seni görmemi istiyorsa, o zaman göreceğim. Ama" -bir kez daha avuçlarını Gwen'in başının iki yanındaki kapıya dayadı- "evimde misafir olarak kalacaksın. Zihin çalışmanı benim üzerimde uygulamak istiyorsan, bu benim şartlarımla olacak. Gwen'in içini rahatlatacağız ve sen de maaşını kazanacaksın. Gwen'i ya da Drustan'ı hiçbir soruyla rahatsız etmeyeceksin, konuştuğumuz hiçbir şeyi onlarla paylaşmayacaksın, çünkü bunu yaptığın an aramızdaki her şey biter. Anladın mı?"

Elisabeth sanki nefesi kesilmiş gibi hissetti. Birkaç cümleyle onu küçük, derli toplu bir köşeye sıkıştırmış, Gwen'in hamileliği sırasındaki huzurunu ve refahını silah olarak kullanmıştı. Ve onun her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordu.

Gwen'i beklemeyerek zaten işleri berbat etmişti. Eğer onu görmeyi reddederse, ciddi bir çıkmaza girecekti. Elli bin dolar değerinde bir sıkıntı. Gwen'e onun kapısından içeri bile giremeyeceğini bildirmek zorunda kalarak utanç verici bir duruma düşecekti. Okulu bir hiç uğruna yarıda bırakmış olacaktı. Harvard'a, Tanrı aşkına *Beanpole*'a geri dönmek zorunda kalacak, başarısız olacaktı. Yarın bakire olarak ölmeyi tercih ederdi!

Birdenbire Gwen'in neden bu kadar çok para teklif ettiği anlaşılmıştı. Adam danışmanlık istemiyordu, buna ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu, açık ara çok zekiydi ve tartışmasız usta bir stratejistti. Sadece sorununun ne olduğunu bulmak bile Gwen'in şimdiye kadar karşılaştıklarından daha büyük bir meydan okuma olacaktı. Böyle bir adamın zihnine girme düşüncesiyle garip bir heyecan hissetti.

Yapabilir miydi? Merak etti. Aralarındaki gerilim, tuğlaları kesip bir duvar örmeye yetecek kadar kalındı. Eğer onun zihninin labirentinde gezinebilirse, danışmanlık yetenekleri konusunda bir daha asla şüphe duymayacaktı. Eğer onu fethedebilirse, her şeyin üstesinden gelebilirdi.

"Yarın kahvaltı o zaman?" diye tekrarladı, ona doğru eğilerek. Altın rengi gözleri sözsüz bir meydan okumayla onunkileri kavradı. "Neden korkuyorsun genç kız?" dedi usulca.

Adamın fiziksel yakınlığı bir silah olarak kullandığını fark etti. Bunu tamamen onun dengesini bozmak için yapmıştı.

Çenesini havaya kaldırarak onun bakışlarına eşit bir şekilde karşılık verdi. Yarın başka bir gündü, yarın tamamen diken üstünde olacak, her türlü meydan okumaya hazır olacaktı. Adamın şartlarını kabul edecekti çünkü başka seçeneği yoktu ama adam ona misafiri gibi davranırken o da sabırla ve zekice onu bir psikolog gibi yoklayacaktı.

"Peki. Dokuzda burada olurum," dedi yumuşak bir sesle, yarın karşılaşacağı Elisabeth Zanders'ın bugün ezip geçtiğinden çok daha farklı olacağını düşünerek. Ona hoş bir gülümseme verdi, kollarının arasından eğildi ve kapı kolunu çevirdi. Doğal olarak kapı yerinden oynamadı çünkü iki yüz küsur kiloluk bir ağırlık kapıya yaslanmıştı. Kaşlarını çatarak ona buyurgan bir bakış attı.

Belli belirsiz gülümseyerek ellerini indirdi.

Kapıyı arkasından nazikçe kapatmaya özen gösterdi.

Dageus pencereden onu tepenin zirvesinde gözden kaybolana kadar izledi. Uzun zamandır ilk kez, yarınki gün doğumu umut vaat ediyor gibiydi.

İçinin derinliklerinde, yenilmiş olmaktan çok uzakta, on üç kişi huzursuzca kıpırdanıyor, onay mırıldanıyordu ve bir değişiklik olarak, kadim olanlarla aynı fikirde olmak onu en ufak bir şekilde kızdırmadı. Hatta bir an için, Tuatha Dé Danann Druid'leriyle bir iki ortak noktası olabileceğini düşünerek on üçlünün yoldaşlığından keyif bile aldı. Aralarında binlerce yıl olsa da, insanlar her zaman ve her çağda insandı.

Sadece birkaç günlüğüne, diye hatırlattı kendine. Gwen ve Drustan dönene kadar.

Gwen'in genç kızla ilgili planının ne olduğunu anlayamıyordu ama tooping'in bunun bir parçası olmadığından emindi. Ve bunu öğrendiğinde ona çok kızacaktı.

Gerektiğinde bununla ilgilenirdi.

Bu arada, önümüzdeki birkaç güne mümkün olduğunca çok hayat sıkıştırma planlıyordu.

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KAREN MARIE
MONING

DARKFEVER

A MACLAYLA LANE NOVEL

ALINTI

DARKFEVER

Benim adım MacKayla, kısaca Mac. Ben bir sidhe-seer'im, Fae'leri görebilen bir insanım, bu gerçeği ancak yakın zamanda ve çok isteksizce kabul ettim.

Benim felsefem oldukça basittir: Kimsenin beni öldürmeye çalışmadığı her gün benim için iyi bir gündür. Son zamanlarda pek iyi günüm olmadı. İnsan ve Fae arasındaki duvarlar yıkıldığından beri. Ama o zamandan beri iyi bir gün geçiren bir sidhe-seer yaşamıyor.

MacKayla'nın kız kardeşi öldürüldüğünde, ölümüne dair tek bir ipucu bırakır - Mac'in cep telefonundaki şifreli bir mesaj. Cevapları aramak için İrlanda'ya giden Mac, çok geçmeden daha büyük bir meydan okumayla karşı karşıya kalır: Sahip olduğunu bilmediği bir güçte ustalaşacak kadar uzun süre hayatta kalmak - İnsan dünyasının ötesini, Fae'lerin tehlikeli alemini görmesini sağlayan bir yetenek.

Mac, kız kardeşinin ölümünün gizemini derinlemesine araştırırken, her hareketi karanlık ve gizemli Jericho tarafından gölgelenir ve aynı zamanda acımasız V'lane - seksi insan kadınlar için bir bağımlılık haline getiren ölümsüz bir Fae - ona yaklaşır. Dünyalar arasındaki sınır parçalanmaya başladığında, Mac'in gerçek görevi netleşir: Başka biri tüm güçlü Karanlık Kitap'ı ele geçirmeden önce ele geçirilmesi zor *Sinsar Dubh'u* bulmak - çünkü ona ilk ulaşan kişi her iki dünyanın da kontrolünü tamamen ele geçirecektir.

1

BİR YIL ÖNCE ...

9 TEMMUZ. ASHFORD, GEORGIA. Doksan dört derece, yüzde 97 nem.

Yazları Güney'de hava çok sıcak oluyor ama kışların bu kadar kısa ve ılıman geçmesi buna değiyor. Her mevsimi ve her iklimi severim. Bulutlu, çiseleyen bir sonbahar gününü - iyi bir kitapla kıvrılmak için harika - bulutsuz, mavi bir yaz gökyüzü kadar sevebilirim, ancak kar ve buzu hiç umursamadım. Kuzeyliler buna nasıl katlanıyor bilmiyorum. Ya da neden. Ama sanırım katlanmaları iyi bir şey, yoksa hepsi burada bizi dışlıyor olurdu.

Boğucu güney sıcaklığının yerlisi olarak, ailemin evinin arka bahçesindeki havuzun kenarında uzanmış, yeni pembe manikürüm ve pedikürümle mükemmel uyum sağlayan en sevdiğim pembe puantiyeli bikinimi giyiyordum. Üstü minderli bir şezlonga yayılmış güneşin tadını çıkarıyordum, uzun sarı saçlarım başımın üstünde dikenli bir düğüm halinde toplanmıştı. Annem ve babam otuzuncu evlilik yıldönümlerini kutlamak için iki hafta önce Maui'de başlayan ve gelecek hafta sonu Miami'de sona erecek olan yirmi bir günlük tropik ada gezisiyle tatile çıkmışlardı.

Onların yokluğunda büyük bir özveriyle bronzlaşmaya çalışıyor, serin, pırıl pırıl mavilikte hızlı dalışlar yapıyor, sonra güneşin tenimdeki su damlalarını kızartmasına izin vermek için uzanıyor, kız kardeşim Alina'nın birlikte takılmak için etrafta olmasını diliyor ve belki birkaç arkadaşımı davet ediyordum.

iPod'um yanımdaki masanın üzerinde duran babamın Bose ses yuvasına yerleştirilmişti ve benim hazırladığım bir çalma listesini neşeyle çalıyordu.

Özellikle havuz kenarında güneşlenmek için bir araya getirilmiş, son birkaç on yılın en iyi yüz tek hit harikası ve beni gülümseten birkaç tanesinden oluşuyor - mutlu akılsız zaman geçirmek için mutlu akılsız müzik. Şu anda eski bir Louis Armstrong şarkısı çalıyordu

-"Ne Harika Bir Dünya." Alaycı ve hayal kırıklığına uğramış olmanın havalı olduğunu düşünen bir nesilde doğdum, bazen biraz alışılmışın dışına çıkıyorum. Neyse.

Uzun bir bardak soğutulmuş tatlı çay ellerinin altındaydı ve annemle babamın beklenenden daha erken karaya çıkma ihtimaline karşı telefon da yakınlardaydı. Bir sonraki adaya ancak yarın varacaklardı ama iki kez planlanandan daha erken inmişlerdi. Birkaç gün önce cep telefonumu yanlışlıkla havuza düşürdüğümünden beri, bir aramayı kaçırmamak için telsizi yanımda taşıyordum.

Gerçek şu ki, ailemi deli gibi özlüyordum.

İlk başta, onlar gittiğinde, yalnız kalma ihtimali beni çok sevindirmişti. Evde yaşıyorum ve annemle babam oradayken ev bazen sinir bozucu bir şekilde Grand Central Station'a benziyor; annemin arkadaşları, babamın golf arkadaşları ve kiliseden hanımlar geliyor, mahallenin çocukları bir bahaneyle uğruyor, mayolarını giymişler, davetiye peşinde koşuyor olabilirler mi?

Ama iki haftadır özlemini çektiğim yalnızlık beni boğmaya başlamıştı. Başboş ev, özellikle akşamları acı verici bir sessizliğe bürünüyordu. Akşam yemeği saatinde kendimi düpedüz kaybolmuş hissediyordum. Aç da hissediyordum. Annem harika bir aşçıdır ve ben pizza, patates cipsi ve peynirli makarnadan çabuk tükenmişim. Onun kızarmış tavuk, patates püresi, taze şalgam yeşillikleri ve ev yapımı krem şantili şeftalili turtadan oluşan yemeklerinden birini yemek için sabırsızlanıyordum. İhtiyacı olan her şeyi stoklamak için market alışverişini bile önceden yapmışım.

Yemek yemeyi severim. Neyse ki belli olmuyor. Göğsüm ve popom sağlıklı, ama belim ve kalçalarım ince. İyi bir metabolizmam var, gerçi annem "Ha, otuzuna kadar bekle. Sonra kırk, sonra elli." Babam, "Daha çok seveceksin Rainey," diyor ve anneme öyle bir bakış atıyor ki, dikkatimi başka bir şeye yoğunlaştırıyorum.

Başka bir şey. Ailemi çok severim, ama "TMI" diye bir şey var.

Çok fazla bilgi.

Sonuç olarak, ailemi özlemek ve Alina'nın İrlanda'dan döneceği günü saymak dışında harika bir hayatım var, ancak bunların ikisi de geçici, yakında düzeltilecek. Hayatım çok geçmeden tekrar mükemmel hale gelecek.

Sadece çok mutlu olarak hayatınızı bir arada tutan en önemli iplerden birini kesmesi için kaderi baştan çıkarmak diye bir şey var mı?

Telefon çaldığında, ailem olduğunu sandım. Ama değilmiş.

Bu kadar küçük, önemsiz, günde düzinelerce kez yapılan bir eylemin bir sınır çizgisi haline gelebilmesi çok komik.

Bir telefonun açılması. Bir ON düğmesine basılması.

Bastırmadan önce -bildiğim kadarıyla- kız kardeşim hayattaydı. Basma anında hayatım iki farklı döneme ayrıldı: Aramadan önce ve Aramadan sonra.

Telefon görüşmesinden önce, sadece hevesli bir okuyucu olduğum için bildiğim o elli sentlik kelimelerden biri olan *sınır* gibi bir kelimeye hiç ihtiyacım yoktu. Önceden, hayatım boyunca bir mutlu andan diğerine süzülürdüm. Önceleri her şeyi bildiğimi sanırdım. Kim olduğumu, nereye uygun olduğumu ve geleceğimin tam olarak ne getireceğini bildiğimi sanıyordum.

Önceden, bir geleceğim *olduğunu* düşünürdüm.

Telefon görüşmesinden sonra, aslında hiçbir şey bilmediğimi keşfetmeye başladım.

Kız kardeşimin öldürüldüğünü öğrendiğim günden itibaren iki hafta boyunca birilerinin bir şeyler yapmasını bekledim - herhangi bir şey - kapalı bir tabut cenazesinden sonra onu toprağa gömmek, güllerle örtmek ve yas tutmak dışında.

Yas tutmak onu geri getirmeyecekti ve kız kardeşim bir metre toprağın altında buz gibi ve bembeyaz yatarken, onu öldüren kişinin dışarıda bir yerlerde canlı bir şekilde dolaştığını, hasta ve psikopat bir şekilde mutlu olduğunu bilmek beni kesinlikle daha iyi hissettirmeyecekti.

O haftalar benim için sonsuza kadar sisli kalacak. Tüm o süre boyunca gözyaşı döktüm, gözyaşlarım yüzünden görüşüm ve hafızam bulanıklaştı. Gözyaşlarım istemsizdi. Ruhum sızıyordu. Alina sadece kız kardeşim değil, en iyi arkadaşımdı. Sürekli e-posta gönderirdi ve haftada bir konuşurduk, her şeyi paylaşırdık, sır saklamazdık.

Ya da ben öyle sanıyordum. Ne kadar da yanılmışım.

Eve döndüğünde birlikte bir daire tutmayı planlıyorduk. Şehre taşınmayı planlıyorduk, ben nihayet üniversiteyi ciddiye alacaktım ve Alina da Atlanta'daki aynı üniversitede doktorasını yapacaktı. Kız kardeşimin ailedeki tüm hırslara sahip olduğu bir sır değildi. Liseden mezun olduğumdan beri, haftada dört ya da beş gece Brickyard'da barmenlik yapmaktan, evde yaşamaktan, paramın çoğunu biriktirmekten ve annemle babamı bir gün mezun olup gerçek dünyada gerçek bir iş bulabileceğim konusunda makul ölçüde umutlu tutmaya yetecek kadar yerel Podunk üniversitesinde üniversite dersleri almaktan (her sömestrde bir ya da iki tane ve ailemin hoşuna gitmeyen İnternet Nasıl Kullanılır ve Seyahat Görgü Kuralları gibi dersler) gayet memnundum. Yine de, hırs olsun ya da olmasın, Alina döndüğünde hayatımda bazı büyük değişiklikler yapmayı planlıyordum.

Aylar önce havaalanında ona veda ettiğimde, onu bir daha canlı göremeyeceğim düşüncesi aklımın ucundan bile geçmemişti. Alina güneşin doğuşu ve batışı kadar kesindi. Büyülenmişti. O yirmi dört, ben yirmi iki yaşındaydım. Sonsuza kadar yaşayacaktık. Otuz bir milyon ışık yılı uzaktaydı. Kırk aynı galakside bile değildi. Ölüm mü? Ha. Ölüm gerçekten yaşlı insanlara olur.

Hayır.

İki hafta sonra gözyaşı sisi biraz dağılmaya başladı. Acım dinmedi. Sanırım sonunda vücudumdaki, beni hayatta tutmak için kesinlikle gerekli olmayan son nem damlasını da dışarı attım. Ve öfke kavrulmuş ruhumu suladı. Cevaplar istiyordum. Adalet istedim. İntikam istiyordum. Tek kişi benmişim gibi görünüyordu.

Birkaç yıl önce aldığım bir psikoloji dersinde insanların ölümle başa çıkabilmek için kederin aşamalarından geçtiklerini söylemişlerdi. İnkârın uyuşukluğu içinde debelenip durmamıştım.

İlk aşama. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede uyuşukluktan acıya geçmiştim. Annem ve babam uzaktayken, cesedini teşhis etmek zorunda kalan kişi bendim. Pek hoş olmamıştı ve Alina'nın öldüğünü inkâr etmenin hiçbir yolu yoktu.

İki hafta sonra öfke aşamasına geçmiştim. Sırada depresyon olması gerekiyordu. Sonra, eğer kişi sağlıklıysa, kabullenme. Daha şimdiden çevremdekilerde kabullenmenin başlangıç işaretlerini görebiliyordum, sanki hissizlikten doğrudan yenilgiye geçmiş gibiydiler. "Rastgele şiddet eylemlerinden" bahsettiler. "Hayata devam etmekten" bahsettiler. "İşlerin polisin elinde olduğundan emin olduklarını" söylediler.

Hiç sağlıklı değildim. İrlanda'daki polislerden de emin değildim. Alina'nın ölümünü kabullenmek mi? Asla.

"Gitmiyorsun Mac ve bu son sözüm." Annem mutfak tezgâhında duruyordu, omzuna bir havlu atmış, beline kırmızı, sarı ve beyaz manolya desenli neşeli bir önlük bağlamıştı, elleri un içindeydi.

Fırıncılık yapıyordu. Ve yemek yapıyordu. Ve temizlik. Ve biraz daha pişiriyor. Ev işlerinde gerçek bir Tazmanya canavarı haline gelmişti. Güney'in derinliklerinde doğup büyüdüğü için annem böyle başa çıkmaya çalışıyordu. Burada kadınlar, insanlar öldüğünde anaç tavuklar gibi yuva yaparlar. Yaptıkları şey bu.

Son bir saattir tartışıyorduk. Dün gece Dublin polisi bizi arayıp çok üzgün olduklarını, ancak delil yetersizliği nedeniyle, ellerinde tek bir ipucu ya da tanık olmadığı gerçeği ışığında, takip edecekleri bir şey kalmadığını söylemişti. Alina'nın davasını faili meçhuller bölümüne devretmekten başka çareleri kalmadığını bize bildiriyorlardı ki yarım akıllı herkes bunun bir bölüm değil, loş ışıklı ve büyük ölçüde unutulmuş bir bodrum katındaki depoda bulunan bir dosya dolabı olduğunu bilir. Yeni kanıtlar için dosyayı periyodik olarak yeniden inceleyeceklerine ve gerekli özeni göstereceklerine dair güvence vermelerine rağmen, mesaj açıktı: Alina ölmüştü, ülkesine geri gönderilmişti ve artık onları ilgilendirmiyordu. Pes etmişlerdi.

Bu rekor bir süre miydi? Üç hafta. Sadece 21 gün. Akıl almaz bir şeydi!

"Orada yaşıyor olsaydık bu kadar çabuk pes etmeyeceklerine emin olabilirsin," dedim acı bir şekilde.

"Bunu bilmiyorsun, Mac." Annem kül sarısı perçemlerini, ağlamaktan kızarmış ve alnında un lekesi bırakmış mavi gözlerinden geriye doğru itti.

"Öğrenmem için bana bir şans verin."

Dudakları beyaz kenarlı ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Kesinlikle olmaz. O ülkede zaten bir kızımı kaybettim. Bir başkasını daha kaybetmeyeceğim."

Çıkmaz. Dublin'e gidip polisin Alina'nın cinayetini çözmek için gerçekten ne yaptığını öğrenmek için izin alma kararımı açıkladığım kahvaltıdan beri buradaydık.

Dosyanın bir kopyasını talep eder ve soruşturmaya devam etmeleri için onları motive etmek üzere elimden gelen her şeyi yapardım. Kurbanın ailesine bir yüz ve bir ses verecektim - yüksek sesli ve umarım oldukça ikna edici bir ses. Kız kardeşimin Dublin'de bir temsilcisi olsaydı, soruşturmanın daha ciddiye alınacağı inancından kurtulamazdım.

Babamı ikna etmeye çalıştım ama şu anda ona ulaşmam mümkün değildi. Keder içinde kaybolmuştu. Alina ve ben farklı yüzlere ve yapılarla sahip olsak da, saçlarımız ve gözlerimiz aynı renkteydi ve babam son zamanlarda bana gerçekten baktığı birkaç seferde yüzünde öyle korkunç bir ifade vardı ki, keşke görünmez olsaydım diye düşündüm. Ya da yeşil gözlü sarışın olmak yerine onun gibi kahverengi gözlü esmer olmayı.

Başlangıçta, cenazeden sonra, kararlı bir eylem dinamosu olmuş, bitmek bilmeyen telefon görüşmeleri yapmış, herkesle temas kurmuştu. Büyükelçilik nazik davranmış ama onu Interpol'e yönlendirmiş, Interpol de onu birkaç gün "bir şeyleri araştırmakla" meşgul ettikten sonra diplomatik bir şekilde başladığı yere, Dublin polisine geri göndermişti. Dublin polisi tereddütsüz kaldı. Kanıt yok. İpucu yok. Araştıracak bir şey yok. *Bununla ilgili bir sorunuz varsa, efendim, elçiliğinizle temasa geçin.*

Ashford polisini aradı; hayır, İrlanda'y a gidip araştıramazlardı. Dublin polisini tekrar aradı.

Alina'nın tüm arkadaşlarını, öğrenci ve profesör arkadaşlarını sorgulamışlar mıydı? Dublin polisinin sinirlenmeye başladığını anlamak için bu konuşmanın her iki tarafını da duymama gerek yoktu.

Sonunda hükümette yüksek mevkide, gizli bir pozisyonda çalışan eski bir üniversite arkadaşını aramıştı. O arkadaşın söyledikleri babamın moralini tamamen bozmuştu. Kapıyı yüzümüze kapattı ve o zamandan beri dışarı çıkmadı.

Lane'lerin evindeki hava kesinlikle kasvetliydi; annem mutfakta bir kasırga, babam ise çalışma odasında bir kara delik gibiydi. Sonsuza kadar oturup onların kendilerine gelmelerini bekleyemezdim. Zaman tükeniyordu ve izler her geçen dakika daha da soğuyordu. Eğer biri bir şey yapacaksa, bu şimdi olmalıydı, bu da benim yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Ben gidiyorum ve hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil" dedim.

Annem gözyaşlarına boğuldu. Yoğurduğu hamuru tezgâhın üzerine bıraktı ve koşarak odadan çıktı. Bir süre sonra yatak odasının kapısının koridorda çarptığını duydum.

Baş edemediğim tek şey bu, annemin gözyaşları. Sanki son zamanlarda yeterince ağlamıyormuş gibi, onu yine ağlatmışım. Mutfaktan sıvıştım ve kendimi yeryüzündeki en *aşağılık* pislik gibi hissederek üst kata çıktım.

Pijamalarımı çıkardım, duş aldım, saçlarımı kuruttum ve giyindim, sonra bir süre ne yapacağımı şaşırmış bir halde koridorda Alina'nın kapalı yatak odasının kapısına baktım.

Gün içinde kaç bin kez birbirimizi aramış, gece boyunca fısıldaşmış, kötü rüyalar gördüğümüzde birbirimizi rahatlatmak için uyandırmıştık? Artık kötü rüyalar konusunda tek başımaydım.

Kendine gel, Mac. Kendimi silkeledim ve kampüse gitmeye karar verdim. Evde kalırsam kara delik beni de yakalayabilirdi. Şu anda bile olay ufkunun katlanarak genişlediğini hissedebiliyordum.

Şehir merkezine doğru giderken, cep telefonumu havuzda düşürdüğümü hatırladım -Tanrım, gerçekten de onca hafta önce miydi? Tabii gittiğimi fark ederlerse.

Mağazaya uğradım, ellerindeki en ucuz Nokia'yı aldım, eskisini devre dışı bıraktım ve yenisini çalıştırdım.

On dört yeni mesaj aldım ki bu muhtemelen benim için bir rekordu. Ben pek sosyal bir kelebek değilim. Her zaman en yeni, en büyük beni bul hizmetine bağlı olan o takılı insanlardan değilim. Fikir-mesajlaşma özelliği. İnternet hizmetim ya da uydu radyom yok, sadece basit bir hesabım var, teşekkürler. İhtiyacım olan diğer tek aygıt güvenilir iPod'um - müzik benim büyük kaçışım.

Arabama geri döndüm, klimanın Temmuz'un amansız sıcakıyla savaşılabilmesi için motoru çalıştırdım ve mesajlarımı dinlemeye başladım. Çoğu haftalar öncesinden, okuldaki arkadaşlarımdan ya da cenazeden beri konuştuğum The Brickyard'dan gelmişti.

Sanırım aklımın bir köşesinde, Alina ölmeden birkaç gün önce cep telefonumun çekmediği ve ondan bir mesaj alabileceğimi umduğum bir bağlantı kurmuştum. Ölmeden önce mutlu bir ses tonuyla aramış olabileceğini umuyordum. Bana kederimi kısa bir süreliğine de olsa unutturacak bir şeyler söylemiş olabileceğini umuyordum. Onun sesini bir kez daha duymak için yanıp tutuşuyordum.

Açtığımda neredeyse telefonu düşürüyordum. Sesi küçük hoparlörden patladı, çığınca ve dehşet içindeydi.

"Mac! Tanrım, Mac, *neredesin?* Seninle konuşmam lazım! Doğrudan sesli mesajına düştü! Cep telefonun kapalıyken ne *yapıyorsun?* Bunu alır almaz beni aramalısın! Yani, hemen!"

Bunaltıcı yaz sıcakına rağmen birden buz kesildim, tenim nemli bir hal aldı.

"Oh, Mac, her şey çok yanlış gitti! Ne yaptığımı bildiğimi sanıyordum. Bana yardım ettiğini sanıyordum, ama Tanrım, bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum! Ona aşık olduğumu sanıyordum ama o da onlardan biri, Mac! O da *onlardan biri!*"

Anlayışsızca göz kırptım. Kimden biri? Daha da önemlisi, en başta "onlardan" biri olan bu "o" kimdi? Alina... aşık mı? Yok artık! Alina ve ben birbirimize her şeyi anlattık. Dublin'deki ilk aylarında tesadüfen çıktığı birkaç erkek dışında, hayatındaki başka hiçbir erkekten bahsetmemişti. Ve kesinlikle aşık olduğu birinden de!

Sesi bir hıçkırıkla kesildi. Elim telefonu ölümüne kavradı, sanki bu sayede kız kardeşime tutunabilmişim gibi. Alina'yı hayatta ve zarar görmekten uzak tutabilirdim. Birkaç saniye parazit oldu, sonra tekrar konuştuğunda sesini alçalttı, sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi.

"Konuşmalıyız, Mac! Bilmediğin çok şey var. Tanrım, ne *olduğunu* bile bilmiyorsun! Sana söylemem gereken o kadar çok şey var ki, ama işler bizim için daha güvenli hale gelene kadar seni bunun dışında tutabileceğimi düşündüm. Eve dönmeye çalışacağım" -sözünü yarıda kesti ve acı acı güldü, Alina'ya hiç benzemeyen yakıcı bir sestir bu

"Ama ülke dışına çıkmama izin vereceğini sanmıyorum. Seni en kısa zamanda arayacağım-" Biraz daha sessizlik ve ardından bir soluk. "Oh, Mac, geliyor!" Sesi acil bir fısıltıya dönüştü. "Beni dinle! Onu bulmalıyız" -sonraki kelimesi bozuk ya da yabancı geliyordu, *şi- sadu gibi bir* şeydi, diye düşündüm. "Her şey ona bağlı. Onu almalarına izin veremeyiz! Önce onu ele geçirmeliyiz! Başından beri bana yalan söylüyormuş. Artık ne olduğunu ve nerede olduğunu biliyorum-"

Ölü hava. Arama sonlandırılmıştı.

Şaşkın bir halde oturmuş, duyduklarımı anlamlandırmaya çalışıyordum. Kişilik bölünmesi yaşadığımı ve iki Mac olduğunu düşündüm: Biri etrafında olup bitenler hakkında *e n u f a k* bir fikri olan, diğeri ise sabahları giyinip ayakkabılarını doğru ayağa giyecek kadar gerçekliği zar zor takip edebilen Mac. Alina öldüğünde ipucu olan Mac de ölmüş olmalıydı, çünkü bu Mac'in kız kardeşi hakkında hiçbir şey bilmediği açıktı.

Aşık olmuştu ve bana bundan hiç bahsetmemişti! Bir kere bile. Ve şimdi bana söylemediği şeylerin en küçüğü bu gibi görünüyordu. Şaşkına dönmüştüm. İhanete uğramıştım. *Aylardır* benden sakladığı, kız kardeşimin hayatının kocaman bir parçası vardı.

Ne tür bir tehlike içindeydi? Beni neyden uzak tutmaya çalışıyordu? Bizim için daha güvenli *olana* kadar? Ne bulmamız gerekiyordu? Onu öldüren aşık olduğunu sandığı adam mıydı? Neden bana onun adını söylememişti?

Aramanın tarihini ve saatini kontrol ettim; cep telefonumu havuza düşürdükten sonraki öğleden sonraydı. Midemin bulandığını hissettim. Bana ihtiyacı vardı ve ben onun yanında olamamıştım. O anda

Alina ılınca bana ulaşmaya çalışırken, ben arka bahçede tembel tembel gneşleniyor, en iyi yüz akılsız, mutlu şarkımı dinliyordum, cep telefonum yemek masasının üzerinde kısa devre yapmış ve unutulmuş bir şekilde duruyordu.

KAYDET tuşuna dikkatlice bastım, sonra geri aramış olabileceğini umarak mesajların geri kalanını dinledim, ama başka bir şey yoktu. Polise göre, bana ulaşmaya çalıştıktan yaklaşık dört saat sonra ölmüştü, ancak cesedini yaklaşık iki gün boyunca bir ara sokakta bulamamışlardı.

Bu, engellemek için her zaman çok çalıştığım bir grseldi.

Gözlerimi kapattım ve onunla konuşmak için son şansımı kaçırdığım düşüncesi üzerinde durmamaya çalıştım, cevap vermiş olsaydım belki onu kurtarmak için bir şeyler yapabileceğimi düşünmemeye çalıştım. Bu düşünceler beni delirtebilirdi.

Mesajı tekrar izledim. *Shi-sadu* neydi? Ve onun şifreli "*Ne olduğunu bile bilmiyorsun*" sözünün anlamı *neydi*? Alina bununla ne demek istemiş olabilirdi?

nc tekrarımda mesajı ezbere biliyordum.

Ayrıca annem ve babam için bu oyunu oynamamın mümkün olmadığını da biliyordum. Bu onları daha da batırmakla kalmaz (eğer şu anda battıkları uçtan daha derin bir u varsa), muhtemelen beni odama kilitleyip anahtarı da atarlardı. Kalan çocuklarını şansa bırakacaklarını düşünemezdim.

Ama... Dublin'e gidip bunu polise dinletirsem, davayı yeniden açmak zorunda kalırlar, değil mi? Bu iyi niyetli bir ipucuydu. Alina birine aşık olsaydı, bir noktada, bir yerde onunla birlikte görülürdü. Okulda, evinde, iş yerinde, bir yerlerde. Birileri onun kim olduğunu bilirdi.

Ve eğer gizemli adam onun katili değilse, katilin kim olduğunu bulmanın anahtarı kesinlikle oydu. Ne de olsa o da "*onlardan* biriydi."

Kaşlarımı attım.

Her kimse ya da her neyse.

*Şekillendirilmemiş kile şekil verme yeteneği, fırında pişirilebilecek
olanlardan çok daha fazlasını kapsayan kız kardeşim Laura için.*

*Bahçeleriniz her daim bereket içinde çiçek açsın,
Şeftali reçeliniz ve cevizli tavuğunuz her zaman cennet tadında
olsun, ruhunuzdaki sanat her zaman ifade bulsun,
Ve her zaman ne kadar sevildiğinizi bilesiniz.*

KAREN MARIE MONING'İN KİTAPLARI

Ateş Serisi

Darkfever

Bloodfever

Faefever

Dreamfever

Shadowfever

Highlander Serisi

Yayla Sisinin Ötesinde

Bir İskoç Savaşçısını

Evcilleştirmek İskoçyalı'nın

Dokunuşu

İskoçyalı'nın Öpücüğü

Karanlık İskoçyalı

Ölümsüz Highlander

Highlander'ın Büyüsü

YAZAR HAKKINDA

KAREN MARIE MONING, MacKayla Lane'in yer aldığı Fever serisinin ve ödüllü Highlander serisinin *New York Times* çoksatan yazarıdır. Purdue Üniversitesi'nden toplum ve hukuk alanında lisans derecesine sahiptir ve şu anda Fever dünyasında geçen yeni bir seri ve MacKayla Lane'in yer aldığı bir grafik roman üzerinde çalışmaktadır.

www.karenmoning.com

AŞAĞIYA MI İNİYORSUN?

f-1 IN UT ES UNTIL YO U G ET YOU R N E X T F I X
NE OLDU?

Sansasyonel bir ön bakış için sayfayı çevirin
bazı sanat eserlerinde
M ac'in grafik romanı d ebut ...

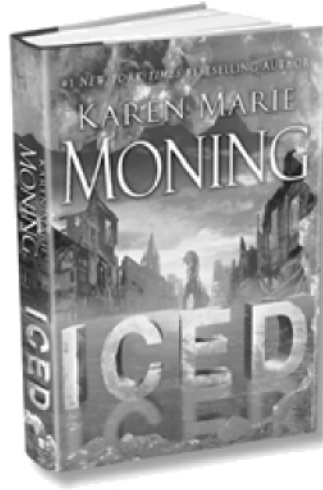

Merakla beklenen yeni romanını okuyun sef
gişe rekorları kıran Fever serisinin dünyasında
#New York Times'ın en çok satan kitabı

MONING

IN A WORLD OVERRUN

by Dark Fae, Dani "Mega"

O'Malley does what it takes

Hayatta kalmak.

Kurşunlardan kaçıyorum,

Innes, nnd flare, Onni must

strike 'treac

and make desperate alliances

to save her beloved Dublin—

before everything and

everyone in it gets **ICED**.

www.KarenMoning.com

www.Facebook.com/KarenMarieMoningFan

A DELACORTE PRESS HARDCOVER AND eBook